

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

KAINH ΔΙΑΘΗΚΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ 1982

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
255

ΟΡΗΣ ΚΡΕΥΤΙΚΑ Δ/Δ 92

KAINΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΔΩΡΕΑΝ

ΣΧΒ

ΣΤ

89

ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

Ιωαννίνες, Βαλκανική

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

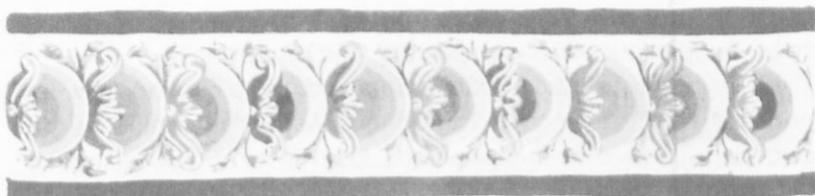
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΑΘΗΝΑ 1982

002
ΗΛΕ^τ
ΣΤΟΑ
255

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΕΔΩΡΗΣΑΤΟ

Όρκ. Συμ. Βιβλίων
3237 1982

ΜΕΡΟΣ Α'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

A' Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ

1. Γέννηση καὶ Εισόδια τῆς Θεοτόκου

α) **Αναμένοντας τό Μεσσία.** Οι Πρωτόπλαστοι, μετά τό «προπατορικό άμαρτημα», ἔχασαν τήν ἄμεση ἐπαφή τους μέ τό Θεό, πού είναι ἡ πηγή τῆς ζωῆς. Ὁ Θεός, ὡς δίκαιος, τούς τιμώρησε. Ως πατέρας ὅμως ἀπάλυνε τόν πόνο τους. Τούς ύποσχέθηκε – θυμᾶστε τό «Πρωτευαγγέλιο»; – πώς κάποτε, ἀπό μιά ἀπόγονο τῆς Εὔας, θά γεννηθεῖ Αὔτός, πού θά συντρίψει τόν πονηρό καὶ τά ἔργα του καὶ θά λυτρώσει τόν κόσμο ἀπό τήν ἀμαρτία.

Μέ τή μεγάλη αύτή ἐλπίδα γαλουχοῦσαν τό λαό τοῦ Ἰσραήλ οι Πατριάρχες καὶ οἱ Προφῆτες. Ἐτσι δὴ ἡ «ἱερά Ἰστορία» μοιάζει μέ πορεία πού πάει νά συναντήσει τή Θεοτόκο, τή γυναίκα πού θά γίνει σκάλα γιά νά κατέβει ὁ Θεός στή γῆ.

Τά χρόνια περνοῦσαν... Οι ἑθνικές περιπέτειες καὶ οἱ συμφορές τῶν Ἰσραηλίτῶν μεγάλωναν. Μεγάλωνε ὅμως καὶ ἡ λαχτάρα τους γιά τόν ἐρχομό τοῦ Λυτρωτῆ, τοῦ Μεσσία, ὅπως τόν εἰλεγαν. Καὶ τόν περίμεναν πιά σάν ἔνα πανίσχυρο βασιλιά, πού θά τούς ἐλευθέρωνε ἀπό τή σκλαβιά τῶν Ρωμαί-

“Εγινε τό πιό άγαπητό όνομα, πού βρίσκεται πάντα στά χειλη μας.

Τή Γέννηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζουμε στις 8 Σεπτεμβρίου.

γ) **Τά Εισόδια τῆς Θεοτόκου.** “Οταν ἡ Μαρία εγινε τριῶν χρονῶν, οἱ γονεῖς τῆς τήν ἔφεραν στὸ Ναό, τὸ μοναδικὸ Ναό πού εἶχαν οἱ Ἰσραηλίτες καὶ βρισκόταν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ τήν ἀφιέρωσαν στὸ Θεό, ὅπως τό εἶχαν ὑποσχεθεῖ. Ἐξάλλου, δῶρο τοῦ Θεοῦ ὅπως ἦταν ἡ Μαρία, εγινε δῆρο κι εὔγενική προσφορά πρός τόν οὐράνιο Δωρητή καὶ Πατέρα.

Μέσα στό ναό ἐγινε ἡ προετοιμασία τῆς Μαρίας γιά τή μεγάλη της ἀποστολή. Ἔτοι ἔμαθε νά λατρεύει καὶ νά ὑπηρετεῖ τό Θεό. Νά μελετᾶ τά ιερά βιβλία, νά ψέλνει ὥραίους ψαλμούς καὶ νά ἐμπιστεύεται στή θεία Χάρη.

Ἐζησε μιά ζωή πάναγνη κι ἀσκήθηκε σέ ὅλες τίς ἀρετές. Καὶ ἔχοντας στολίσει μέ τέτοια ὁμορφιά σῶμα καὶ ψυχή, μπόρεσε νά ἐλκύσει ἐπάνω της τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ, γιατί ἐγινε ἡ ἐκλεκτή γυναίκα ἀπό τήν ὅποια θά γεννιόταν ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου.

Τήν εἰσοδο τῆς Θεοτόκου στό Ναό, τά Εισόδια, γιορτάζουμε στις 21 Νοεμβρίου.

ΚΕΙΜΕΝΟ:

«...Καλότυχο ζευγάρι, Ἰωακείμ καὶ Ἀννα... Σεῖς γεννήσατε τήν Κυρία τῶν ἀγγέλων, τό Κρίνο πού ξεφύτρωσε ἀνάμεσα σ' ἀγκάθια, τό τριαντάφυλλο πού πλημμύρισε τά σύμπαντα μέ τό θεϊκό του ἄρωμα...»

(Ἰωάν. Δαμασκηνοῦ, Λόγος εἰς τό Γενέσιον σελ. 79)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιοί είναι οι Πρωτόπλαστοι, ποιό τό «προπατορικό ἀμάρτημα καὶ ποιό τό «Πρωτευαγγέλιο»;
- Γιατί ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἀννα εἶχαν καημό γιά τήν ἀτεκνία τους; Τί ἔκαναν γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό αὐτή; Ποιές προσευχές ἀκούει ὁ Θεός;

– Γιατί ήταν ἀπαραίτητη ἡ μακροχρόνια ἄσκηση κι ἀφοσίωση τῆς Θεοτόκου μέσα στό Ναό;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Νά εχουμε ἀσάλευτη πίστη στό Θεό και νά ζητοῦμε τή βοήθειά του μέ τήν πεποιθηση ὅτι θά μᾶς ἐλεήσει».

2. Ο Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου

Η Μαρία ἔμεινε δώδεκα χρόνια μέσα στό Ναό. Τότε συνέβει νά χάσει τούς γονεῖς της. Οι ιερεῖς τοῦ Ναοῦ φρόντισαν νά τήν ἀρραβωνιάσουν μέ τόν ξυλουργό Ἰωσήφ. Ο Ἰωσήφ ἦταν μεγάλος στήν ἡλικία, ἀλλά ἡ εὐγενική του καταγωγή ἀπό τό Δαβίδ κι ὁ τίμιος χαρακτήρας του τόν ἔκαναν τόν καλύτερο προστάτη μᾶς κόρης, πού ἐπρεπε νά μείνει ἀγνή κι ἀμόλυντη, ἀφοῦ προοριζόταν γιά μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Ο Ἰωσήφ πήρε τή Μαρία και τήν ἔφερε στή Ναζαρέτ, ὅπου δούλευε ὡς ξυλουργός.

Και μιά ἀνοιξιάτικη μέρα συνέβηκε ἔνα μεγάλο γεγονός, ἐκεῖ στό ταπεινό σπιτάκι, πού ἔμενε ἡ Παναγία. Ἁταν μόνη κι ἔγνεθε τήν κλωστή της, ἐνῶ σιγομουρμούριζε ρητά τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀπό τά ὅποια ἥξερε τόσα πολλά. Ἐξαφνα τό δωμάτιό της γέμισε ἀπό ἀπόκοσμο φῶς. Μέσα σ' αὐτό ἡ Παρθένα ξεδιάλυνε τή μορφή τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ και ἄκουσε τή μλαδική του φωνή νά τῆς λέει:

«Χαῖρε, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ εύλογημένη σύ ἐν γυναιξί...»

Δηλαδή: «Χαῖρε σύ, πού πήρες πολλές κι ἔξαιρετικές χάρες ἀπό τό Θεό κι ἔχεις τόν Κύριο μαζί σου. Είσαι ἡ πιό εύλογημένη ἀπό ὅλες τίς γυναίκες...»

Η Μαρία ταράχθηκε πολύ, ὅταν εἶδε τόν ἄγγελο. Ακούοντας δέ τά λόγια του, σκεπτόταν σάν ποιό νόημα νά είχε γι' αὐτήν ὁ ἀγγελικός αὐτός χαιρετισμός.

Ο Ευαγγελισμός (Π. Βαμπούλη)

· Ο άρχαγγελος τότε τῆς ἔδωσε Θάρρος καὶ τῆς ἐξήγησε:

– Μή φοβᾶσαι, Μαρία... Σέ σένα στέλνει ὁ Θεός τὴ Χάρη του. Θά γεννήσεις παιδί καὶ θά τὸ ὄνομάσεις Ἰησοῦ... Εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού θά σώσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τὴν ἀμαρτία...

· Η Μαρία συνήρθει ἀπό τὴν ταραχή, ἀλλά μέ μεγάλη ἐκπληξη ρώτησε τὸν ἀρχαγγελο:

– Καὶ πῶς θά γίνει αὐτό ἀφοῦ εἰμαι ἀνύπαντρη;

· Ο Γαβριήλ τῆς φανέρωσε τὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ, πού ἦταν κρυμμένο ἀκόμα κι ἀπό τούς ἀγγέλους:

– Τὸ Ἀγιο Πνεῦμα θά σέ καθαρίσει καὶ θά σέ ἀγιάσει. Καὶ ἡ δύναμη τοῦ Ὑψιστοῦ θά ρίξει ἐπάνω σου τὴν προστατευτικὴ σκιά τῆς. Γι' αὐτό καὶ τὸ ἅγιο Βρέφος πού θά γεννηθεῖ μ' αὐτὸν τὸν ὑπερφυσικό τρόπο, θά είναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

· Η Μαρία δέχτηκε μέ ταπείνωση τὴ θεία ἀπόφαση. Γι' αὐτό σταύρωσε τὰ χέρια τῆς στὸ στῆθος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

– Είμαι δούλη τοῦ Θεοῦ κι ἂς γίνει τὸ θέλημά του...

· Η χαρμόσυνη ἀγγελία τοῦ ἀρχαγγέλου πρός τη Μαρία ὅτι θά γίνει μητέρα τοῦ Χριστοῦ, λέγεται «Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου». Γιορτάζεται στὶς 25 Μαρτίου καὶ τότε ψέλνουν στὶς Ἐκκλησίες τὸ ἔξης ἀπολυτίκιο:

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ο Υἱός τοῦ Θεοῦ Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριήλ τὴν χάριν εύαγγελίζεται. Δι' ὅ καὶ ἡμεῖς σύν αὐτῷ τῇ Θεοτόκῳ βοήσωμεν: Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σοῦ...»

Δ η λ α δ ἡ:

Σήμερα εἶναι ἡ ἀρχή καὶ τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας κι ἡ φανέρωση τοῦ κρυμμένου ἐπὶ αἰῶνες μυστηρίου. Ο Υἱός τοῦ Θεοῦ γίνεται υἱός τῆς Παρθένου κι ὁ Γαβριήλ φέρνει τὴ χαρμόσυνη εἰδηση στὴ Θεοτόκο. Γι' αὐτό κι ἡμεῖς μαζί του ἀναφωνοῦμε πρός τὴ Θεοτόκο: Χαῖρε, ἐσύ πού είσαι γεμάτη ἀπό τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ. Ο Κύριος εἶναι μαζί σου...»

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Ποιά ήταν η σάση τῆς Μαρίας κατά τὸν Εὐαγγελισμό; Πῶς τὸν δέχτηκε τὸν ἄγγελο καὶ γιατί ταράχτηκε; Τί ἐξήγηση τῆς ἔδωσε ὁ Γαβριὴλ;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«Ο Θεός ἀνταμείβει τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη».

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό:
«Χαῖρε, κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ
ἐν γυναιξὶ».

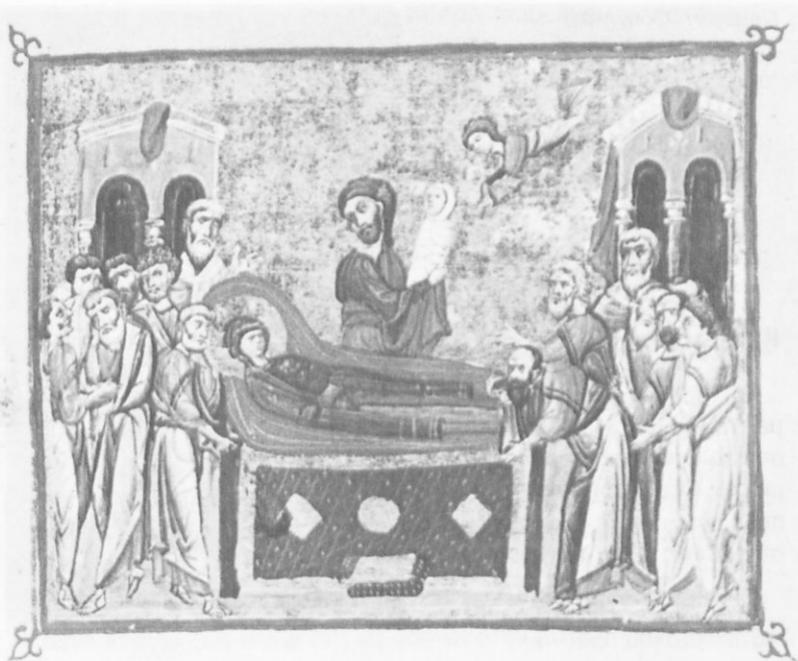
3. Η Κοίμηση τῆς Θεοτόκου

· Η Θεοτόκος Μαρία γέννησε τὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό τὸν ἀνέθρεψε καὶ τὸν μεγάλωσε. Εἶδε τὰ θαύματά του κι ἄκουσε τὴ διδασκαλία του. Ἔγινε βασίλισσα τοῦ πόνου μέ τὰ "Ἄγια Πάθη καὶ τὸ Σταυρικό του Θάνατο. "Εζησε τὴ χαρμόσυνη Ἀνάσταση καὶ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Παραβρέθηκε στὴν ἅγια Πεντηκοστή, κατά τὴν ὥποια ἰδρύθηκε ἡ Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ. "Ετοι είχε τελειώσει πιά τὴν ἀποστολή τῆς πάνω στὴ γῆ. Ἡρθε πιά ἡ ὥρα τῆς νά φύγει ἀπό τὴν πρόσκαιρη τούτη ζωή καὶ νά πάει στὴν αἰώνια...

Κατά τὴν ἐκκλησιαστική παράδοση ὁ Κύριος τὴν ειδοποίησε πῶς θά τὴν ἐπαιρνε κοντά του. Ἡ Παναγία προσευχήθηκε κι εύχαριστησε τὸ Θεό. "Επειτα ἐτοιμάστηκε γιά τό ταξίδι πρός τὴν αἰώνια ζωή...

Φωτεινά σύννεφα ἄρπαξαν τοὺς Ἀποστόλους ἀπό τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ὅπου κήρυξταν τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ τοὺς μετέφεραν κοντά τῆς. Καὶ ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ παρέδωσε τὴν ἅγια ψυχή τῆς στὸν Υἱό καὶ Θεό της.

Οι Ἀπόστολοι κήδεψαν τὸ ἄχραντο σῶμα τῆς σὲ τάφο

«Κοιμηση τῆς Θεοτόκου» (Μονή Ἀγ. Διονυσίου)

τῆς Γεθσημανῆ, ἐνῶ ἔψαλλαν ἐπιτάφιους ὕμνους. Μαζὶ τους ἔψελναν ἀπό τὸν οὐρανό καὶ οἱ ἄγγελοι γιά νά προπέμψουν τὴν «τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ»...

“Οταν οἱ Ἀπόστολοι τὴν τρίτη μέρα ἀπό τὴν ταφή τῆς Θεοτόκου πῆγαν στὸν τάφο τῆς νά προσκυνήσουν, τὸν βρῆκαν ἀδειανό. Εἶχε γίνει μετάσταση τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ στούς οὐρανούς μαζὶ μέ τό ἅγιο σῶμα τῆς..”

Τό θάνατο ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ὀνομάζει «τελευτή» η «κοιμηση». Τό θάνατο τῆς Θεοτόκου ὅμως τὸν λέει μόνο Κοιμηση, γιατί κι ἂν ἔκλεισε τὰ ύλικά της μάτια, ἀνοιξε σέ μας τὰ πνευματικά της μάτια ώστε νά ἀγρυπνοῦν γιά τὴν προστασία τοῦ κόσμου.

Η Κοιμηση τῆς Θεοτόκου γιορτάζεται στίς 15 Αύγουστου.

ΚΕΙΜΕΝΑ:

...Καὶ μὲ τὸν ἥλιο πρόσωπο,
μὲ τὸ φεγγάρι στῆθος,
ἀπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανό,
μὲ τὸ Θεό στὸ γόνα,
πάλε και πάντα, Παναγιά,
στῇ δόξας Σου τῇ χάρη...

(Κ. Παλαμᾶς)

«...Καί τὸν Δεκαπενταύγουστο μοσχοβολᾶ ὅλη ἡ χώρα μας ἀπό τὴ μυστική εύωδιά τῆς Θεοτόκου.. Ὁ ἀέρας, τὰ βουνά, οἱ θάλασσες, τὰ χωριά, οἱ πολιτεῖες γεμίζουν εύωδιά ἀπό τὸ «χρυσοῦν θυμιατήριον», πού ἔχει μέσα «μύρον ἀκένωτον»..

Οἱ γυναῖκες μας εἶναι στολισμένες μὲ τὸ ὄνομά της. Τὰ χωριά, τὰ βουνά, οἱ κάμποι, τὰ νησιά εἶναι ἀγιασμένα ἀπό τὰ ἐρημοκλήσια κι ἀπό τὰ μοναστήρια. Τὰ καϊκια και τὰ καράβια μας ἔχουν γραμμένο πάνω στὴ μάσκα και στὴν πρύμνη τους τὸ γλυκό τὸ ὄνομά της.

“Οποιος ταξιδεύει στά ἑλληνικά νερά τὴν ἡμέρα τῆς Παναγίας, τὴν ὥρα πού γλυκοχαράζει, θ’ ἀκούσει καμπάνες νά ψέλνουν...”
“Ἄλλες ἀκούονται ἀπό τὸ “Αγιον” Όρος, πού τὸ λένε περιβόλι τῆς Παναγίας. ”
“Ἄλλες ἀπό τὴν Τήνο, πού γιορτάζει ἡ Μεγαλόχαρη.
”
“Ἄλλες ἀπό τὴ Μυτιλήνη, ἀπό τὴν Πάρο, ἀπό τὴ Σίφνο, ἀπό τὴ Φανερωμένη τῆς Σαλαμίνας...”

“Ἄλλες ἀπό τὴ Χίο, ἀπό τὴν Κρήτη, ἀπό τὴν Κέρκυρα, ἀπό τὰ

Δωδεκάνησα. Κι αλλες άπο τήν Κύπρο, πού εχει τό ξακουσμένο μοναστήρι τοῦ Κύκκου...

„Ω, τί θάνατος είναι αύτός, πού γέμισε τήν Οικουμένη μέ τή χαρά τῆς άθανασίας!...».

(Φ. Κόντογλου)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιατί στις προσευχές μας έπικαλούμαστε πιό πολύ τό όνομα τῆς Παναγίας σέ κάθε περίσταση;
- Γιατί τό γλυκό της πρόσωπο δίνει έλπιδα στούς άπελπισμένους, χαρά κι άνάπαιση στούς κουρασμένους, ειρήνη στούς ταραγμένους;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά συγκρίνετε τήν Παναγία μέ τήν Εὕα, τά δυό πρόσωπα πού πήραν έξαιρετική θέση στήν πανανθρώπινη ιστορία.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

Η ἀγνή κι ἅγια ζωή πάνω στή γῆ ὁδηγεῖ στήν ἐνδοξη μακαριότητα, μετά τό θάνατο, στούς ούρανούς.

Β' ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

1. Η γέννηση τοῦ Προδρόμου

Σέ μιά ἄλλη μικρή πόλη τῆς Παλαιστίνης, ζοῦσε ἔνα ἄλλο ζευγάρι καλῶν ἀνθρώπων. Ἡταν ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ. Πιστοί κι αὐτοί στίς προφητείες γιά τὸν ἐρχομό τοῦ Μεσσία, εἶχαν τὸν ἴδιο καημό μέ τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν Ἀννα: Ἡταν ἄτεκνοι!...

Παρακαλοῦσαν, λοιπόν, τὸ Θεό νά τούς δώσει παιδί. Καὶ γέρασαν χωρὶς νά χάσουν τὴν πίστη τους καὶ τὴν ἐλπίδα στό Θεό, πώς κάποτε θ' ἀκούσει τίς προσευχές τους.

Ο Ζαχαρίας ἦταν ιερέας στό Ναό. Πολλοί ιερεῖς ἔμεναν στά περίχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ μετά τὴν ἐφημερία τους πήγαιναν στά σπίτια τους. Τό ἴδιο ἔκανε κι ὁ Ζαχαρίας.

Σέ μιά τέτοια ἐφημερία ἥρθε ἡ σειρά τοῦ Ζαχαρία νά προσφέρει τή «Θυσία τοῦ θυμιάματος».

Ο Ζαχαρίας μπῆκε στό Ναό κι ἄρχισε τὴν προσφορά τῆς θυσίας στό βωμό, ἐνῶ ἔξω ὁ λαός προσευχόταν μέ μεγάλη κατάνυξη.

Ξάφνου, φῶς ἀπόκοσμο θάμπωσε τά μάτια τοῦ Ζαχαρία. Μέσα σ' αὐτό ξεχώρισε τή μορφή ἀγγέλου. Ο Ζαχαρίας ταράχθηκε καὶ φοβήθηκε. Μά ὁ ἄγγελος τὸν καθησύχασε λέγοντάς του:

– Μή φοβᾶσαι, Ζαχαρία. Ο Θεός δέχτηκε τίς προσευχές

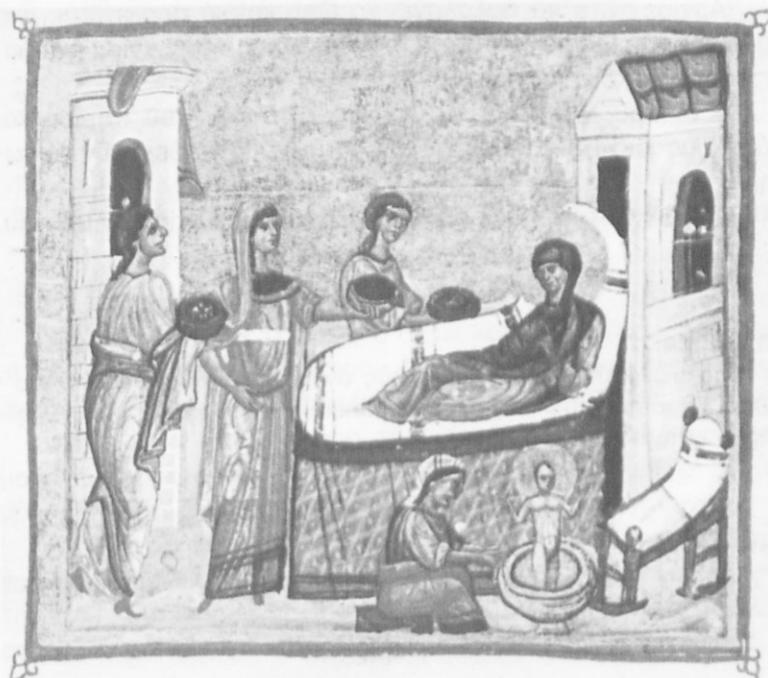
σου. Ἡ Ἐλισάβετ θά γεννήσει γιό. Νά τόν ὄνομάσεις Ἰωάννη. Τό παιδί αύτό θά ἔχει τή μεγάλη ἀποστολή ν' ἀνοίξει τό δρόμο καὶ νά προετοιμάσει τό λαό ὥστε νά δεχτεῖ τό Μεσσία...

Τά λόγια αύτά τοῦ ἀγγέλου γέμισαν ἀπό χαρά τό Ζαχαρία. Ὁμως δίστασε νά τά πιστέψει, μιά κι ἡ Ἐλισάβετ εἶχε γεράσει τόσο. Ἔδειξε ἀμφιβολία στή δύναμη τοῦ Θεοῦ πώς μπορεῖ νά κάμει δυνατά τά ἀδύνατα. Γι' αύτό κι ὁ ἄγγελος, πού ήταν ὁ ἕδιος ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ σοῦ φαίνονται ἀπίστευτα τά ὅσα σοῦ εἶπα, θά μείνεις κουφός καὶ ἀλαλος, ὥσπου νά γεννηθεῖ το παιδί καὶ νά τοῦ δώσεις τό σονμά του!...

Κι ὁ ὠραῖος ἄγγελος χάθηκε..

“Εξω ὁ λαός περίμενε τήν εὐλογία κι ἀποροῦσε γιά τήν

Γέννηση τοῦ Προδρόμου (Μονή Διονυσίου)

τόση άργοπορία. 'Ο Ζαχαρίας βγῆκε εξώ, άλλα τοῦ ἦταν ἀδύνατο νά μιλήσει. Προσπάθησε μέ νοήματα νά τούς ἐξηγήσει τί τοῦ συνέβη. Μέ νοήματα ἐξήγησε καὶ στήν 'Ελισάβετ τή χαρμόσυνη ἀγγελία, γυρίζοντας στό σπίτι...

"Υστερα ἀπό ἐννιά μῆνες ἤρθε στόν κόσμο τό παιδί, σύμφωνα μέ τό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου.

'Οκτώ μέρες ἀργότερα, στήν τελετή τῆς περιτομῆς, θά δινόταν τό ὄνομα στό νεογέννητο. "Όλοι οἱ συγγενεῖς μαζεύτηκαν στό σπίτι τοῦ Ζαχαρία κι ἐλεγαν νά δοθεῖ στό παιδί τό ὄνομα τοῦ πατέρα του. 'Ο Ζαχαρίας ζήτησε ἔνα πινάκιο, ἀλειμμένο μέ κερί, καὶ χάραξε σ' αὐτό τό ὄνομα: «'Ιωάννης». 'Αμέσως ἄνοιξαν τά αὐτιά καὶ λύθηκε ἡ γλώσσα τοῦ καλοῦ ἴερέα.

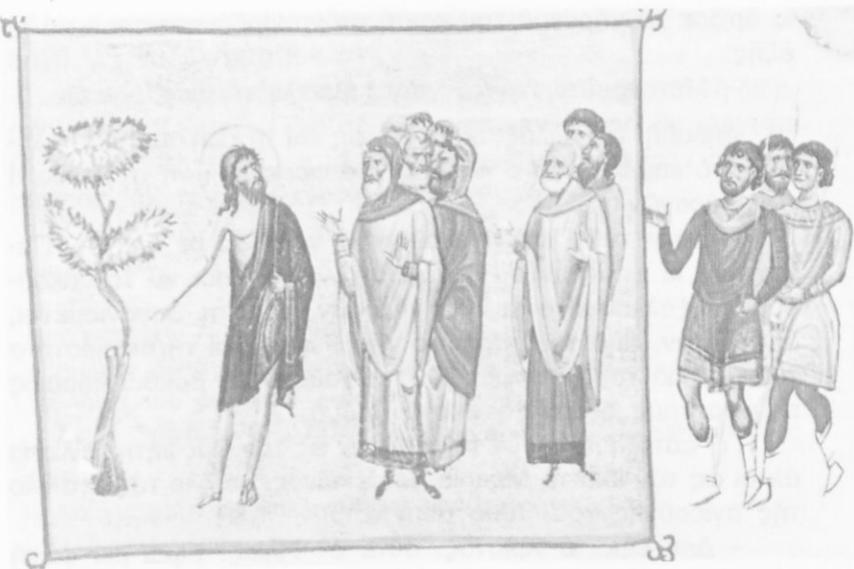
"Αρχισε τότε νά δοξολογεῖ τό Θεό καὶ νά προφητεύει γιά τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ του. Καί, γεμάτος ἀπό τό "Αγιο Πνεῦμα, ὅπως ἦταν κείνη τήν ὥρα, εἶπε:

- Κι ἐσύ, γιέ μου, θά ἀνοίξεις τό δρόμο τοῦ Κυρίου καὶ θά ἐτοιμάσεις τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, γιά νά δεχτοῦν τή σωτηρία πού 'Εκείνος θά φέρει στόν κόσμο...

Τή γέννηση τοῦ Προδρόμου γιορτάζουμε στίς 24 Ιουνίου.

ΔΙΔΑΓΜΑ:

«"Οσα θεωροῦνται ἀδύνατα στούς ἀνθρώπους εἰναι δυνατά στό Θεό. Γι' αὐτό οὕτε στιγμή δέν πρέπει νά κλονίζεται ἡ πίστη μας πρός Αὐτόν».

Ο Ἰωάννης κηρύττει (Μονή Διονυσίου)

2. Η ζωή καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στόν Ἰορδάνη

Ο Ἰωάννης μεγάλωνε στό σῶμα καὶ μαζί ἵσχυροποιοῦνταν οἱ θήικές καὶ πνευματικές του δυνάμεις μὲ τὴ φώτιση κι ἐνίσχυση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πῆγε τότε στήν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας. Ἐκεῖ, μέσα στή μοναξιά καὶ τῇ σιωπῇ, προετοιμάστηκε ὥστε νά γίνει ὁ ζωντανός κήρυκας τοῦ ἑρχομοῦ τοῦ Σωτήρα.

Ζοῦσε ως ἔρημίτης. "Ἐνας μανδύας, καμωμένος ἀπό τρίχες καμήλας, ἦταν τὸ ροῦχο του. Μιά δερμάτινη ζώνη ἐσφιγγε τὴ μέση του. Κορυφές ἀπό χόρτα καὶ μέλι ἀπό τὰ ἀγριομελίσσια ἦταν τὸ φαγητό του. Προσευχή καὶ μελέτη ἦταν ἡ ζωή του..

"Υστερα ἀπό μιά τέτοια προετοιμασία, φανερώθηκε στό λαό

κι ἄρχισε τό κήρυγμά του κοντά στόν Ἰορδάνη ποταμό μέ τό ἔξῆς:

— Μετανοεῖτε· ἥγγικε γάρ ή βασιλεία τῶν Ούρανῶν...

Δηλαδή: Νά ἀλλάξετε τή σκέψη και τή ζωή σας, γιατί πλησιάζει ό καιρός, πού ό Μεσσίας θά φέρει στή γῆ τή βασιλεία τῶν ούρανῶν.

Ἡ φήμη τοῦ Ἰωάννη διαδόθηκε γρήγορα σέ ὅλη τήν Παλαιστίνη κι ἀπό παντοῦ κατέφθαναν ἄνθρωποι νά τόν ἀκούσουν. Ἐξάλλου εἶχαν αἰῶνες νά ιδοῦν προφήτη. Βασανισμένοι, ὅπως ήταν, ἀπό τήν τυραννία τῆς Ρώμης και τή σκληρότητα τοῦ βασιλιᾶ τους Ἡρώδη, νοσταλγοῦσαν νά βρεθεῖ κάποιος πού νά τούς δείξει τό σωστό δρόμο.

Γι' αύτό πολλοί τόν θεωροῦσαν ώς τόν Προφήτη Ἡλία κι ἄλλοι ώς τόν ἕιδο τό Μεσσία. Μά ἐκεῖνος, μέ ὅλο τό μεγαλεῖο τῆς ἀγιοσύνης του, τούς ἀπαντᾶ:

— Δέν εἶμαι ό Χριστός, οὔτε ό Ἡλίας. Εἶμαι μιά φωνή μέσα στήν ἔρημο, πού καλεῖ ὅλους νά προετοιμάσουν τίς ψυχές τους, ὥστε νά δεχτοῦν τόν Κύριο. Γι' αύτό ἐγώ σᾶς βαπτίζω μέ νερό, ἐνῶ ἐκεῖνος θά σᾶς βαπτίσει μέ Πνεῦμα "Ἄγιο..."

Οἱ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων τόν ρωτοῦν πῶς βαπτίζει, ἀφοῦ δέν εἶναι ό Μεσσίας. Κι ἐκεῖνος τούς ἀπαντᾶ:

— Αύτόν, πού ζητᾶτε, θά τόν βρεῖτε ἀνάμεσά σας. Ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος οὔτε νά σκύψω και νά λύσω τά κορδόνια ἀπό τά ύποδήματά του.

"Ολοι ρωτοῦν νά μάθουν τί ἔπρεπε νά κάμουν, ὥστε νά εἶναι ἔτοιμοι.

Κι ό Πρόδρομος τούς συμβουλεύει:

— "Οοσι ἔχετε περισσότερη τροφή, ἀπό κείνη πού σᾶς χρειάζεται, νά δώσετε και στούς πεινασμένους. Οἱ τελῶνες νά εἶναι δίκαιοι. Οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι και οἱ Σαδδουκαῖοι νά παρουσιάσουν δικά τους ἔργα και μ' αὐτά θά σωθοῦν." Όλοι νά δείξετε μιά ἔσωτερική ἀλλαγή. Κι αύτή θά τήν παρουσιάσετε μέ τή μετάνοια και τό βάπτισμα.

Μερικοί τόν συντρόφευαν παντοῦ κι ἔγιναν μαθητές του.

„Αλλοι περίμεναν σ' άτέλειωτες σειρές στίς δύο του Ιορδάνη γιά νά βαπτιστοῦν.

„Ετοι ό Ιωάννης προετοίμαζε τό λαό γιά νά δεχτεί τή διδασκαλία του Χριστού. Γι' αύτό όνομάσθηκε Πρόδρομος. Λέγεται ὅμως και Βαπτιστής, γιατί βάπτιζε ὅσους μετανοοῦσαν και γιατί βάπτισε και τόν ίδιο τό Χριστό...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- „Επρεπε ένας ιερέας τῶν Εβραίων νά θεωρήσει σάν άπιστευτα τά λόγια του ἀγγέλου;
- Σέ τι διαφέρει τό βάπτισμα του Ιωάννη ἀπό τό δικό μας;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό:
«Μετανοείτε· ἡγγικε γάρ ή βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

ΔΙΔΑΓΜΑ:

- «· Η ἔξομολόγηση τῶν ἀμαρτιῶν μας και ἡ εἰλικρινής μετάνοια μᾶς φέρνουν κοντά στό Θεό».

3. Αποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου

Ο Ιωάννης δέ διδασκε μόνο τήν ἀλήθεια, ἀλλά κατέκρινε και κάθε ἀμαρτωλή πράξη. Ο ἐλεγχός του γινόταν συχνά κατά τῶν Φαρισαίων, ἀλλά προχώρησε κι ὡς τό παλάτι τοῦ Ἡρώδη. Γιατί αύτός ἤταν παράνομος ἄντρας τῆς Ἡρωδιάδας, πού τήν πήρε ἀπό τόν ἀδερφό του.

Ο Ἡρώδης ἔβλεπε πώς ὁ λαός ἀγαποῦσε τόν Ιωάννη και δέν τολμοῦσε νά τόν πειράξει. „Ομως οἱ Φαρισαῖοι δημιουργοῦσαν διαρκῶς ζητήματα κι ἀναγκάστηκε νά τόν φυλακίσει.

Ἡ ἀποτομή τῆς κεφαλῆς Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου. Μικρογραφία ἀπό Εὐαγ-
γελιστάριο τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἀγίου Ὄρους, 11ος ai.

Τότε ἡ Ἡρωδιάδα βρῆκε τὴν εύκαιρια νά τὸν ἐκδικηθεῖ.

Στά γενέθλιά του ὁ Ἡρώδης ὄργανωσε μιά μεγαλόπρεπη γιορτή. "Εκαμε πλούσιο τραπέζι σέ öλους τούς ἐπίσημους τῆς Γαλιλαίας. "Ο, τι καλύτερο εἶχε νά παρουσιάσει ἡ χώρα του σέ πλοῦτο, ἀξιώματα κι ὄμορφιά ἦταν ἐκεī καὶ διασκέδαζε ἀμέρι-
μνα.

Τό κέφι εἶχε φτάσει στό κατακόρυφο, ὅταν ξαφνικά πα-
ρουσιάστηκε ἡ Σάλωμη, κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, γιά νά χορέψει.
Ο Ἡρώδης δέχτηκε μέ χαρά τὴν προσφορά τῆς προγονῆς του,
βέβαιος πώς θά παρουσίαζε στούς καλεσμένους του κάτι
τό ἐξαιρετικό, τὴν ἐκπληξη τῆς βραδιᾶς.

· Η Σαλώμη προχώρησε στό κέντρο κι ἄρχισε νά χορεύει, ντυμένη μ' ἀραχνούφαντα πέπλα. · Η τέχνη κι ἡ ὁμορφιά της μάγεψε ὅλους. Ξετρελαμένος κι ὁ Ἡρώδης, τήν κάλεσε κοντά του και τῆς ὄρκίστηκε πώς θά τῆς δώσει ὅ,τι κι ἂν τοῦ ζητήσει, ἀκόμα και τό μισό βασίλειό του.

· Η Σαλώμη συμβουλεύτηκε τή μητέρα της στό τί νά ζητήσει. Κι ἐκείνη, τυφλωμένη ἀπό τό μίσος, εἶπε στήν κόρη της νά ζητήσει «τήν κεφαλήν τοῦ Ἰωάννου ἐπί πίνακι».

· Ο Ἡρώδης στηρίχθηκε στόν ὄρκο του, πού δέν εἶχε καμιά ισχύ. Κάλεσε τό δήμιο και τοῦ ἀνέθεσε τή θλιβερή αὐτή ἀποστολή, παρόλο πού οι νόμοι ἀπαγόρευαν τή θανατική καταδίκη, χωρίς δίκη.

Σέ λιγό ἡ Σαλώμη πῆρε τό δίσκο μέ τό φρικτό τρόπαιο και τόν κατέθεσε στά πόδια τῆς μητέρας της. · Ο τελευταῖος και μεγαλύτερος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δέν ύπηρχε πιά στή ζωή. Συγκρούσθηκε μέ τήν κοσμική δύναμη κι ἀκολούθησε τή μοίρα κάθε ἀγίου.

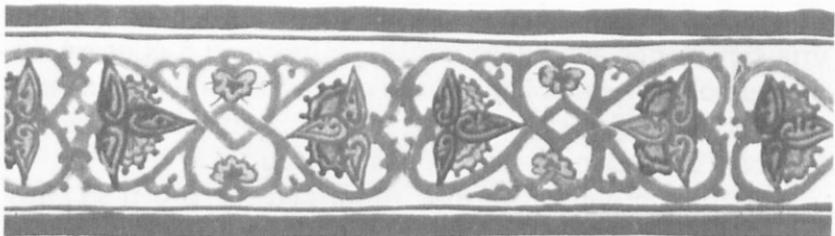
· Η Ἔκκλησία μας γιορτάζει τήν ἀποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου στίς 29 Αύγουστου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιά λόγια και ποιά ἔργα δείχνουν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ὁ Πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ;
- Ποιό ἦταν τό ἔγκλημα τοῦ Ἡρώδη;
- Τί πρέπει νά κάνουμε σέ κάθε πίεση, ἀδικία ἢ τυραννία τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

Τό μίσος και ἡ ἐκδίκηση σκοτίζουν τό μυαλό κι ὀδηγοῦν στά μεγαλύτερα ἔγκλήματα, ὅπως ὀδήγησαν τήν Ἡρωδιάδα.

Γ' ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Η Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

Τήν ἐποχήν ἐκείνην ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων ἔβγαλε διαταγὴν νά ἀπογραφοῦν ὅλοι οἱ ύπήκοοι του. Οἱ Ἐβραῖοι ἐπρεπε νά πᾶνε στήν πόλη, ἀπό τήν ὥποια καταγόταν ὁ καθένας.

Πῆρε κι ὁ Ἰωσήφ τῇ Μαρίᾳ καὶ ξεκίνησαν ἀπό τή Ναζαρέτ γιά τή Βηθλεέμ. Ἐκεῖ εἶχε γεννηθεῖ ὁ Δαβὶδ, ἀπό τόν ὥποιο καταγόταν ὁ Ἰωσήφ.

Τό ταξίδι ἦταν μακρινό καὶ κουραστικό. "Οταν ἔφτασαν, βρῆκαν πιασμένα ὅλα τά δωμάτια τοῦ πανδοχείου. Ἀναγκάστηκαν νά πᾶνε σ' ἕνα σπήλαιο, πού χρησίμευε γιά στάβλος τῶν ζώων.

Εἶχαν περάσει ἐννιά μῆνες ἀπό τόν Εύαγγελισμό κι ἡ Μαρία περίμενε ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά γεννήσει. Καὶ τή νύχτα ἐκείνη, μέσα στό ταπεινό σπήλαιο, πραγματοποιήθηκε τό πραιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ: Γεννήθηκε ὁ Χριστός!

Ἡ Θεοτόκος τόν τύλιξε στά σπάργανα καὶ τόν ἔβαλε μέσα στή φάτνη, πού ἔβαζαν τήν τροφή τῶν ζώων.

Κατά τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἔνα ἀπόκοσμο φῶς ξεχύθηκε στή φύση. Οἱ βοσκοί, πού ἄγρυπνοι φύλαγαν τά κοπάδια τους, θαμπώθηκαν καὶ φοβήθηκαν.

"Ἐνας ἄγγελος ὅμως τούς καθησύχασε:

Η Γέννηση

— Μή φοβᾶστε!... Απόψε γεννήθηκε ὁ Χριστός... Πηγαίνετε στό σπήλαιο καὶ θά τόν βρεῖτε τυλιγμένο στά σπάργανα.

Μά αὖν ἡ γῆ πρόσφερε τό ταπεινό σπήλαιο σ'. Αὐτόν πού τήν περιβάλλει μέ νεφέλες, ὁ οὐρανός ἔστειλε τόν πνευματικό κόσμο νά δοξολογήσει τόν αιώνιο Θεό. Ἡταν οἱ στρατιές τῶν ἀγγέλων, πού ἀνεβοκατέβαιναν στόν οὐρανό, ψάλλοντας τό:

— «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπί γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ...»

Δηλαδή: «Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός στούς οὐρανούς, ἃς βασιλέψει εἰρήνη πάνω στή γῆ κι ἃς ἔρθει στούς ἀνθρώπους ἡ σωτηρία».

“Επειτα ἡ λάμψη ἔσβησε, ἡ μελωδία σταμάτησε κι οι ἄγγελοι χάθηκαν.

Οι βοσκοί συνήρθαν ἀπό τό θάμπος, ἔτρεξαν στό σπήλαιο και προσκύνησαν τό θεῖο Βρέφος.

Ἐπειτα γύρισαν στά κοπάδια τους, συζητοῦσαν ὅλα αὐτά τά θαυμαστά, πού εἶδαν, και εὐχαριστοῦσαν τό Θεό, πού τούς ἀξίωσε νά iδοῦν τό Σωτήρα...

Οκτώ μέρες μετά τή Γέννηση ἔγινε ἡ τελετή τῆς περιτομῆς και δόθηκε τό ὄνομα στό νεογέννητο. Ὄνομάστηκε Ἰησοῦς, δηλαδή Σωτήρας, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ ἀρχαγγέλου.

Τά Χριστούγεννα τά γιορτάζουμε στίς 25 Δεκεμβρίου, και τήν τελετή γιά τήν περιτομή και ὄνομασία τοῦ Χριστοῦ, τήν 1η Ιανουαρίου.

«Μή φοβεῖσθε!...» ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΟΤΤΟ III

Κατά τά Χριστούγεννα ψάλλονται τά έξῆς ὥραϊα τροπάρια:

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ:

«΄ Ή γέννησή σου, Χριστέ ό Θεός ήμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως. Έν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπό ἀστέρος ἐδίδάσκοντο, Σέ προσκυνεῖν, τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ Σέ γινώσκειν ἐξ ὑψους ἀνατολήν, Κύριε δόξα Σοι».

KONTAKIO:

«΄ Η Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει καὶ ή γῆ τό σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Αγγελοι μετά ποιμένων δοξολογοῦσι, μάγοι δὲ μετά ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι΄ ἡμᾶς γάρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρόαιώνων Θεός».

Δ η λ α δ ḥ:

«΄ Η γέννησή σου, Χριστέ καὶ Θεέ μας, ἀνέτειλε στὸν κόσμο τό φῶς γιά τὴν ἀληθινή γνώση τοῦ Θεοῦ. Μέ αὐτήν, ὅσοι λάτρευαν τά ἄστρα, ἔμαθαν ἀπό ἓνα ἄστρο νά προσκυνοῦν Έσένα, τὸν ἥλιον τῆς ἀγιότητας καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ νά Σέ ἀναγνωρίσουν ὡς θεία ἀνατολή. Κύριε, ἄς είσαι δοξασμένος.

Δ η λ α δ ḥ:

«΄ Η Παρθένος σήμερα γεννᾷ τὸν ἄυλο κι ἡ γῆ παρουσιάζει τό σπήλαιο σέ Έκείνον, πού δέν μπορεῖ νά τὸν φτάσει κανένας. Οι ἄγγελοι μαζί μέ τούς ποιμένες τὸν δοξολογοῦν, καὶ οἱ μάγοι, ὁδηγούμενοι ἀπό τό ἄστρο, ὁδοιποροῦν νά τὸν προσκυνήσουν. Γιά ὄλους μας γεννήθηκε ώς νεογέννητο παιδί ό Θεός, πού ύπάρχει πρίν ἀπό ὄλους τούς αἰῶνες...»

2. Η προσκύνηση τῶν Μάγων

“Οταν γεννήθηκε ὁ Χριστός, φάνηκε στὸν οὐρανό ἔνα ὄλόλαμπρο ἄστρο. Αὐτό τὸ πρόσεξαν ιδιαίτερα· οἱ σοφοὶ ἀστρολόγοι, τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Μερικοί μάλιστα ἀπό αὐτοὺς, οἱ Μάγοι, γιὰ τούς ὅποιους μιλάει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀποφάσισαν νά τὸ ἀκολουθήσουν. Φόρτωσαν, λοιπόν, τίς καμῆλες τους μὲ δῶρα καὶ ξεκίνησαν νά προσκυνήσουν τὸ νεογέννητο βασιλιά, ὅπως τὸν πίστευαν.

Μέ δόδηγό αὐτό τὸ ἄστρο ἔφτασαν στὴν Ἱερουσαλήμ κι ἐκεῖ τὸ ἔχασαν. “Αρχισαν τότε νά ρωτοῦν:

– Ποῦ είναι ὁ βασιλιάς σας, πού τώρα τελευταῖα γεννήθηκε; Εἰδαμε τὸ ἄστρο του κι ἡρθαμε νά τὸν προσκυνήσουμε.

“Οταν ἔμαθε τὰ λόγια αὐτά ὁ βασιλιάς Ἡρώδης, ἀνησύχησε πολύ. “Ἐτρεμε γιά τὸ θρόνο του. Κάλεσε ἀμέσως τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τούς γραμματεῖς καὶ ρώτησε νά τοῦ ποῦν ποῦ γράφουν τὰ ἱερά βιβλία πώς θά γεννηθεῖ ὁ Χριστός. Ἐκείνοι τοῦ εἶπαν πώς, σύμφωνα μέ δσα γράφουν οἱ Προφῆτες, πρόκειται νά γεννηθεῖ στὴ Βηθλεέμ.

Κάλεσε λοιπόν κρυφά τούς Μάγους καὶ τούς ρώτησε πόσος καιρός πέρασε ἀπό τότε, πού εἶδαν τὸ ἄστέρι. “Ετσι ύπολογισε περίπου τὴν ἡλικία τοῦ Χριστοῦ καὶ τούς εἶπε:

‘Ο Μεσσίας γεννήθηκε στὴ Βηθλεέμ. Πηγαίνετε νά τὸν βρεῖτε κι ἐλάτε πάλι ἐδῶ νά μοῦ πεῖτε ποῦ είναι γιά νά πάω νά τὸν προσκυνήσω κι ἐγώ.

Μόλις ἔψυγαν ἀπό τὸ παλάτι οἱ Μάγοι, εἶδαν πάλι τὸ λαμπρό ἄστρο. Τὸ ἀκολούθησαν κι ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ. Ἐκεῖ στάθηκε πάνω ἀπό τὸ σπίτι τῆς ἀγιας Οἰκογένειας. Μπήκαν μέσα κι ἐπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸ θεῖο Βρέφος. “Ἐπείτα τοῦ πρόσφεραν τὰ δῶρα τους: Χρυσάφι, ὡς σύμβολο τοῦ βασιλιά ὅλων τῶν αἰώνων. Λιβάνι, πού προσφέρεται στὸ Θεό. Σμύρνα, τὸ πανάκριβο φυτικό ἄρωμα ἀπό βαλσαμόδεντρο. Μέ αὐτό ἀλειφαν τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Τὴν πρόσφεραν στὸν ἄνθρωπο-Ιησοῦ, πού ἐπρόκειτο νά πεθάνει καὶ νά κηδευτεῖ ὡς νεκρός, ὁ ἀθάνατος.

«... Καὶ ἐλθόντες
εἰς τὴν οἰκίαν
εἶδον τὸ παιδίον...»
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΟΤΤΟ III

Μετά τήν προσκύνηση αύτή οι Μάγοι θέλησαν νά γυρίσουν στόν Ἡρώδη, γιά νά τοῦ ποῦν πώς βρῆκαν ποῦ είναι ὁ νεογέννητος βασιλιάς τῶν Ιουδαίων.

“Ομως ἔνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ παρουσιάστηκε στόν ὑπνό τους και τούς φανέρωσε τά κρυφά σχέδια τοῦ Ἡρώδη. Τούς συμβούλεψε νά γυρίσουν στίς πατρίδες τους ἀπό ἄλλο δρόμο. Ἔτοι ὁ Ἡρώδης δέν ἔμαθε τίποτε περισσότερο γιά τή Γέννηση τοῦ Κυρίου.

Μέ τήν προσκύνηση τῶν Μάγων ἀρχίζει ν' ἀποκαλύπτεται ὁ Σωτήρας Χριστός και στόν εἰδωλολατρικό κόσμο. Οι Μάγοι γίνονται οι πρῶτοι ιεραπόστολοι... Τό ἔργο αύτό θ' ἀναλάβει ἀργότερα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

3. Η φυγή στήν Αἴγυπτο και ἡ σφαγή τῶν νηπίων

“Οταν ἔφυγαν οἱ Μάγοι, ἄγγελος Κυρίου φάνηκε σέ ὅνειρο στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἰπε:

– Σήκω, πάρε τό παιδί καὶ τή μητέρα του καὶ πήγαινε στήν Αἴγυπτο. Θά μείνεις ἐκεῖ ὡσότου σέ εἰδοποιήσω νά γυρίσεις. ‘Ο Ἡρώδης θέλει νά βρεῖ τό παιδί γιά νά τό φονεύσει...

‘Ο Ἰωσήφ σηκώθηκε ἀμέσως, πῆρε τή Θεοτόκο καὶ τόν Ἰησοῦν κι ἔφυγαν, προτοῦ νά ξημερώσει, γιά τήν Αἴγυπτο.

‘Ο Ἡρώδης εἰδε πώς περνοῦσε ὁ καιρός χωρίς νά φανοῦν οι Μάγοι. “Οπως ύπολόγιζε, ὁ Χριστός θά ἦταν τό πολύ – πολύ δυό χρονῶν. Πρόσταξε λοιπόν τούς στρατιώτες του νά σφάξουν ὅλα τά ἀγοράκια τῆς Βηθλεέμ καὶ τῶν περιχώρων της, πού ἦταν κάτω ἀπό τήν ἡλικία αὐτή. “Ετσι δέ θά γλίτωνε ὁ Χριστός.

Οι στρατιώτες τοῦ Ἡρώδη ἔτρεξαν νά ἐκτελέσουν τή διαταγή. Τότε ἀκούστηκαν σπαρακτικές φωνές καὶ κλάματα καὶ ὀδυρμοί ἀπό τίς ἄτυχες μητέρες πού ἔβλεπαν τά παιδιά τους νά σφάζονται.

‘Ο Ἡρώδης γιά τό ἔγκλημά του αύτό τιμωρήθηκε σκληρά. Άρρωστησε βαριά καὶ πέθανε μέ φρικτούς πόνους, ὕστερα ἀπό δυό χρόνια.

Τούτη τήν ἐποχή ὁ ἄγγελος εἰδοποίησε τόν Ἰωσήφ νά ἐπιστρέψει μέ τή Θεοτόκο καὶ τόν Ἰησοῦν στή γῆ τοῦ Ἰσραὴλ.

Δέν τούς πῆγε ὅμως στή Βηθλεέμ, γιατί ἐκεῖ βασίλευε ὁ γιός τοῦ Ἡρώδη, ὁ Ἀρχέλαος, πού ἦταν σκληρός καὶ τυραννικός σάν τόν πατέρα του. Τούς πῆγε στή Ναζαρέτ, πού βασίλευε ὁ ἀδελφός τοῦ Ἀρχέλαου, ὁ Ἀντύπας, πού ἦταν μαλακότερος. Ἀπό τήν παραμονή του στή Ναζαρέτ ὁ Χριστός λέγεται καὶ Ναζωραῖος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Μποροῦν οἱ ἄνθρωποι ν’ ἀλλάξουν τίς βουλές τοῦ Θεοῦ; Τό πέτυχε ὁ Ἡρώδης;

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΟ δνειρο του Ἰωσήφ κι ή φυγή στήν Αίγυπτο.

ΔΕΞΙΑ Ο Ἡρώδης διατάζει τή σφαγή τῶν νηπίων. Οι στρατιώτες ἀναχωροῦν γιά ἐκτέλεση τῆς διαταγῆς.

– Ποιές ύπηρεσίες προσέφερε ὁ Ἰωσήφ στήν Παρθένο Μαρία και τό Θεῖο Βρέφος;

Τό δνειρο τοῦ Ἰωσήφ.

4. Ο Ἰησοῦς 12 χρονῶν στό Ναό

Κατά τίς μεγάλες γιορτές, ὅπως τό Πάσχα, τήν Πεντηκοστή και ἄλλες, πολλοί Ἰουδαῖοι πήγαιναν στήν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ ἦταν ὁ μοναδικός Ναός τους, στόν ὅποιο προσκυνοῦσαν. Ἀνάμεσα στούς προσκυνητές αὐτούς ἦταν συχνά και ὁ Ἰωσήφ μέ τή Μαρία.

“Οταν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε δώδεκα χρονῶν, μποροῦσε νά παιρνει μέρος, ἐπίσημα πιά, στίς θρησκευτικές τελετές. Γι’ αύτό

έκεινο τό χρόνο ό Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία τὸν πῆραν μαζὶ τους

Ξεκίνησαν λοιπόν ἀπό τὴν Ναζαρέτ μαζὶ μὲν ἄλλους, συγγενεῖς καὶ φίλους. Τά παιδιά πήγαιναν μπροστά καὶ ἔψελναν ὥραιούς ὑμνους. Ἐτσι τό ταξίδι ἦταν εὐχάριστο γιά ὅλους.

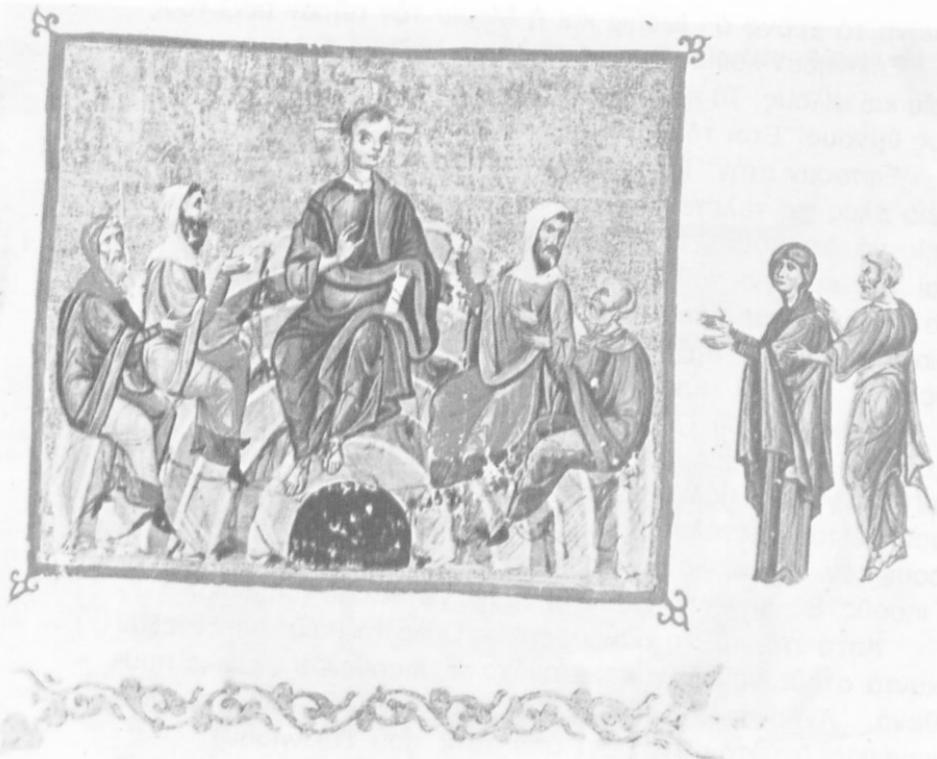
Ἐφτασαν στήν Ἱερουσαλήμ καὶ παρακολούθησαν μὲν εὐλάβεια ὅλες τίς τελετές καὶ θυσίες. Ἀκουσαν τούς σοφούς ιερεῖς νά διηγοῦνται τήν ιστορία τῶν πατέρων τους. Δέχτηκαν καὶ τήν εὐλογία τοῦ ἀρχιερέα, ἀνεβασμένοι στά σκαλοπάτια τοῦ Ναοῦ. Κάθε μέρα δημιουργοῦσε ὅλο καὶ περισσότερο ἐνδιαφέρον, ιδίως στά παιδιά, πού δέν ἦθελαν νά τελειώσουν ποτέ οι γιορτές αύτές.

Ἡ γιορτή τοῦ Πάσχα κράτησε ἐπτά ἡμέρες κι ἔπειτα οἱ ξένοι πῆραν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅσοι ἦταν ἀπό τὴν Ναζαρέτ ἔφυγαν καὶ πάλι ὅλοι μαζί. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία βάδιζαν μαζὶ με τούς μεγάλους, εὐχαριστημένοι πού ἀξιώθηκαν νά φέρουν τόν Ἰησοῦν γιά πρώτη φορά στό Ναό. Φαντάστηκαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς θά πήγαινε μπροστά, μαζὶ μέ τά ἄλλα παιδιά.

Κατά τήν πρώτη διανυκτέρευση ὅλα τά παιδάκια ἔτρεξαν κοντά στούς γονεῖς τους. Μονάχα ό Ἰησοῦς δέ φάνηκε πουθενά. Ἀνήσυχοι οι γονεῖς του ρώτησαν τούς ἄλλους, ἀλλά κανένας δέν τόν εἶχε δεῖ ἀπό τότε πού ξεκίνησαν.

Ἀπελπισμένοι γύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔψαξαν νά τόν βροῦν. Ἐπί δυό μέρες ἔψαχναν, χωρίς νά μάθουν τίποτα γι' αὐτόν. Τήν τρίτη μέρα πέρασαν κι ἀπ' τό Ναό. Ἐκεῖ σέ μιά ἀπό τίς πολλές στοές του ἦταν συγκεντρωμένος κόσμος κι ἄκουε τούς σοφούς δασκάλους, πού ἔξηγοῦσαν τό Νόμο. Μέ μεγάλη τους ἔκπληξη εἶδαν καὶ τόν Ἰησοῦ νά κάθεται ἀνάμεσα στούς σοφούς τοῦ Ἰσραὴλ, νά παίρνει μέρος στίς σοβαρές συζητήσεις καὶ νά τόν θαυμάζουν ὅλοι μέ τίς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις του.

Ο Ἰησοῦς βρῆκε τήν εύκαιρία νά παρουσιάσει στούς γονεῖς του καὶ σέ ὅλο τόν κόσμο μιά καινούρια ἀντίληψη: Ὁ ἐρχομός του στό Ναό, στήν κατοικία τοῦ οὐράνιου Πατέρα του, σήμαινε πώς ἔξαρτιέται μονάχα ἀπό Ἐκείνον κι ὅλες οι ἄλλες σχέσεις του ἔρχονται σέ δεύτερη σειρά.

‘Ο Ἰησοῦς δωδεκαετής στό Ναό.

Ἡ Μαρία κι ὁ Ἰωάνφ ξαφνιάστηκαν μέ τή σοφία του, ἀλλά και μέ τή διαγωγή του. Ἡ Μαρία ὅρμησε μέσα στό πλῆθος, πλησίασε τόν Ἰησοῦ και μέ στοργή, ἀλλά και πόνο, τοῦ εἶπε:

– Παιδί μου, γιατί τό ἔκαμες αὐτό; Τρεῖς μέρες τώρα σέ ἀναζητοῦμε μέ πληγωμένη καρδιά...

‘Ο Ἰησοῦς τῆς εἶπε:

– Γιατί μέ ζητούσατε; Δέν ξέρετε ὅτι πρέπει νά βρίσκομαι στό σπίτι τοῦ πατέρα μου;

Βέβαια τῆς ἀποκρίθηκε ὥχι σάν γιός της, ἀλλά ως υἱός τοῦ οὐράνιου Πατέρα του. Γι' αὐτό και τά λόγια του δέν μπόρεσαν νά τά καταλάβουν αύτοί, πού εἶχαν ἀναλάβει τήν προστασία του. Ἐμειναν ὅμως εύχαριστημένοι, πού τόν ξαναβρῆκαν. Ἐ-

κείνος πάλι τούς άκολούθησε πειθαρχικός και ύπακουος. Ἡταν νωρίς άκόμα ν' ἀφοσιωθεῖ ὀλοκληρωτικά στό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

5. Ἡ Βάπτιση τοῦ Κυρίου

Μέσα στή ζεστή ἀγάπη και στοργή τῆς Θεοτόκου και τοῦ Ἰωσήφ, ὁ Ἰησοῦς πρόκοβε στή σοφία και χάρη τοῦ Θεοῦ. Κι ὅταν πιά ἔγινε τριάντα χρονῶν ἦρθε ὁ καιρός ν' ἀρχίσει τό ἔργο του, πού ἦταν ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ο Ἰησοῦς ἦρθε στόν Ἰορδάνη ποταμό γιά νά βαπτισθεῖ ἀπό τόν Ἰωάννη, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἀνθρωποι. Ο Πρόδρομος, μόλι πού ἦταν συγγενής του, δέν τόν γνώριζε, γιατί δέ συναντήθηκαν ποτέ και ζοῦσε ὁ ἑνας μακριά ἀπό τόν ἄλλο. "Ομως, φωτισμένος ἀπό τό "Αγιο Πνεῦμα, τόν ξεχώρισε μέσα ἀπό τό πλῆθος.

Ο Ἰησοῦς πλησίασε τόν Πρόδρομο και τοῦ ζήτησε νά τόν βαπτίσει. Ο Ἰωάννης ἔμεινε κατάπληκτος. Αύτός καλοῦσε τούς ἀμαρτωλούς νά μετανοήσουν και νά βαπτισθοῦν και ἦρθε ὁ ἀναμάρτητος Θεός νά βαπτισθεῖ;

Γι' αύτό τοῦ εἶπε:

– Κύριε, ἐγώ ἔχω ἀνάγκη νά βαπτισθῶ ἀπό Σένα κι ἐσύ ἔρχεσαι σέ μένα;

Ο Χριστός ὅμως τοῦ ἐξήγησε πώς πρέπει νά βαπτισθεῖ κι' αὐτός σάν ἀνθρωπος, γιά νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού ἐπίσημα θά τόν ἀναγνώριζε ως Μεσσία.

Χωρίς ἀντιρρήσεις πιά ὁ Ἰωάννης τόν βαπτίσε μέσα στόν Ἰορδάνη ποταμό, ἄλλα δέν ἔμεινε μέσα στό νερό, ὅπως οι ἄλλοι ἀνθρωποι, πού ἔλεγαν τίς ἀμαρτίες τους. Ο Ἰησοῦς βγῆκε ἀμέσως. Ο ἀναμάρτητος Κύριος ποιές ἀμαρτίες νά ἔλεγε;

Ἀμέσως τότε ἄνοιξαν οι οὐρανοί και τό "Αγιο Πνεῦμα, ὅμοιο μέ κάτασπρο περιστέρι, πήγε και στάθηκε πάνω ἀπό τό κεφάλι του. Τήν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ Πα-

τέρα, πού ἔλεγε από τό γ ούρανό:

— «Οὔτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα...»

Δηλαδή: «Αὔτός εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου Υἱός, στὸν ὃποιο
ἔχω ἀναθέσει τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου».

Μέ τη μαρτυρία αὐτή τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸ φανέρωμα τῆς
Ἄγιας Τριάδας, ἀναγνωρίστηκε ἐπίσημα ὁ Ἰησοῦς ὡς ὁ Μεσ-
σίας καὶ Λυτρωτής τοῦ κόσμου. Κι ἄρχισε τὴ δημόσια δράση
του.

Ἡ Βάπτιση τοῦ Κυρίου γιορτάζεται στὶς 6 Ἰανουαρίου. Λέ-
γεται καὶ Θεοφάνια, ἐπειδὴ φανερώθηκε δ Θεός, ἡ Ἀγία Τρι-
άδα: «Ο Πατέρας πού μίλησε, ὁ Υἱός πού βαπτίσθηκε καὶ τὸ
Ἀγιο Πνεῦμα πού παρουσιάστηκε σάν περιστέρι. Λέγεται ἀκό-
μα καὶ Φῶτα, γιατί στὰ παλιά χρόνια τῇ μέρᾳ αὐτῇ βαπτίζονταν
ὅσοι ἦθελαν νά γίνουν χριστιανοί. Ὡς νεοφύτοι κρατοῦσαν
στὰ χέρια ἀναμμένες λαμπάδες. "Ηθελαν μ' αὐτό νά δείξουν
πώς ἔνα καινούριο φῶς γέμιζε τὴν ψυχή τους, τό ἀνέσπερο
φῶς πού πήγαζε ἀπό τὴν Ἀγία Τριάδα.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ:

«Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου
σου, Κύριε, ἡ τῆς Τριάδος ἐ-
φανερώθη προσκύνησις. Τοῦ
γάρ Γεννήτορος ἡ φωνή προσ-
μαρτύρει Σοι, ἀγαπητόν Σε Υἱόν
ὄνομάζουσα. Καὶ τὸ Πνεῦμα
ἐν εἰδει περιστερᾶς ἐβεβαιού-
τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ὁ ἐ-
πιφανείς Χριστέ ὁ Θεός καὶ
τὸν κόσμο φωτίσας, δόξα Σοι».

Δηλαδή:

Κατά τὴ Βάπτισή Σου, Κύριε,
στὸν Ἰορδάνη ποταμό, φα-
νερώθηκε ὅτι πρέπει νά προ-
σκυνοῦμε τὴν Ἀγία Τριάδα.
Γιατί τότε ἡ φωνή τοῦ Πατέ-
ρα Σου Σέ ὄνόμασε ἀγαπητό
του Υἱό καὶ τό «Ἀγιο Πνεῦμα,
μέ τη μορφή περιστεροῦ ἐ-
βεβαίωνε τὴν ἀλήθεια αὐτή.
Χριστέ καὶ Θεέ μας, πού φα-
νερώθηκες καὶ φωτίσες τὸν
κόσμο, ἃς είσαι δοξασμένος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Πώς ο Θεός φανερώθηκε στή Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ;
- Ποιούς βάπτιζε ο Ἰωάννης και πῶς τούς βάπτιζε; Γιατί ζήτησε νά βαπτισθεῖ ο ἀνάμαρτητος Κύριος;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

- Πρέπει νά είμαστε ταπεινοί και νά έκτελούμε τίς έντολές του Θεοῦ.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ:

- Νά παρακολουθήσετε και νά περιγράψετε τά «βαφτίσια» ἐνός μωροῦ. Νά προσέξετε ιδιαίτερα τή στιγμή, πού ο ιερέας λέει πώς τό βαπτίζει «Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἀγίου Πνεύματος», και νά τά δικαιολογήσετε.
- Νά γράψετε μέ καλλιγραφικά γράμματα τό ἀπολυτίκιο τῶν Θεοφανίων και νά τό ψάλετε.

6. Η ἐκλογή και τό ἔργο τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου

· Αφοῦ βαπτίσθηκε ο Κύριος, ἅρχισε τό κήρυγμά του. Σιγά-σιγά τραβοῦσε πόλλούς κοντά του. Συνάντησε ὅμως και τήν ἀντίδραση στό σωτήριο ἔργο του, κυρίως ἀπό τούς Γραμματεῖς και τούς Φαρισαίους.

Χρειάστηκε, λοιπόν, νά σχηματίσει μιά ὁμάδα ἀπό μόνιμους μαθητές του. Αύτοι θά ἀναλάβαιναν νά συνεχίσουν τό ἔργο του και ἔξω ἀπό τήν Παλαιστίνη. "Ετσι ἅρχισε τήν ἐκλογή τῶν μαθητῶν του:

· Εκεῖ πού περιπατοῦσε κοντά στή λίμνη τῆς Γενησαρέτ, εἶδε δυό ψαράδες νά στέκουν σκεφτικοί και ἀπελπισμένοι. "Ο-λη τή νύχτα ψάρευαν και δέν ἔπιασαν οὔτε ἔνα ψάρι. "Ηταν ο Ἀνδρέας και ο Πέτρος, παιδιά τοῦ Ἰωνᾶ και μαθητές τοῦ Προδρόμου.

‘Ο Χριστός τούς πλησίασε καὶ τούς εἶπε:

— Έλατε μαζί μου καὶ θά σᾶς κάμω νά ψαρεύετε ψυχές ἀνθρώπων.

Τά δυό ἀδέλφια παράτησαν τή βάρκα καὶ τά δίχτυα τους καὶ τόν ἀκολούθησαν.

Πιό πέρα εἰδε ἄλλα δυό ἀδέλφια, τόν Ἰάκωβο καὶ τόν Ἰωάννη, πού ἐτοίμαζαν τά δίχτυα τους μέσα σέ πλοιάριο, μαζί μέ τόν πατέρα τους Ζεβεδαῖο. Τούς κάλεσε κι αὐτούς νά τόν ἀκολουθήσουν. Κι αὐτοί παράτησαν πλοϊο καὶ πατέρα καὶ πῆγαν μαζί του.

“Εται, τόν ἔνα μετά τόν ἄλλο, ὁ Ἰησοῦς διάλεξε δώδεκα μαθητές του, πού ὀνομάστηκαν Ἀπόστολοι.

Ήταν οι ἀπεσταλμένοι ἀπό τό Θεό νά μεταδώσουν τή διδασκαλία του στόν κόσμο. Κι ἡταν δώδεκα, ὅσες κι οι φυλές τοῦ Ἰσραὴλ. Δώδεκα νέοι πνευματικοί ἡγέτες ὀλόκληρου τοῦ κόσμου.

Τά ὄνόματά τους είναι:

Ἀνδρέας καὶ Πέτρος, παιδιά τοῦ Ἰωνᾶ.

Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος, παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου.

Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ ἢ Βαρθολομαῖος, οι δυό φίλοι.

Θωμᾶς ὁ Δίδυμος καὶ Ματθαῖος ὁ Τελώνης.

Ἰάκωβος, γιός τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Θαδδαῖος ἢ Λεββαῖος. Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

Μαζί τους ὁ Χριστός πήγαινε ἀπό πόλη σέ πόλη κι ἀπό χωριό σέ χωριό. Παντοῦ δίδασκε καὶ θεράπευε κάθε λογῆς ἀρρώστιες τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τούς Δώδεκα, ὁ Χριστός εἶχε κι ἄλλους μαθητές, κάπου Ἐβδομήντα. Αύτοί δέν τόν ἀκολουθοῦσαν πάντα καὶ μερικοί δέ φανερώνονταν ἐπίσημα, ὅπως ὁ Νικόδημος κι ὁ Ἰωσήφ. Ἐξάλλου γυναίκες ἀφοσιωμένες σ’ Αὔτόν ἡταν ἀρκετές, ὅπως ἡ Μαρία, συγγενής τῆς Θεοτόκου, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Σαλώμη, οι ἀδελφές τοῦ Λαζάρου Μάρθα καὶ Μαρία.

Ἐργο, ιδίως τῶν Ἀποστόλων, ἦταν:

- Νά διδάξουν öλα τά εθνη, ώς áντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο, ὅταν ὁ ἕδιος θά ἔφευγε γιά τούς οὐρανούς.
- Νά μείνουν μάρτυρες τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου. Μιά ζωντανή μαρτυρία, πού ἀναβλύζει ἀπό τὴν γεμάτη πίστη ζωή τους.
- Ν' ἀποτελέσουν τό θεμέλιο τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πού θά συνέχιζε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων πού ἄρχισε ὁ Χριστός.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τή μνήμη τοῦ κάθε Ἀποστόλου σέ χωριστή ἡμερομηνία και ὅλων μαζί στίς 30 ἰουνίου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιατί χρειάστηκε νά ἐκλέξει μαθητές ὁ Χριστός και γιατί πῆρε δώδεκα;
- Σέ ποιούς και πῶς πραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τοῦ Δαβίδ: «Ἐις πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν και εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ρήματα αὐτῶν» (Ψαλμ. 18-5);
- Τί ύποχρεώσεις ἔχουμε πρός τούς ἀγίους Ἀποστόλους ἐμεῖς σήμερα;

Δ'

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ο γάμος στήν Kavā

Ο Χριστός ἔπρεπε νά δείξει στόν κόσμο πώς είναι «Υἱός τοῦ Θεοῦ», γιά νά πετύχει στό ἔργο του. Άλλα «Υἱός τοῦ Θεοῦ» σήμαινε τό Θεό τόν ἴδιο, τόν ἔξουσιαστή τῶν πάντων.

Αρχισε λοιπόν νά κάνει θαύματα, ὅχι γιά νά καταπλήξει, ἀλλά νά δείξει τήν ἀγάπη του πρός τόν ἄνθρωπο. Νά τοῦ προσφέρει τήν πίστη. Τή φλόγα αὐτή δέν τήν ἔχουν ὅλοι μέσα τους. Δέν τήν είχαν πρό παντός οι Ἰουδαῖοι μέ τούς Γραμματεῖς καὶ τούς Φαρισαίους τους. Κι ὅμως ὀλάκαιρη ἡ ζωή τοῦ Κυρίου πάνω στή γῆ ἦταν ἔνα ἀδιάκοπο θαῦμα!

Το πρῶτο θαῦμα τοῦ Κυρίου ἔγινε στή Kavā τῆς Γαλιλαίας. Ἡταν καλεσμένος σ' ἔνα γάμο καὶ πῆγε μέ τούς μαθητές του. Ἔκεī συνάντησε καὶ τή μητέρα του, πού ἦταν συγγενής τῶν νεονύμφων.

Κάθε γάμος τότε ἀποτελοῦσε ὀλόκληρη γιορτή, πού κρατοῦσε μιά βδομάδα. Τά φαγητά ἦταν ἐκλεκτά καὶ τά κρασιά ἐπίτηδες φυλαγμένα γιά μιά τέτοια χαρά. Το κρασί ἄλλωστε συμβόλιζε γι' αύτούς τόν ἐρχομό τοῦ Μεσσία.

Η παρουσία τοῦ Χριστοῦ στό γάμο ἔδωσε ιδιαίτερη χαρά σέ ὅλους. Ἡταν σάν μιά εύλογία τῆς ὅλης τελετῆς, πού θύμιζε τήν εύλογία τοῦ Θεοῦ πρός τούς Πρωτοπλάστους νά αὔξανουν καὶ νά πληθαίνουν μέσα στήν ἀγιασμένη ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενείας.

Τό θαῦμα στήν Κανᾶ. (Τοιχογραφία, Μετέωρα).

· Ή μητέρα του παρακολουθούσε τίς διάφορες ἀνάγκες τῆς γιορτῆς, όπότε ξαφνικά διαπίστωσε πώς σώθηκε τό κρασί.

Τότε ἡ Παναγία, νομίζοντας πώς ἦταν μιά εύκαιρια νά δείξει ὁ Ἰησοῦς τή θεϊκή του δύναμη, τόν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

– Τούς σώθηκε τό κρασί...

· Ο Κύριος τῆς ἀπάντησε:

– Δέν ἥρθε ἀκόμα ἡ ὥρα μου...

· Η Παναγία φώναξε τούς ύπηρέτες τοῦ σπιτιοῦ, ἔδειξε σ' αὐτούς τό Χριστό καὶ τούς εἶπε:

– Κάμετε πρόθυμα ὅ,τι σᾶς πεῖ.

‘Ο Κύριος βγῆκε ἔξω ἀπό τὴν αἰθουσα. Βρῆκε ἔξι στάμνες, ἀπό αὐτές πού εἶχαν τά σπίτια γά νά πλύνουν οἱ καλεσμένοι τά χέρια τους πρὶν ἀπό τό φαγητό. Εἶπε στούς ὑπηρέτες νά τίς γεμίσουν μέ νερό καὶ νά δώσουν ἀπό αὐτό στὸν τραπεζοκόμο νά δοκιμάσει. Ἐκεῖνοι τό ἔκαμαν.

‘Ο τραπεζοκόμος δοκίμασε τό νερό, πού ἦταν πιά κρασί, τό βρῆκε ἔξαιρετικό καὶ εἶπε στό γαμπρό:

– Γαμπρέ μου, τό καλύτερο κρασί κράτησες γιά τό τέλος τῆς γιορτῆς; “Ολοι αὐτό τό προσφέρουν πρῶτο..

Οὕτε ὁ γαμπρός ὅμως, οὕτε κανένας ἄλλος ἐκεῖ μέσα κατάλαβε πῶς τό νερό ἔγινε κρασί. Τό θαῦμα ἔγινε γιά νά δυναμώσει τήν πίστη τῶν μαθητῶν του. Αύτοι καὶ εἶδαν καὶ πρόσεξαν τό θαῦμα μέ τό ὅποιο ὁ Χριστός φανέρωσε τή δόξα του.

2. Η θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Κάποτε ὁ Χριστός, ἐκεῖ πού περνοῦσε ἀπό μιά μικρή κωμόπολη, συνάντησε δέκα λεπρούς.

Οἱ δυστυχισμένοι αύτοί ἦταν ὑποχρεωμένοι ἀπό τό Νόμο νά ζοῦν μακριά ἀπό τούς ἀνθρώπους, γιατί ἡ λέπρα, πού εἶναι στήμερα μιά συνηθισμένη ἀρρώστια καὶ θεραπεύεται εύκολα, ἦταν τότε μιά ἀρρώστια πολύ μεταδοτική. Κι ἂν κάποιος τύχαινε νά τούς πλησιάσει, ἐπρεπε οἱ λεπροί νά τόν ειδοποιήσουν φωνάζοντας σ’ αὐτόν: «΄Ακάθαρτος!», ώστε ν’ ἀπομακρυνθεῖ.

Γιά τή θεραπεία τους περνοῦσαν ἀπό πολλές θρησκευτικές τελετές, πού γίνονταν μακριά, ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς πόλης. Κι ἂν τύχαινε νά γιατρευτεῖ κάποιος, γιά νά γίνει δεκτός ἀπό τούς δικούς του καὶ τήν κοινωνία, ἐπρεπε νά πάρει πιστοποιητικό ἀπό τούς ιερεῖς ὅτι γιατρεύτηκε.

Τώρα, πού περνοῦσε ὁ Χριστός, οἱ λεπροί ἄκουσαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων κι ἀγναντεύοντας εἶδαν νά ἔρχεται πλῆ-

Ιαση λεπροῦ

Θος ἀσυνήθιστο γιά τὴν ἐρημιά τους. Ρώτησαν ἀπό μακριά κι ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, γιά τὸν ὥποιο εἶχαν ἀκουστά πώς κάνει θαύματα. "Ἄρχισαν, λοιπόν, νά φωνάζουν και νά τὸν παρακαλοῦν: «Κύριε Ἰησοῦ, λυπήσου μας!»

Κι ὁ Χριστός τοὺς λυπήθηκε και τοὺς εἶπε:

– Πηγαίνετε νά σᾶς δοῦν οι ιερεῖς σας!

"Ἔτρεξαν ἀμέσως πρός τοὺς ιερεῖς, ἀλλά στὸ δρόμο εἶδαν πώς εἶχαν κιόλας γιατρευτεῖ. Πήγαν τότε καταχαρούμενοι στοὺς δικούς τους. Μονάχα ἔνας σκέφτηκε νά γυρίσει πίσω και νά εὐχαριστήσει τὸ Χριστό. Κι αὐτός ήταν Σαμαρείτης!

Ο Χριστός, ὅταν τὸν εἶδε νά πέφτει στὰ πόδια του και νά τὸν εὐχαριστεῖ μέ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, εἶπε στοὺς μαθητές του:

– Μά δέ γιατρεύτηκαν κι οι ἄλλοι ἐννιά; Ποῦ εἶναι τώρα; Δέν ἔπρεπε κι αὐτοί νά εὐχαριστήσουν τὸ Θεό; Μονάχα αὐτός, ὁ ἀλλόφυλος Σαμαρείτης, τὸ σκέφθηκε;

“Επειτα εἶπε στό Σαμαρείτη, πού ἦταν ἀκόμα πεσμένος στά πόδια τοῦ Κυρίου:

– Σηκώσου καὶ πήγαινε! Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε..

Δέκα ζήτησαν νά θεραπευθοῦν. Καὶ δέκα θεραπεύτηκαν!

Ἡ πίστη εἶχε φουντώσει καὶ στῶν δέκα λεπρῶν τά σπλάχνα, τήν ὥρα πού ἔβγαλαν τήν ἀπεγγνωσμένη κραυγή, ζητώντας τό ἔλεος τοῦ Σωτήρα. Καὶ τό ἔλεος τούς δόθηκε καὶ τό θαῦμα πραγματοποιήθηκε. “Ομως ἔνας διατήρησε στά σπλάχνα του ἄσβηστη τή φλόγα τῆς πίστεως. Δέ φτάνει νά λάμψει μέσα μας γιά μιά στιγμή. Πρέπει νά κρατήσουμε γιά πάντα φωτεινή τήν ἐστία της. Κι αὐτό τό πέτυχε μονάχα ὁ ἔνας λεπρός. Ὁ Σαμαρείτης!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιατί τότε προσπαθοῦσαν νά γιατρέψουν τή λέπρα κι ἄλλες ἀρρώστιες μέ τελετουργίες; Υπάρχουν ἀκόμα καὶ σήμερα λαοί, πού κάνουν το ἴδιο; Γιατί;
- Γιατί οι λεπροί φώναζαν ἀπό μακριά;
- Γιά ποιό σκοπό ό Κύριος ἔκανε θαύματα; Ποιός μπορεῖ νά ωφεληθεῖ ἀπό αύτά; Ὁ Χριστός εἶπε στό λεπρό: «Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε...»
- Ποιό εἶναι τό χρέος μας πρός ὅσους μᾶς εὔεργετοῦν καὶ κυριώς στόν μεγαλύτερο ἀπ’ ὅλους, τό Χριστό;

3. Ἡ Θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδᾶ

Ο Ἰησοῦς πήγε στά Ἱεροσόλυμα γιά μιά μεγάλη γιορτή. Μπήκε στήν πόλη ἀπό τήν «προβατική πύλη», δηλ. ἀπό τήν πύλη ἀπό τήν όποια ἔβαζαν τά πρόβατα γιά τή θυσία στό Ναό.

Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιά δεξαμενή, πού τήν ἔλεγαν Βηθεσδά, δηλ. τής «εύσπλαχνίας», ἐπειδή τά νερά της είχαν θεραπευτικές ιδιότητες. Οι ἄρρωστοι ἦταν πολλοί καὶ γι’ αὐτό είχαν χωρίσει

Ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ. Μικρογραφία ἀπό Εὐαγγελιστάριο τοῦ
11ου αἰ. τῆς Μονῆς Διονυσίου τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

τῇ δεξαμενή σέ πέντε «στοές».

Ἡ σπλαχνική ματιά τοῦ Ἰησοῦ ἐπεσε πάνω σ' ἔνα παράλυτο. Ἦταν ἐκεὶ κατάκοιτος τριάντα ὁκτώ χρόνια. Πέρασε ἀπό μπροστά του καὶ τόν ρώτησε: «Θέλεις νά γίνεις καλά;»

Κι αύτός τοῦ εἶπε τό παράπονό του:

— Κύριε, δέν ἔχω κανένα δικό μου νά μέ βάλει στά νερά, μόλις τά ταράξει ὁ ἄγγελος. «Ωσπου νά κινηθῶ ἐγώ, μέ προλαβαίνει κάποιος ἄλλος!»

Τά εἶπε αύτά γιατί πότε-πότε ἔνας ἄγγελος κατέβαινε καὶ ἀνατάραζε τά νερά κι ὅποιος ἔμπαινε πρῶτος σ' αύτά, γινόταν ἀμέσως καλά.

Ο Χριστός τοῦ εἶπε:

— Τότε σήκω, πάρε τό κρεββάτι σου καὶ περπάτα...

Ο παράλυτος ἔνιωσε μιά δύναμη στά παράλυτα μέλη του. Σηκώθηκε, πῆρε τό κρεββάτι του κι ἔφυγε γιά τό σπίτι του.

· Η ήμέρα πού έγινε το θαῦμα ἡταν Σάββατο καί σύμφωνα μέ τό Μωσαϊκό Νόμο, δέν ἐπιτρεπόταν νά γίνει τό Σάββατο καμιά ἔργασία, οὔτε ἀκόμα καί φιλανθρωπική πράξη. Γι' αύτό οι Ἰουδαῖοι, πού τόν εἶδαν νά φεύγει κουβαλώντας τό κρεββάτι του, τοῦ φώναξαν:

– Τί κάνεις ἐκεῖ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ; Σάββατο σήμερα κι ἐσύ φορτώθηκες τό κρεββάτι σου;

– Μά ἐκείνος πού μέ γιάτρεψε μοῦ εἶπε νά τό πάρω καί νά φύγω!

– Καί ποιός εἶναι αύτός;

· Ο παράλυτος ὅμως δέ γνώριζε τό Χριστό καί δέν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσει...

· Αργότερα ὁ Χριστός συνάντησε τόν παράλυτο στό Ναό καί τοῦ εἶπε:

– Τώρα, πού έγινες καλά, πρόσεξε νά μήν κάνεις ἀμαρτίες καί πάθεις τό χειρότερο...

· Ο παράλυτος τότε γνώρισε τό Χριστό κι ἀφοῦ τόν εὐχαρίστησε, ἔτρεξε νά πεῖ στούς Ἰουδαίους ποιός τόν γιάτρεψε.

· Εκεῖνοι ὀργίστηκαν γιά τό θαῦμα κι ἀκόμα περισσότερο γιατί ὁ Χριστός ἔγινε κύριος τοῦ Σαββάτου καί τόλμησε νά παραβεῖ τήν ἀργία του, ἀντικαθιστώντας την μέ ἔργα ἀγάπης.

· Αρχισαν, λοιπόν, νά τόν κατηγοροῦν ὡς παραβάτη τοῦ Νόμου τόσο, πού ἦθελαν νά τόν πιάσουν καί νά τόν θανατώσουν. Μά ἡ ὥρα Του δέν εἶχε ἔρθει ἀκόμα. Εἶχε μπροστά Του μεγάλο ἔργο νά τελειώσει. Γι' αύτό ἄφησε τήν Ἰουδαία καί πήγε στή Γαλιλαία, ὅπου μποροῦσε νά ἔργασθει πιό ἄνετα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Οι Ἰουδαῖοι κατηγόρησαν τόν παράλυτο, ἐπειδή ἔργάστηκε μέτρα Σάββατο καί τό Χριστό ἐπειδή τόν γιάτρεψε τή μέρα αύτή.

· Ήταν σωστές οι κατηγορίες;

– Τί δίδαξε ὁ Χριστός μέ τήν πράξη του: Ποιό εἶναι τό καλύτερο – καί τό θέλει ὁ Θεός – οι καλές πράξεις ἢ ἡ ὑποκριτική τήρηση τῶν ἐντολῶν, πού ἔξηγοῦνται «κατά γράμμα».

4. Η θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ

Ο Χριστός δίδασκε σ' ἔνα σπίτι στήν Καπερναούμ. Μόλις τό ἔμαθαν αὐτό, πολλοί ἔτρεξαν στό σπίτι νά τόν δοῦν, γιατί εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλά γιά τά θαύματα καί τή διδασκαλία του. "Ετσι μαζεύτηκε τόσο πλῆθος, ὥστε δέν μποροῦσε νά σταθεῖ κανεὶς οὕτε στήν ἐξώπορτα. Ανάμεσα στόν κόσμο ἦταν καί μερικοί Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι.

Τότε οι συγγενεῖς καί φίλοι ἐνός παραλύτου, πήραν τόν ἄρρωστο κι ἔτρεξαν πρός τόν Ἰησοῦ.

Πῶς νά τόν πλησιάσουν ὅμως μέσα σέ τόσο πλῆθος;

Ανέβηκαν λοιπόν μέ τόν παράλυτο στή στέγη, παραμέρισαν τά σανίδια, ἄνοιξαν μιά τρύπα καί κατέβασαν τόν παραλύτο

μέ σχοινιά κοντά στό Χριστό. Κατέβηκαν οι ίδιοι και τόν παρακάλεσαν νά τόν θεραπεύσει.

‘Ο Ιησοῦς χαμογέλασε και συγκινημένος ἀπό τήν πράξη τους, εἶπε στόν παραλυτικό:

– Παιδί μου, οι ἀμαρτίες σου εἶναι συχωρεμένες...

“Ενας ψίθυρος ἀκούστηκε τότε ἀπό τούς Γραμματεῖς και Φαρισαίους, πού ήταν ἐκεῖ. Πίστευαν πώς αἵτια γιά ὅλες τίς ἀρρώστιες εἶναι ή ἀμαρτία. Μά αὐτή μονάχα ὁ Θεός μποροῦσε νά τήν συχωρέσει. Πῶς λοιπόν ὁ Χριστός δίνει μιά τέτοια «ἀφεση ἀμαρτιῶν»; Δέν ἔπρεπε νά κοιτάξει τήν ἀρρώστια τοῦ σώματος, ἀντί νά δείχνει πώς ἔχει ἐξουσία Θεοῦ; Εἶναι, λοιπόν, ἔνας βλάσφημος κατά τοῦ Θεοῦ, εἶπαν μέσα τους.

‘Ο Χριστός, πού κατάλαβε τίς σκέψεις τους, τούς ρώτησε:

– Διαμαρτύρεσθε τάχα, πού συχώρεσα τίς ἀμαρτίες τοῦ παράλυτου, ἐπειδή αὐτό τό δικαίωμα το ἔχει ὁ Θεός. Άλλα τί μοῦ ήταν εύκολότερο νά πῶ σ’ αὐτόν τόν ἄνθρωπο: «οἱ ἀμαρτίες σου εἶναι συχωρεμένες» ή νά τοῦ πῶ «σήκω, πάρε τό κρεββάτι σου και πήγαινε σπίτι σου;»

Κανένας δέν τοῦ ἀπάντησε, γιατί ὅλοι τους ἐκεῖ μέσα τά ἔβλεπαν και τά δυό σχεδόν ἀδύνατα. Γιά τό πρώτο ἀρμόδιος ήταν μονάχα ὁ Θεός. “Οσο γιά τό δεύτερο, ή δύναμη τοῦ ἄνθρωπου ήταν λειψή...

Κι ὁ Χριστός τούς εἶπε:

– Γιά νά μάθετε πώς μπορῶ νά τά κάμω και τά δυό, τοῦ λέγω: «Σήκω, πάρε τό κρεββάτι σου και πήγαινε στό σπίτι σου».

“Ολοι τότε κράτησαν τήν ἀναπνοή τους. Τί θά γινόταν τώρα;

Και νά, ὁ παράλυτος ἄρχισε νά κινεῖται, νά πηδᾶ ἀπό τό φορετό του, νά τό παίρνει και νά φεύγει μέσα ἀπό τό πλῆθος.

Κι ὅλοι τότε δόξαζαν τό Θεό!... Κι ἔλεγαν:

– Ποτέ ώς τώρα δέν εϊδαμε τόσο θαυμαστά πράγματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Τί πίστευαν οι Ιουδαῖοι γιά κάθε πάθηση: Μήπως ήταν τιμωρία

- τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἀμαρτίες τοῦ ἄρρωστου;
- Γιατί ὁ Χριστός κατηγορεῖται ως βλάσφημος κατά τοῦ Θεοῦ;
 - Ποιά λόγια καὶ ἔργα τοῦ Χριστοῦ δείχνουν πώς εἶναι πραγματικά ὁ Μεσσίας;
 - Σέ τι μπορεῖ κι ἐμεῖς νά μιμηθοῦμε τούς τέσσερις συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ παραλύτου;

5. Η θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχῶς

Μιά μέρα ὁ Χριστός ἔμπαινε στήν Ἱεριχώ καὶ τόν συνόδευε πλῆθος πολύ. Ἡταν οἱ ἄνθρωποι πού ἀκολουθοῦν κάποιο νικητή. Νικητής δέ τώρα ἦταν ὁ Ἰησοῦς. Νικητής τῆς ἄρρωστιας καὶ τοῦ θανάτου.

Ο θόρυβος αὐτός τοῦ πλήθους ἔκαμε ἐντύπωση σέ ἔνα τυφλό πού καθόταν σέ μιά γωνιά καὶ ζητιάνευε. Ρώτησε νά μάθει τί συμβαίνει. Κι ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή Ναζαρέτ, ἡ ἐλπίδα φτέρωσε μέσα του. Ναί, ὁ τυφλός ἤταν της Ναζαρέτ, ἡ ἐλπίδα φτέρωσε μέσα του. Μποροῦσε νά χαρεῖ τό ἔνας πολύ δυστυχισμένος ἄνθρωπος. Μποροῦσε νά χαρεῖ τό ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, ἀλλά ποτέ δέν εἶχε δεῖ λουλούδια. Μποροῦσε ν' ἀκούσει τά τραγούδια τῶν πουλιῶν, ὅμως ποτέ του δέν εἶχε δεῖ πουλάκια. Καὶ μποροῦσε νά νιώσει τήν ἀγάπη τῆς μητέρας του, ἀλλά ποτέ του δέν τήν εἶχε δεῖ... Μά εἶχε ἀκούσει τόσα πολλά, πού ἔκανε ὁ Χριστός. Δέ θά μποροῦσε νά κάμει καὶ γι' αὐτόν κάτι; Γι' αὐτό ἄρχισε νά φωνάζει:

— Ἰησοῦ, γιέ τοῦ Δαβίδ, λυπήσου με!

Αὐτοί πού ἤταν κοντά του τοῦ ἔλεγαν νά σωπάσει. Εἶναι οι τύποι, πού ἐνοχλοῦνται ἀπό κάθε φωνή πού ἀποζητᾶ τό φῶς. Εἴτε ζητᾶ τό φῶς τῶν ματιῶν του, εἴτε διψᾶ γιά τό φῶς τῆς ψυχῆς του.

Αὐτούς ἤταν πού παραμέρισε ὁ Χριστός. Κι ὅπως ὁ τυφλός φώναζε περισσότερο, εἶπε να τόν φέρουν κοντά του. "Οταν τό ἔμαθε αὐτό ὁ τυφλός, πέταξε τά ἑξωτερικά του

ροῦχα, γιά νά μήν τόν ἐμποδίζουν στό τρέξιμο, κι ἔφτασε στόν Ἰησοῦ, πού είχε σταματήσει και τόν περίμενε.

– Τί θέλεις νά σου κάμω; τόν ρώτησε μέ πόνο γιά τήν ἀνθρώπινη δυστυχία ό θεϊος Διδάσκαλος.

– Δάσκαλε, θέλω νά ἀποκτήσω τό φῶς μου! ἀποκρίθηκε μέ λαχτάρα ό τυφλός.

– Πήγαινε στό σπίτι σου κι ή πίστη, πού ἔχεις ὅτι μπορῶ νά σου δώσω τό φῶς σου, σέ ἔσωσε ἀπό τήν ἀθεράπευτη αύτή πάθησή σου!

Με τά λόγια αύτά τοῦ Ἰησοῦ ό τυφλός ἄρχισε νά βλέπει. Και τό πρῶτο πράγμα, πού εἶδε, ἦταν τό γλυκό πρόσωπο τοῦ Κυρίου, πού χαμογελοῦσε, βλέποντας τήν εύτυχία τοῦ τυφλοῦ.

Τόσος κόσμος τόν ἀκολουθοῦσε και τόν κύκλωνε. Κι ὅμως μόνο ἔνας είχε τήν πίστη, πού ἀποζητοῦσε. "Ἐνας μονάχα μποροῦσε ν' ἀποκτήσει καινούριο φῶς, χάρη σ'" αύτή τήν πίστη τού.

Κι ό τυφλός τόν ἀκολούθησε ἀπό εύγνωμοσύνη μαζί μέ τό ἄλλο πλῆθος, πού δόξαζε τό Θεό γιά τή μεγάλη δύναμη πού ἔδωσε στό Χριστό...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιά είναι ή δυστυχία τοῦ κάθε τυφλοῦ;
- Γιατί ό τυφλός τῆς Ἱεριχῶς δέν παύει νά παρακαλεῖ τό Χριστό, παρ' ὅλες τίς συστάσεις τῶν ἄλλων;
- Πῶς ἔδειξε τήν εύγνωμοσύνη του στό Χριστό;
- Τί μπορεῖ νά πετύχει κανείς μέ τήν ἀκλόνητη πίστη του στό Θεό;

6. Η θεραπεία τοῦ «ἐκ γενετῆς» τυφλοῦ

"Ἐνα Σάββατο βγῆκε ό Χριστός ἀπό τό Ναό, ὅπου είχε πάει μέ τούς μαθητές του γιά μιά μεγάλη γιορτή. Καθώς προχωροῦ-

Η θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ. Μικρογραφία ἀπό Εὐαγγελιστάριο τοῦ 11ου αἰ. πού βρίσκεται στή Μονή Διονυσίου τοῦ Ἅγιου Ὄρους.

σαν πρός τὴν πόλη, συνάντησαν ἔνα «ἐκ γενετῆς» τυφλὸν.

Οἱ Ἀπόστολοι, ως Ἰουδαῖοι πού ἦταν, πίστευαν πώς κάθε σωματικό ἐλάττωμα, εἶναι τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἀμαρτίες πού ἔκαμε αὐτός πού εἶχε τὴν πάθηση ἢ εἶχαν κάμει οἱ γονεῖς του. Γι' αὐτό ρώτησαν τό Χριστό:

— Δάσκαλε, ποιός ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε τυφλός, αὐτός ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;

Κι ὁ Χριστός τούς ἐξήγησε:

— Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του εἶχαν ἀμαρτίες. Γεννήθηκε τυφλός γιά νά φανερωθοῦν ἐξαιτίας του τά ἔργα τοῦ Θεοῦ.

“Ἐπειτα ἔφτυσε στό χῶμα, ἔκαμε πηλό, ἄλειψε τά μάτια τοῦ τυφλοῦ μ' αὐτόν καὶ τοῦ εἶπε:

– Πήγαινε τώρα στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, στή δεξαμενή πού σχηματίζεται από μιά πηγή ἐδῶ στά νότια τοῦ Ναοῦ, καὶ πλύσου σ' αὐτήν.

‘Ο τυφλός πῆγε, πλύθηκε κι ὅταν γύρισε, ἔβλεπε:

Τό θαῦμα, από στόμα σέ στόμα, μαθεύτηκε σέ ὅλη τήν Ἱερουσαλήμ. “Οσοι γνώριζαν τὸν τυφλό, ἀποροῦσαν: «Μά, αὐτός δέν εἶναι ὁ τυφλός, πού ζητιάνευε; Πῶς τώρα βλέπει;...»

– Ναί, ἐγώ εἶμαι! βεβαίωνε ὁ τυφλός. Τώρα ἔγινα καλά. Μέ γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς!

Μερικοί δέν τὸν πίστεψαν καὶ τὸν ἔφεραν στούς Φαρισαίους. Ἀλλά καὶ σ' αὐτούς ὁ τυφλός εἶπε τὰ ἴδια. Κι ἐκεῖνοι ἔλεγαν:

– Σίγουρα πρόκειται γιά ἀμαρτωλό ἄνθρωπο, ἀφοῦ δέν τηρεῖ τό Νόμο κι ἐργάζεται τό Σάββατο!

– Μά ἀφοῦ εἶναι ἀμαρτωλός, πῶς κάνει τέτοια θαύματα; ἀναρωτιόνταν ἄλλοι.

Ρώτησαν καὶ τὸν τυφλό νά τούς πεῖ τή γνώμη του γιά τό θεραπευτή του.

– Ἐγώ νομίζω πώς εἶναι προφήτης! εἶπε ὁ τυφλός.

Οι Φαρισαῖοι, πού προσπαθοῦσαν νά ἀρνηθοῦν τό θαῦμα, κάλεσαν καὶ τούς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Τούς ρώτησαν ἃν αὐτό εἶναι τό παιδί τους, ἃν ἦταν τυφλό καὶ πῶς γιατρεύτηκε.

Οι γονεῖς τοῦ τυφλοῦ φοβήθηκαν πώς θά τούς ἀποκλείσουν ἀπό τή Συναγωγή, ὅπότε θά εἶναι ἀναθεματισμένοι. Γι' αὐτό ἀπάντησαν:

– Πραγματικά, αὐτό εἶναι τό παιδί μας καὶ γεννήθηκε τυφλό. Ποιός ὅμως τοῦ ἀνοιξε τά μάτια, δέν τό γνωρίζουμε. Νά ρωτήσετε τόν ἴδιο, γιατί καὶ ἡλικία ἔχει καὶ εἶναι σέ θέση νά σᾶς τό πεῖ.

Οι Φαρισαῖοι κάλεσαν πάλι τὸν τυφλό καὶ τοῦ εἶπαν:

– Νά δοξάζεις τό Θεό, πού σέ γιάτρεψε κι ὅχι νά τόν βλαστημᾶς, λέγοντας πώς σέ γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς, ἔνας ἀμαρτωλός πού δουλεύει μέρα Σάββατο!

– Μά ποῦ ἀκούστηκε ἔνας ἀμαρτωλός ν' ἀνοίγει τά μάτια ἀνθρώπου; τόλμησε νά πεῖ ὁ τυφλός.

Μά οι Φαρισαῖοι προσπαθώντας ν' ἀρνηθοῦν τό πραγματικό γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ, σταματοῦν στό ἄν αὐτος, πού γιάτρεψε, ἐπρεπε νά ἐργασθεῖ τό Σάββατο. Εἶναι ἐκεῖνοι πού δέν θέλουν νά δοῦν, καὶ πιό τυφλοί ἀπ' ὅλους τοῦ λένε:

— Έσύ, πού εἶσαι χωμένος στήν ἀμαρτίᾳ ώς τό λαιμό, ἔρχεσαι νά μᾶς κάμεις τό δάσκαλο;

Καὶ τόν πέταξαν ἔξω.

Ο Ἰησοῦς τά ἔμαθε ὅλα αύτά κι ὅταν ἔτυχε νά συναντήσει τόν ἄνθρωπο πού ἤταν πρώτα τυφλός, τόν ρώτησε:

— Σύ, πιστεύεις τώρα στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ;

— Καὶ ποιός εἶναι, Κύριε, γιά νά τόν πιστέψω; ρώτησε ὁ τυφλός.

— Μά αύτός, πού βλέπεις, καὶ σοῦ μιλεῖ! ἐξήγησε ὁ Χριστός.

— Πιστεύω, Κύριε! εἶπε γεμάτος εύγνωμοσύνη ὁ τυφλός.
Κι ἐπεσε καὶ τόν προσκύνησε.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Όταν οι Φαρισαῖοι προσπαθοῦσαν νά ἀρνηθοῦν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ τί ἐπιδίωκαν καὶ γιά ποιό λόγο;
- Γιατί ὁ Χριστός δέν ἔκανε καμιά προσπάθεια νά ἀποφύγει τή θαυματουργία κατά τήν ἡμέα τοῦ Σαββάτου;
- Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ διαγωγή τοῦ τυφλοῦ μπροστά στούς Φαρισαίους;

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΟ:

«... Εγώ εἶμαι τό φῶς τοῦ κόσμου ὅλου. "Οποιος μέ ἀκολουθεῖ, δέθα βρεθεῖ ποτέ στό σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας, ἀλλά θά ἔχει μέσα του τό πνευματικό φῶς ἀπό τήν ίδια τήν πηγή τῆς ζωῆς, τό Θεό..."»

(Ἴωάννου η' – 12)

‘Ο πολλαπλασιασμός τῶν πέντε ἄρτων (Μονή Ἰβήρων).

7. Ο χορτασμός τῶν «πεντακισχιλίων»

Ο Χριστός δίδασκε τά πλήθη κοντά στίς γραφικές ὅχθες τῆς λίμνης Γενησαρέτ. Κι ἡταν τά λόγια του βάλσαμο γιά τούς πονεμένους, παρηγοριά γιά τούς ταπεινούς.

Πλησίαζε το βράδυ καὶ κανένας τους δέν ηθελε νά φύγει. Τότε οι μαθητές εἶπαν στὸν Κύριο νά τούς ἀφήσει νά φύγουν γιά τό χωριό τους, γιατί κανένας δέν εἶχε μαζί του τρόφιμα.

— Γιατί νά φύγουν; Νά τούς δώσετε σεῖς τροφή! ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

— Εχομε πέντε ψωμιά καὶ δυό ψάρια ὅλα κι ὅλα, τοῦ ἐξήγησαν. Αύτοι ἔδῶ εἶναι ὡς πέντε χιλιάδες, χωρίς νά λογαριά-

σουμε τις γυναίκες και τά παιδιά τους. Ποιός θά πρωτοφάει;

· Ο Χριστός κάλεσε τά πλήθη νά καθίσουν κάτω παρέες-παρέες. "Υστερα πήρε τά πέντε ψωμιά και τά δυό ψάρια. Σήκωσε τά μάτια του πρός τόν ούρανό, εύχαριστησε τόν Πατέρα του κι' εύλόγησε ψωμιά και ψάρια. "Επειτα τά ἔκοψε, τά ἔκαμε κομμάτια και τά ἔδωσε στούς μαθητές του νά τά μοιράσουν στόν κόσμο. Τό άξιοθαύμαστο ἦταν πού ἔφαγαν και χόρτασαν ὅλοι, γιατί τά κομμάτια πολλαπλασιάζονταν διαρκῶς.

Κατόπιν ό Χριστός, γιά νά τούς διδάξει τήν τάξη και τήν οἰκονομία, είπε νά μαζέψουν όλα τά περισσεύματα και γέμισαν μ' αύτά δώδεκα κοφίνια.

· Ετσι ό Κύριος, μετά τήν πνευματική τροφή, πρόσφερε στά πλήθη και τήν ύλική.

Αύτοί δέ, πού είδαν τό θαῦμα, ἔλεγαν ἀναμεταξύ τους:

- Πραγματικά, αύτός είναι ό Μεσσίας, γιά τόν όποιο γράφουν τά iερά μας βιβλία πώς θά ἐρχόταν κάποτε στόν κόσμο..

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Μέχρι ποῦ και γιατί ἀκολούθησαν τό Χριστό τά πλήθη; Γιατί δέν ἔνιωθαν κόπο και πείνα;
- Τή νόμιζαν σωστό οι μαθητές τοῦ Χριστοῦ νά γίνει μέ τά πλήθη και τί ἔκαμε ό Χριστός;
- Τί ἔκαμε ό Χριστός προτοῦ μοιράσει τά ψωμά και τά ψάρια και ποιό θαῦμα ἀκολούθησε;
- Ποιά είναι ἀνώτερη: ή πνευματική ή ή ύλική τροφή και γιατί;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

- Νά γράψετε και νά ἔξηγήσετε τόν ἐκκλησιαστικό ψαλμό: «Πλούσιοι ἐπτώχευσαν και ἐπείνασαν· οι δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον ούκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ».

8. Ο Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στή Θάλασσα

Μετά τό χορτασμό τους οι «πεντακισχίλιοι» ἥθελαν νά ἀνακηρύξουν τό Χριστό βασιλέα. Γιά νά μή παρασυρθοῦν οι Ἀπόστολοι ἀπό τόν ἐνθουσιασμό τοῦ λαοῦ, τούς εἶπε νά μποῦν ὅτε πλοιάριο καί νά περάσουν στό ἀπέναντι μέρος τῆς λίμνης. Αὐτός θά ἔμενε γιά λίγο νά διαλύσει τό πλήθος.

Ο Ἰησοῦς, μετά τή διάλυση τοῦ πλήθους, ἀνέβηκε στό βουνό καί προσευχήθηκε μόνος του. Εἶχε πιά νυχτώσει κι οι μαθητές εἶχαν προχωρήσει ὡς τή μέση τῆς λίμνης. Τότε ἄρχισαν νά φυσοῦν σφοδροί ἄνεμοι. Σηκώθηκε τρικυμία μεγάλη κι ὅλοι κωπηλατοῦσαν. "Ομως το πλοῖο δέν προχωροῦσε.

Ο Ἰησοῦς κατάλαβε τόν κίνδυνο, πού διέτρεχαν οι μαθητές του, κι ἔτρεξε νά τούς βοηθήσει. Κι ἐκεī πού πάλευαν μέτα κύματα, διέκριναν μιά σκιά, νά περπατεῖ πάνω στή θάλασσα καί νά τούς πλησιάζει.

- Εἶναι φάντασμα! εἶπαν.

- Μή φοβᾶσθε, ἐγώ εἰμαι! τούς μίλησε ὁ Ἰησοῦς.

Τόν γνώρισαν ἀπό τή φωνή του καί θέλησαν νά τόν πλησιάσουν καί νά τόν πάρουν στό πλοῖο τους. Μά ὁ Πέτρος, ἀνυπόμονος πάντα, τοῦ φώναξε:

- Κύριε, πρόσταξε νά περπατήσω κι ἐγώ πάνω στά κύματα καί νά ἔρθω κοντά σου...

Ο Κύριος τοῦ εἶπε: «"Ελα!".

Πραγματικά δέ ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπό τό πλοῖο κι ἄρχισε νά περπατεῖ πάνω στά νερά, πλησιάζοντας τόν Ἰησοῦ. Μπροστά ὅμως στό δυνατό ἀέρα κλονίστηκε κι ἄρχισε νά βουλιάζει.

Τότε φώναξε δυνατά: «Κύριε, σῶσε με!. Πνίγομαι!»

Ο Χριστός, πού εἶχε πλησιάσει πιά, τόν ἔπιασε καί τοῦ εἶπε: «'Ολιγόπιστε, γιατί δειλιασες;»

"Οταν ἀνέβηκαν στό πλοῖο, ὁ ἀέρας κόπασε ἀμέσως, κι ἀπλώθηκε ἡ γαλήνη. "Άλλο θαῦμα τοῦτο! Οι μαθητές ἔβλεπαν ὅτι ὁ Χριστός ἔξουσιάζει τή φύση καί γι' αὐτό τόν προσκύνησαν καί τοῦ εἶπαν: «'Αληθινά εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ».

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τι έκαμε ὁ Χριστός μετά τὸν χορτασμὸν τῶν «πεντακισχιλίων»;
- Γιατί ἔστειλε μόνους τούς μαθητές στὸ πλοῖο;
- Γιατί ὁ Πέτρος μιὰ βάδιζε πάνω στὴ θάλασσα καὶ μιὰ βούλιαζε;
- Τι πρέπει νά κάνομε σὲ κάθε δυσκολία τῆς ζωῆς;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

- Ἀφοῦ καὶ τὰ ἄψυχα ὑπακούουν στὸν παντοδύναμο Δημιουργό, πόσο πιὸ ὑπάκουοι πρέπει νά εἶναι οἱ ἄνθρωποι;...

9. Η Θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἐκατόνταρχου

“Οταν κάποτε ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στὴν ὅμορφη Καπερναούμ, παρουσιάστηκε σ’ αὐτὸν ἔνας Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος καὶ τοῦ εἰπε πώς ἔχει κατάκοιτο τὸ δοῦλο του. Τὸν παρακαλοῦσε δέ νά τὸν θεραπεύσει.

‘Ο ἐκατόνταρχος δέν ἦταν ἀπό τὴ γενιά τοῦ Ἰσραὴλ. Ἡ-
ταν ἔνας ξένος. Κάτι χειρότερο: Ἡταν ἔνας κατακτητής γιά
τοὺς Ἰσραηλίτες. Κι ὅμως συμπεριφέρεται πρός τὸ δοῦλο του
καὶ πρός ὅλους σάν, ἀδερφός.

Γι’ αὐτό ὁ Χριστός τοῦ εἰπε πώς θά πάει στὸ σπίτι του καὶ
θά γιατρέψει τὸν ἄρρωστο.

‘Η πίστη ὅμως τοῦ ἐκατόνταρχου εἶναι ἀπέραντη. Δέ νιώθει
ἄξια τὴ στέγη του νά στεγάσει τὸ Θεό. Καὶ τοῦ λέει:

– Κύριε, δέν είμαι ἄξιος νά σέ δεχτῷ σπίτι μου. Πές ἐνα
λόγο κι ὁ δοῦλος μου θά γιατρευτεῖ. Νά, ὅπως ἐγώ διατάζω
τοὺς στρατιῶτες μου καὶ μέ ὑπακούουν, ἔτσι κι ἐσύ ἔχεις ἔ-
ξουσία ἀπό τὸ Θεό νά διατάζεις ὅ,τι θέλεις καὶ γίνεται.

‘Ο Ἰησοῦς θαύμασε τὴν πίστη τοῦ ἐκατόνταρχου καὶ εἰπε
πρός τὸ πλήθος, πού είχε συγκεντρωθεῖ στὸ μεταξύ:

– Τέτοια πίστη δέ βρῆκα, οὕτε στὸν ἐκλεκτό λαό τοῦ Θε-
οῦ, στοὺς Ἰσραηλίτες.

“Επειτα εἶπε στὸν ἑκατόνταρχο: «Πήγαινε καὶ θά γίνει αὐτό, πού πιστεύεις».

Κι ἀπό τὴν στιγμὴν ἐκείνη θεραπεύτηκε ὁ δοῦλος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τί ἦταν ὁ ἑκατόνταρχος καὶ τί θαύμασε σ' αὐτὸν ὁ Χριστός, πράγμα πού περίμενε ἀπό τοὺς Ἰουδαίους;
- Πῶς πρέπει νά ζητοῦμε κάτι ἀπό τὸν Θεό;
- Ποιά ἄλλα ἀνάλογα περιστατικά γνωρίζετε;

10. Ἡ θεραπεία τῆς Χαναναίας

Κάποτε ὁ Χριστός βρέθηκε στὰ σύνορα τῶν δυο φοινικικῶν πόλεων Τύρου καὶ Σιδώνας. “Ηθελε νά διδάξει ἐκεῖ μέ τὴν ἡσυχία του τούς μαθητές του.

Ἡ φήμη του ὅμως εἶχε φτάσει καὶ στὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ παρόλο πού οἱ κάτοικοι ἦταν εἰδωλολάτρες, πολλοί ἔτρεξαν νά τόν δοῦν.

Πήγε καὶ μιά Χαναναία καὶ τόν παρακαλοῦσε νά γιατρέψει τὴν κόρη της, πού βασανίζόταν ἀπό πονηρά δαιμόνια.

Ο Ἰησοῦς θέλησε νά δοκιμάσει τὴν πίστη της καὶ δέν τῆς ἀπάντησε.

Ἡ Χαναναία ὅμως δέ λύγισε ἀπ' τὴν φαινομενική ἀδιαφορία τοῦ Ἰησοῦ. Πήγε στούς μαθητές του καὶ τούς παρακάλεσε νά μεσιτέψουν στό Δάσκαλό τους γι' αὐτήν.

Τό ἔκαμαν, λέγοντάς του:

– Κύριε, κάμε κάτι γι' αὐτήν. Μᾶς ἐνοχλεῖ διαρκῶς.

Κι ὁ Χριστός τῆς εἶπε:

– Δέν εἶναι σωστό νά παίρνει κανείς ψωμί ἀπό τὸ στόμα τῶν παιδιῶν του καὶ νά τό δίνει στούς σκύλους.

Ἡθελε μέ τά λόγια αὐτά νά τῆς θυμίσει πῶς οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τούς εἰδωλολάτρες ξένους γιά τό Θεό.

Μέ άπεραντη ταπεινοφροσύνη ἡ Χαναβαία δέχεται τήν παρομοίωσή της μέ σκύλο τοῦ σπιτιοῦ καὶ δέ γυρεύει ἀπό τό τραπέζι τοῦ Κυρίου παρά λίγα ψίχουλα.

Τά λόγια της συγκίνησαν τὸν Κύριο. Ἡ γυναίκα αὐτή, ὁσαδήποτε εἰδώλα κι ἄν λάτρευε, ἔπρεπε νά βοηθηθεῖ. Μήπως κι ὁ ἴδιος ἥρθε νά σώσει μόνο τούς Ἰσραηλίτες; Δέν ἥρθε νά δημιουργήσει ἔνα καινούριο κόσμο πάνω ἀπό σύνορα κι ἀπό ἔθνη; Κι εἶπε στή Χαναβαία:

– Γυναίκα, ἔχεις μεγάλη πίστη καὶ θά γίνει τό θέλημά σου!
Κι ἀπ’ τή στιγμή ἐκείνη θεραπεύτηκε ἡ κόρη της.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Η ἑπιμονή πού ἔδειξε ἡ Χαναβαία ἡταν μιά πράξη ἐπαινετή. Νομίζετε ὅτι ἡ ἑπιμονή μπορεῖ μερικές φορές νά είναι κακή; Πότε είναι προτέρημα καὶ πότε ἐλάττωμα;
- Γιατί μερικές φορές ὁ Θεός δέν ἀπαντάει ἀμέσως σέ ὅσα τοῦ ζητοῦμε;

11. Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναΐν

Ο Χριστός πήγαινε κάποτε στή μικρή πόλη Ναΐν. Μαζί του βάδιζαν οι μαθητές του, ἀρκετοί ὄπαδοι του καὶ ἄλλοι πολλοί.

“Οπως κι ἄλλες πόλεις, ἔτσι κι ἡ Ναΐν είχε τεῖχος ὀλόγυρα, μέ πύλες ἐδῶ κι ἐκεῖ.

Ἐκεῖ, πού ὁ Κύριος πλησιάζε σέ μιά πύλη, συνάντησε μιά κηδεία. Τό νεκροταφεῖο βρισκόταν κι ἐδῶ ἔξω ἀπό τήν πόλη.

Μιά χήρα μητέρα κήδευε τό μοναχοπαίδι της μέ σπαρακτικές κραυγές καὶ τήν κηδεία συνόδευε ἀρκετό πλήθος.

Ο Ἰησοῦς λυπήθηκε τή χαροκαμένη μάνα. Τήν πλησιάσε καὶ τής εἶπε: «Μήν κλαῖς»!

Ἐπειτα πήγε στό νεκρό ἀγόρι κι ἄγγιξε τό νεκροκρέβα-

το. Τούς νεκρούς ἦταν ἀπαγορευμένο τότε νά ἐγγίζουν, γιατί τά σώματά τους τά θεωροῦσαν ἀκάθαρτα.

Οι ἄνθρωποι, πού κρατοῦσαν τό φέρετρο, σταμάτησαν.

Ο Χριστός εἶπε στό νεκρό παιδί:

– Παιδί μου, σοῦ λέω νά σηκωθεῖς!

Μέ τή θεία ἐντολή τό νεκρό παιδί σηκώθηκε μπροστά στά ἔκπληκτα μάτια ὅλων.

Ο Ἰησοῦς πῆρε ἀπό τό χέρι τό παιδί καί τό ἔδωσε στή μητέρα του.. Ἔκείνη, μέ δάκρυα χαρᾶς κι εὐγνωμοσύνης, εὐχαρίστησε τόν Κύριο κι ἔφυγε καταχαρούμενη γιά τό σπίτι της.

Χαρά, ἀνακατεμένη μ'. εὐλάβεια καί φόβο, κατέλαβε κι ὅλους, ὅσοι παρακολουθοῦσαν τήν κηδεία κι είδαν τό θαῦμα. "Ολοι ἔμειναν ἔκπληκτοι μπροστά στή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, πού, ἀνασταίνοντας τό νεκρό παιδί τοῦ χωριοῦ τους, ἔδειξε ὅτι ἔξουσιάζει τή ζωή καί τό θάνατο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

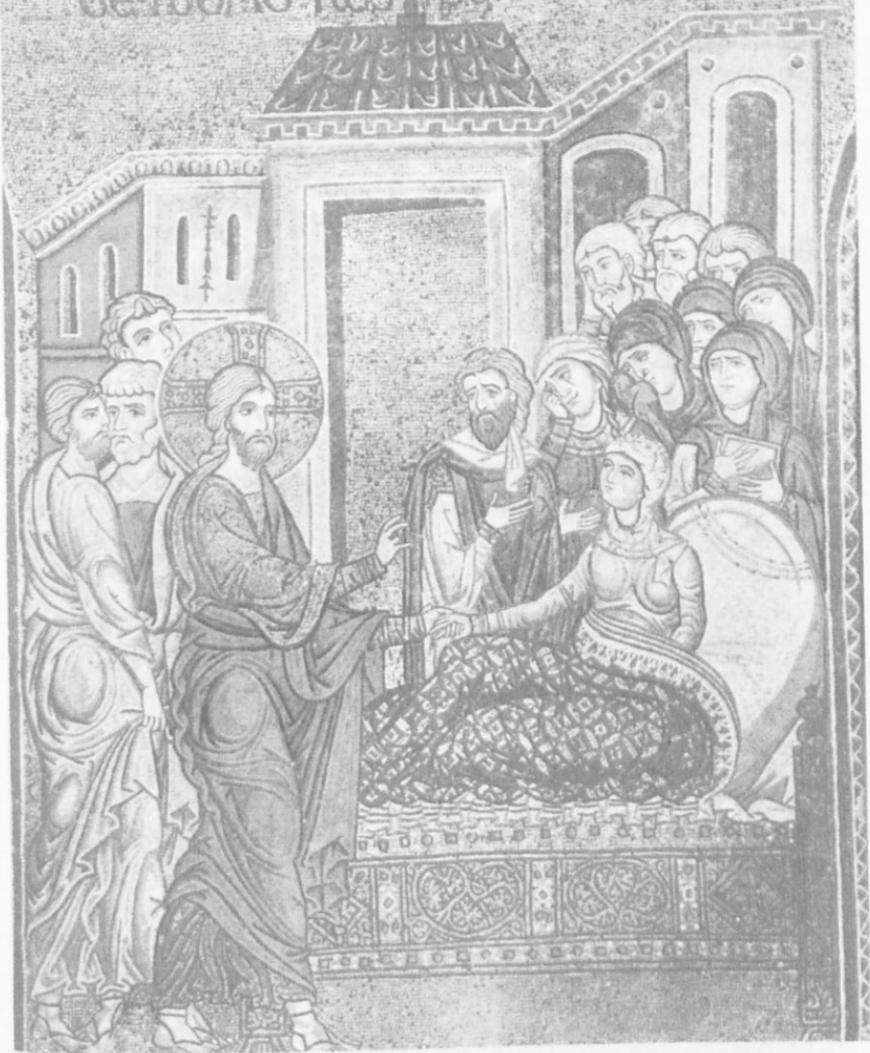
- Μέ τή φράση «μήν κλαῖς» τί ἥθελε νά διδάξει ὁ Χριστός στή μητέρα τοῦ νεκροῦ καί σ' αύτούς πού τόν συνόδευαν;
- Πῶς πρέπει ὁ Χριστιανός νά βλέπει τό θάνατο;

12. Η ἀνάσταση τῆς Θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου

Κάποτε ὁ Χριστός βρέθηκε στήν Καπερναούμ καί δίδασκε τόν κόσμο. Ξαφνικά ἔφτασε ἀνήσυχος ἔνας σεβάσμιος ἄνθρωπος. Ἔταν ὁ Ἰάειρος, ὁ ἀρχηγός τῆς Συναγωγῆς, πού ἐπέβλεπε γιά τήν τάξη μέσα σ' αὐτή.

Ο Ἰάειρος εἶχε ἐτοιμοθάνατη τή μονάκριβη δωδεκάχρονη κόρη του. Ἔπεσε, λοιπόν, στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ καί τόν θερμο-παρακαλοῦσε:

IHS·FILIAM·IAYRI·PRINCIPIS·SYNAGG
GE·POMO·PES·VSCHAL

Ο Χριστός άνασταινει τη θυγατέρα του Ιαείρου (Μωσαϊκό Καθεδρικού Ναοῦ Μόντρεαλ).

— Κύριε, τό κορίτσι μου πεθαίνει. "Ελα νά βάλεις έπάνω του τό χέρι Σου και είμαι βέβαιος πώς θά σωθεί και θά ζήσει.

Ο Χριστός τόν λυπήθηκε. Πήρε τούς μαθητές του και ξεκίνησε μέ τόν Ιάσιρο γιά τό σπίτι του. Στό δρόμο ένας ύπηρέτης έφερε στόν Ιάσιρο τή θλιβερή ειδηση πώς τό κοριτσάκι πέθανε κι ήταν άνωφελο νά κουράζουν ἄλλο τό Διδάσκαλο.

"Ο δυστυχισμένος πατέρας έμεινε σάν άπολιθωμένος. Μά ό Χριστός τοῦ ψιθύρισε:

— Μή φοβᾶσαι. Πίστευε, κι ή κόρη σου θά σωθεῖ.

"Οταν έφτασαν στό σπίτι τοῦ Ιασίρου, ο Χριστός μέ τρεῖς μαθητές του, τόν Πέτρο, τόν Ιωάννη και τόν Ιάκωβο, προχώρησε ώς τό δωμάτιο τῆς νεκρῆς, μαζί μέ τούς γονεῖς της.

"Όλοι έκλαιαν έκει μέσα και μοιρολογοῦσαν τή νεκρή. Ο Χριστός τούς είπε:

— Μήν κλαίτε, γιατί τό κοριτσάκι δέν πέθανε, ἀλλά κοιμάται.

Έκείνοι ομώς κουνοῦσαν τό κεφάλι, γιατί ηξεραν πώς πέθανε. Ο Χριστός τούς έβγαλε έξω, έπιασε τήν κόρη ἀπό τό χέρι και τῆς είπε:

— Κόρη μου, σήκω!

Κι άμεσως ή ζωή θέρμανε τό παγωμένο σῶμα. Η κόρη άναστήθηκε κι ο Χριστός είπε στούς γονεῖς της νά τῆς δώσουν φαγητό. Ο όργανισμός της λειτουργοῦσε κανονικά πιά..

Οι γονεῖς τῆς κόρης τά έχασαν, βλέποντας τή νεκραναστημένη. Ο Χριστός τούς σύστησε νά μήν ποῦν σέ κανένα τό τί συνέβη. Αρκεῖ, πού τούς έσωσε ή πίστη τους. Χωρίς αύτή δέν μπορεῖ κανείς οὔτε νά γιατρευτεῖ, οὔτε νά δεχθεῖ τά θαύματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Γιατί ο Ιάσιρος ἤρθε και παρακάλεσε τό Χριστό; Τί είχε άκούσει γι' αὐτόν;
- Πώς έγινε ή άνασταση τῆς κόρης;

– Γιατί δ Χριστός σύστησε στούς γονεῖς νά μήν ἀνακοινώσουν τό θαῦμα;

ΔΙΔΑΓΜΑ:

– Πρέπει νά εχουμε ἀκλόνητη πίστη στή δύναμη τοῦ Θεοῦ.

13. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου

Στή μικρή πόλη Βηθανία, κοντά στήν Ἱερουσαλήμ, ζοῦσε ὁ Λάζαρος μέ τίς ἀδελφές του Μάρθα και Μαρία. Ὁ Λάζαρος ἦταν φίλος τοῦ Χριστοῦ κι οι ἀδελφές του ἦταν μαθήτριές του.

Ἡ ἔγερση τοῦ Λαζάρου (Μονή Διονυσίου).

Κάποτε, πού ό Χριστός δίδασκε στίς ἐπαρχίες πού είναι πέρα από τόν Ἰορδάνη ποταμό, πήρε μήνυμα από τίς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου, ὅτι ό φίλος του ἦταν ἐτοιμοθάνατος. Γι' αὐτό τόν παρακαλοῦσαν νά πάει καί νά τόν δεῖ.

Ο Χριστός εἶπε στούς μαθητές του: «Αὐτή ἡ ἀρρώστια δέ θά καταλήξει σέ θάνατο». Κι ἔμεινε στά μέρη ἐκείνα ἐπί δυό ἡμέρες. Τότε τούς εἶπε: «Ο φίλος μου ὁ Λάζαρος κοιμήθηκε. Πᾶμε νά τόν ξυπνήσω». Κι ἐπειδή οι μαθητές του δέν κατάλαβαν τά λόγια του, τούς τό εἶπε καθαρά: «Ο Λάζαρος πέθανε!» Και ξεκίνησαν γιά τή Βηθανία.

Οταν ἔφτασαν ἐκεῖ, τό Λάζαρο τόν είχαν θάψει πιά. Κι ἡ Μάρθα, πού ἔτρεξε νά τόν ύποδεχθεῖ, τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ἂν ἥσουν ἐδῶ, ό ἀδελφός μου δέ θά πέθαινε...
· Άλλα καί τώρα, τό ξέρω, ὅ, τι νά ζητήσεις ἀπό τό Θεό, θά σοῦ τό δώσει.

Ο Κύριος τῆς εἶπε:

— Θά ἀναστηθεῖ ό ἀδελφός σου!
— Τό ξέρω πώς θά ἀναστηθεῖ τότε, πού θά ἀναστηθοῦν ὅλοι οι νεκροί! εἶπε ἡ Μάρθα.
— Μά ἐγώ εἶμαι ἡ Ἀνάσταση καί ἡ Ζωή — τῆς λέει ό Ιησοῦς. «Οποιος πιστεύει σέ μένα κι ἀν πεθάνει, θά ζήσει. Τό πιστεύεις αὐτό;

— Κύριε, ἐγώ πιστεύω ὅτι Σύ είσαι ό Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Ἐφτασε καί ἡ Μαρία, πού ἔπεσε στά πόδια του κι ἔκλαιε μέ σπαραγμούς. Μαζί της ἔκλαιαν καί ὅλοι οι ἄλλοι, πού τήν είχαν ἀκολουθήσει.

Η πένθιμη αὐτή σκηνή συγκίνησε τόσο τόν Κύριο, πού δάκρυσε κι αὐτός. «Ολοι δέ μαζί προχώρησαν πρός τόν τάφο τοῦ Λαζάρου. Ἦταν ἑνα μικρό σπήλαιο, σκαλισμένο μέσα στό βράχο. Μιά μεγάλη πέτρα σκέπαζε τό στόμιό του.

Ο Χριστός εἶπε νά κυλήσουν τήν πέτρα, ἀλλά ἡ Μάρθα δίστασε γιά μιά στιγμή καί τοῦ εἶπε: «Κύριε, πέρασαν τώρα τέσσερις μέρες καί θά μυρίζει πιά...» Μά ό Χριστός τῆς θύμισε αὐτά, πού τῆς είχε πεῖ πρωτύτερα κι οι ἐλπίδες της ἄνθισαν πάλι.

Μέ πολύ κόπο οι συγγενεῖς κύλισαν τό λιθο. Ὁ Χριστός προχώρησε, ἔκαμε θερμή προσευχή πρός τὸν Οὐράνιο Πατέρα του κι ἐπειτα εἶπε δυνατά:

— Λάζαρε, ἔβγα ἔξω!

“Ολοι σταμάτησαν και τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμα καὶ περίμεναν τό ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ὁ νεκρός Λάζαρος βγῆκε μόνος του ἀπό τὸν τάφο, παρόλο πού ἦταν δεμένος μέ τό λευκό σάβανο...

Ἐτρεξαν τότε καὶ τὸν ἔλυσαν, τὸν ἀγκάλιασαν καὶ τὸν φιλοῦσαν. Γιά ἄλλη μιά φορά φάνηκε ἡ παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ πού νίκησε τὸ θάνατο. Αὔτό τὸ θαῦμα, πού ἔγινε λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπό τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἦταν τὸ προανάκρουσμα γιά τὴν τελική συντριβή τοῦ θανάτου, πού ἔγινε μέ τὴ σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ συνομιλία τοῦ Χριστοῦ μέ τὶς ἀδελφές τοῦ Λαζάρου γιά τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο;
- Πῶς καταλαβαίνετε τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ «Ἐγώ εἰμαι ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ζωὴ»;

Ε' ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ παραβολή τοῦ σπορέα

Ο Χριστός συνήθιζε κατά τή διδασκαλία του νά χρησιμοποιεῖ τίς «παραβολές», γιά νά βοηθήσει τούς ἀκροατές του ώστε νά νιώσουν τίς ἀλήθειες, πού ἔκρυβε τό κήρυγμά του.

Ἡ παραβολή εἶναι μιά δίηγηση, πλεγμένη μέ διάφορες πράξεις, πού δέν ἔγιναν βέβαια, ἀλλά πού εἶναι δυνατό νά γίνουν. "Ετσι ὁ Κύριος χρησιμοποιοῦσε σκηνές ἀπό τήν καθημερινή ζωή καί τίς διηγόταν σάν ιστορίες. Μέ αύτές δίδασκε τούς Ιουδαίους, ἀλλά διδάσκει κι ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Προκειμένου, νά διδάξει ὅτι δέν ἀρκεῖ ν' ἀκοῦμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά πρέπει νά κάνουμε καί τήν ψυχή μας γόνιμη γῆ γιά καλές πράξεις, εἰπε τήν ἔξης παραβολή:

Κάποτε ἔνας γεωργός φορτώθηκε στόν ὄμο τό σακίδιο μέ τό σπόρο καί πήγε νά τόν σπείρει στό χωράφι του.

Ἐκεῖ, πού ἔσπερνε, μερικοί σπόροι ἔπεσαν στά σκληρά μονοπάτια, ἀπό τά ὅποια περνοῦν οἱ διαβάτες. Ἐκεῖ τούς ποδοπάτησαν οἱ περαστικοί ἡ τούς ἔφαγαν τά πεινασμένα πουλάκια.

Ἄλλοι πάλι σπόροι ἔπεσαν σέ χῶμα, πού ἀπό κάτω εἶχε πέτρινο στρῶμα. "Ετσι οι σπόροι φύτρωσαν, ἀλλά, μή ἔχοντας ύγρασία, δέν ἀπόκτησαν βαθιές ρίζες. Γρήγορα ὁ καυτερός ἥλιος ἔσβησε τό πράσινο χρῶμα τῆς ζωῆς καί τούς ἔδωσε τό κίτρινο τοῦ θανάτου.

Ἡ διήγηση τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέα (Μονὴ Ἰβήρων)

Μερικοί σπόροι ἔπεσαν σέ καλό χῶμα. "Ομως μαζί τους φύτρωσαν κι ἀγκάθια, πού μεγάλωσαν κι αὐτά καὶ στὸ τέλος τούς ἔπνιξαν.

Τέλος τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε στὴ γῆ τῇ μαλακῇ κι εὐφορῃ. "Οταν φύτρωσε, ἔδωσε καρπό ἐκατό φορές περισσότερο ἀπό ὅτι ἦταν ὁ σπόρος.

Οἱ ἀκροατές τοῦ Κυρίου, δέν κατάλαβαν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς παραβολῆς. Ἀρκέστηκαν μόνο στὸν ἄκούσουν τὴν ὅμορφη ἱστορία. Οἱ μαθητές ὅμως τοῦ Χριστοῦ εἶχαν τὴν θεία Χάρη νὰ μαθαίνουν τὰ μυστικά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ζήτησαν ἀπό τὸν Κύριο νὰ τούς πεῖ τὴν ἔννοια καὶ τὴν σημασία τῆς παραβολῆς.

Ο Κύριος τούς ἔξήγησε:

— Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν στὸ δρόμο εἶναι τὰ λόγια, πού ἄκουσαν καρδιές σκληρές ἀπό τὴν ἀμαρτία. Ὁ Σατανᾶς δέν τις ἀφήνει νὰ πιστέψουν καὶ νὰ σωθοῦν. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν στὴν πέτρα, εἶναι τὰ λόγια, πού ἄκουσαν μερικοί ἄνθρωποι μὲν χαρά. "Ομως δέν ριζοβόλησαν μέσα στὴν ψυχὴ τους καὶ μὲ τὴν πρώτη δυσκολία τούς λησμόνησαν. Οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν μέσα στὴν ἀγκάθια, εἶναι τὰ λόγια πού ἄκουσαν μερικοί ἄνθρωποι, ἀλλά οἱ ἔγνοιες τῆς Ζωῆς, τὰ πλούτη κι οἱ διασκεδάσεις τούς τράβηξαν περισσότερο. Δέν τὰ ἄφησαν νὰ κατηφορίσουν μέσα τους. Τέλος οἱ σπόροι, πού ἔπεσαν σέ καρπερή γῆ, εἶναι τὰ λόγια πού ἄκουσαν ἄλλοι ἄνθρωποι μὲν προθυμία καὶ ὑπομονή. Γι' αὐτό καρποφόρησαν μέ-

σα στις καρδιές τους. Έγιναν ἄνθρωποι, πού και τόν ἑαυτό τους σώζουν και τούς ἄλλους ὠφελοῦν.

Ἐξάλλου μέ τήν παραβολή αὐτή ὁ Κύριος μᾶς φανέρωσε καὶ τά ἔξῆς, πολύ γενικότερα:

— Ο Χριστός κήρυξε στό λαό τοῦ Ἰσραὴλ, πού δέθηκε μέ τό Θεό. Εἶχε δεχθεῖ τίς ἐντολές Του. Ο Κύριος, μέ τό μήνυμά του, ἦρθε νά ξαναζωντανέψει τό «σύμφωνο τοῦ Σινᾶ». Νά τοῦ δώσει ούσιαστικότερο νόημα. Μά ὁ λαός αὐτός γίνηκε ἡ πετρωμένη ὑῆ και δέχτηκε τό «σπόρο».

— Ἐπειτα πολλοί Ἰουδαῖοι δέν εἶδαν τό Μεσσία στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Πολλοί ἀκουαν πρόσχαρα τό κήρυγμά του, ἀλλά ἡ πίστη τους δέν εἶχε «ρίζα». Η ψυχή τους ἔμοιαζε μέ τήν ἅγονη γῆ, πού ἔκρυβε μέσα της τήν πέτρα κι ἐμπόδιζε κάθε βλάστηση. Οι ἄλλοι περιμεναν ἔνα Μεσσία-Βασιλέα, ἔναν «ἐλευθερωτή» ἀπό τή σκλαβιά τῶν Ρωμαίων.

— Άλλα και οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου δέν εἶχαν ἀκόμα τήν ἀσάλευτη πίστη. Ήταν ἡ ἀβοτάνιστη γῆ, ὅπου τ' ἀγκάθια ἔπνιγαν τό σπόρο. Εἶχαν ὅμως τή θεία Χάρη και ζητοῦσαν ἀπό τόν Κύριο τή βοήθειά του.

— Τέλος «ἀγαθή γῆ» τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἦταν μερικές ψυχές, πού ἔτρεφε τό «μάννα» τῶν προφητῶν. Ήταν ὁ Ἰωάκειμ και ἡ Ἀννα, ὁ Ζαχαρίας και ἡ Ἐλισάβετ κ.τ.λ. Αύτοι ζοῦσαν μέ τήν προσμονή τοῦ Μεσσία.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

— Πότε ἡ καρδιά μας μοιάζει μέ τό πέτρινο ἔδαφος; Μήπως ὅταν δέ συνομιλοῦμε μέ τό θεό κατά τήν προσευχή; Μήπως ὅταν δέν πηγαίνουμε στήν Εκκλησία μέ τή θέλησή μας;

— Μέ ποιούς, ἀπό τούς «σπόρους» τοῦ θείου Λόγου πρέπει νά μοιάζουμε; Πῶς τούς λόγους αύτούς θά τούς κάνουμε καλά ἔργα;

ΕΡΓΑΣΙΑ:

— Νά γράψετε μέ ώραία γράμματα και νά ἐξηγήσετε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ:

«Ο ἔχων ὥτα ἀκούειν, ἀκουέτω...»

‘Ο Καλός Ποιμένας

2. Η παραβολή τοῦ προβάτου πού χάθηκε

Οι Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν συχνά τό Χριστό έπειδή συναντούσαν άμαρτωλούς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστός, γιά νά δείξει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σέ κάθε ἀνθρωπο και τή φροντίδα του νά τόν σώσει, εἶπε τήν ἐξῆς παραβολή:

Ἐνας βοσκός πήρε τό πρωί τά ἑκατό του πρόβατα και τά πηγε στή βοσκή. Ἐκεī, κάποια στιγμή, πρόσεξε πώς τοῦ ἔλειπε ἔνα. Τό πρόβατο αὐτό, πού ἔφυγε ἀπό τό κοπάδι, κινδύνευε ἀπό τό λύκο! Τί νά ἔκανε, γιά νά τό σώσει;

Ἐξασφάλισε κάπου τά ἄλλα του πρόβατα κι ἔτρεξε νά βρεῖ τό ἔνα, τό χαμένο. Ἔφαξε, φώναξε, ἀνησύχησε γι' αὐτό. Ἐπιτέλους τό βρῆκε!

Ἡ χαρά του ἤταν τώρα ἀπεριγραπτή. Τό πήρε στά χέρια του και τό σήκωσε στούς ὡμους του. Και τό βράδυ κάλεσε τούς φίλους του, νά χαροῦν ὅλοι μαζί γιά τή σωτηρία τοῦ χαμένου προβάτου...

Κι ὁ Ἰησοῦς κατέληξε:

– Σᾶς βεβαιώνω πώς παρόμοια χαρά γίνεται στόν ούρανό

σέ κάθε μετάνοια άμαρτωλοῦ καὶ ὅχι ἔξαιτίας τῆς ἀρετῆς ἐν-
ενήντα ἐννιά δικαίων, πού δέν ἔχουν καμιά ἀνάγκη ἀπό μετά-
νοια.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Τί δείχνει ἡ φροντίδα τοῦ Χριστοῦ γιά τό χαμένο πρόβατο;
- Ποιοι μοιάζουν μὲ τό χαμένο πρόβατο τῆς παραβολῆς;
- Ποῦ μποροῦμε νά εἰμαστε βέβαιοι γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καὶ γιά ποιούς λόγους;

3. Η παραβολή τοῦ Ἀσώτου

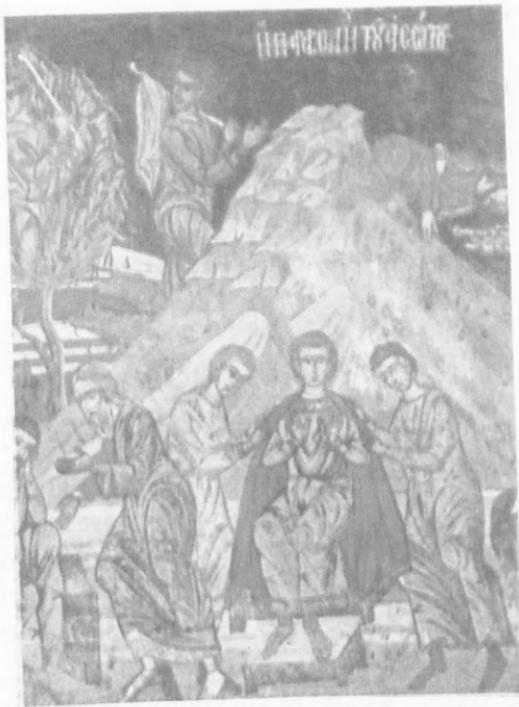
Ο Κύριος εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολήν:

Ἐνας πατέρας εἶχε δυό γιους καὶ τούς ἀγαποῦσε πολὺ.
Αλλά ὁ μικρότερος θέλησε νά φύγει ἀπό τό πατρικό σπίτι.
Παρουσιάστηκε λοιπόν στὸν πατέρα του καὶ τοῦ ζήτησε τό
μεριδιό του ἀπό τὴν περιουσία τους. Μέ πόνο καρδιᾶς ὁ πατέ-
ρας μοίρασε τὴν περιουσία κι ἔδωσε στό παιδί του ὅ,τι τοῦ
ἀναλογοῦσε. Ἐκεῖνο πήρε τό μεριδιό του καὶ ξενιτεύθηκε σέ
χώρα μακρινή. Ἐκεī βρῆκε φίλους καὶ σπατάλησε ὅλα του τά
χρήματα σέ διασκεδάσεις καὶ γλέντια. Ἐπειτα τὸν παράτησαν
οἱ φίλοι του κι αὐτὸν τὸν θέριζε ἡ πείνα.

Αναγκάστηκε νά πιάσει δουλειά καὶ νά γίνει χοιροβοσκός.
Πόσο λαχταροῦσε νά χορτάσει μὲ τά χαρούπια, πού ἔτρωγαν οι
χοῖροι! Αλλά οἱ ὑπηρέτες, πού τά μοίραζαν, ἔμειναν ἐκεī καὶ
κοίταζαν νά τρέφονται οἱ χοῖροι μὲ αὐτά καὶ ὅχι ὁ χοιροβοσκός

Κάποια στιγμή ὁ ἄσωτος κατάλαβε ὅλο τὸν ξεπεσμό του.
Σκέφτηκε: «Πόσοι ὑπηρέτες στό σπίτι τοῦ πατέρα μου ἔχουν
ἄφθονο ψωμί κι ἐγώ πεθαίνω ἀπό τὴν πείνα. Θά σηκωθῶ, λοι-
πόν, θά πάω στὸν πατέρα μου καὶ θά τοῦ πῶ: «Πατέρα, ἀμάρτη-

‘Η ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου.

σα στό Θεό και σε σένα... Δέν αξίζω πιά νά λέγομαι γιός σου. Πάρε με κοντά σου σάν έργατη σου...»

Τό είπε και τό ἔκαμε. Ἀμέσως ἔφυγε γιά τόν πατέρα του.

‘Ο πατέρας του, πού πάντα τόν περίμενε, τόν είδε ἀπό μακριά νά ἔρχεται. Ἀμέσως ἔτρεξε νά τόν ύποδεχτεῖ. “Ἐπεσε στό λαιμό του, τόν ἀγκάλιασε και τόν φιλοῦσε μέ πόνο και μέ μεγάλη στοργή.

Κι ὁ ἄσωτος ἄρχισε νά τοῦ λέει:

– Πατέρα, ἀμάρτησα στό Θεό και σέ σένα...

Μά ὁ πατέρας δέν τόν ἄφησε νά τοῦ πεῖ περισσότερα. Φώναξε τούς ύπηρέτες και τούς είπε:

– Βγάλτε τήν καλύτερη φορεσιά και ντύστε τον. Περάστε και στό χέρι του δαχτυλίδι, ὅπως ἔχουν οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Νά τοῦ φορέσετε και ύποδήματα, νά μή βαδίζει ξυπόλητος σάν

σκλάβος. Νά σφάξετε και τό καλύτερο μοσχάρι, πού ἔτρεφα γιά μιά ἐξαιρετική περίπτωση. Θά φᾶμε και θά γλεντήσουμε, γιατί ό γιός μου αὐτός ήταν νεκρός κι ἀναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε.

· Αργότερα, ό μεγαλύτερος γιός γυρίζοντας ἀπό τά χωράφια, ἀκουσει χαρές και τραγούδια στό σπίτι. Ρώτησε κι ἔμαθε τά καθέκαστα. Θύμωσε και δέν ηθελε νά μπει στό σπίτι. "Ετρεξε τότε ό πατέρας του νά τόν βρεῖ και μέ τήν ἴδια στοργή τόν καλοῦσε στή γιορτή. Μά κείνος τοῦ εἶπε:

– Πατέρα, χρόνια τώρα σέ ύπηρετῶ και ποτέ δέν μοῦ ἔδωσες ἔνα κατσικάκι νά διασκεδάσω κι ἐγώ μέ τούς φίλους μου. Τώρα, πού γύρισε ό ἀδελφός μου ό ἄσωτος, τοῦ ἔσφαξες τό καλύτερο θρεφτάρι μας.

Κι ό πατέρας τοῦ ἔξήγησε μέ στοργή:

– Παιδί μου, ἐσύ ήσουν πάντα μαζί μου κι ὅλα μου τά καλά είναι δικά σου. "Επρεπε νά χαρεῖς πού ό ἀδελφός σου ήταν νεκρός κι ἀναστήθηκε, κι ήταν χαμένος και βρέθηκε...

· Ο ἄσωτος γιός είναι βέβαια ό καθένας, πού πιστεύει πώς μπορεῖ νά ζήσει ἀποκομμένος ἀπό τόν ούρανιο Πατέρα του. Κι ό Θεός περιμένει νά γυρίσει κοντά του ό κάθε ἀμαρτωλός νά τόν δεχτεῖ στή ζεστή ἀγκαλιά του. · Ο μεγάλος και φρόνιμος γιός ἐνσαρκώνει τούς Φαρισαίους, πού τηροῦν τό γράμμα τοῦ Νόμου, ἀλλά βρίσκονται μακριά ἀπ' τό πνεῦμα του...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Μπορεῖς νά χαρακτηρίσεις μέ λίγα λόγια τή συμπεριφορά τοῦ Πατέρα τῆς παραβολῆς;
- Τί σημαίνει στήν πράξη σήμερα «έπιστροφή τοῦ ἄσώτου»;

4. Η κλήση τοῦ Ζακχαίου

Κάποτε ὁ Χριστός περνοῦσε ἀπό τὴν Ἱεριχώ, πηγαίνοντας πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Μόλις μαθεύτηκε τοῦτο στὴν πόλη, ἔτρεξαν πολλοὶ νά τὸν δοῦν καὶ νά τὸν θαυμάσουν.

Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι ἑνας πλούσιος τελώνης, ο Ζακχαῖος. Ἡταν ὅμως μικρόσωμος καὶ γι' αὐτό ἔτρεξε πιὸ μπροστά κι ἀνέβηκε σὲ μιά μουριά, πού ἦταν στὸ δρόμο ἀπ' ὅπου θά περνοῦσε ὁ Χριστός.

Πραγματικά, σὲ λίγο ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ. Σήκωσε τά μάτια του πρὸς τὸν Ζακχαῖο καὶ, χωρὶς νά τὸν γνωρίζει διόλου, τὸν φώναξε μέ τ' ὄνομά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ζακχαῖε, ἔλα κάτω. Σήμερα θά μείνω στὸ σπίτι σου!

Ο κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος μέ τὴν ἀπόφαση αὐτή τοῦ Κυρίου. "Ολοι γνώριζαν πῶς ὁ Ζακχαῖος ἦταν ἀμαρτωλός, γιατί ὡς τελώνης, ἐπαιρνε περισσότερα ἀπό ὅσα ἔπρεπε γιά φόρο. Ο Ζακχαῖος ὅμως, πού εἶχε μετανοήσει εἰλικρινά, εἶπε μπροστά σὲ ὅλους:

— Κύριε, δίνω τή μισή μου περιουσία ως ἐλεημοσύνη στούς φτωχούς. Κι ἂν εἴναι κάποιος πού τὸν ἀδίκησα, ἃς ἔρθει νά τοῦ ἐπιστρέψω τά τετραπλάσια ἀπ' ὅσα τοῦ πῆρα.

Κι-ό Χριστός εἶπε τότε:

— Σήμερα ἤρθε ἡ σωτηρία στὸ σπίτι αὐτό. "Αλλωστε ὁ «Υἱός τοῦ ἀνθρώπου» δέν ἤρθε στὸν κόσμο παρά γιά νά βρεῖ καὶ νά σώσει τὸν κάθε ἀμαρτωλό...

Ο Ζακχαῖος δέν ἦταν κανένας ἄρρωστος πού περίμενε τὸ Χριστό νά τοῦ γιατρέψει τὸ σῶμα. Στὴν καρδιά καὶ στὴν ψυχὴ του ἦταν πού ἀπλωνόταν ἑνας βαρύς χειμώνας. Ἀποζητοῦσε ἕνα βλέμμα, πού σάν ἡλιαχτίδα θά ἔλιωνε τὸν πάγο μέσα ἐκεῖ. Και τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ στάθηκε σάν δροσιά ἀγάπης, πού καρπός της ἦταν ἡ ἐμπρακτη ἐξομολόγηση καὶ ταπείνωση τοῦ τελώνη...

ΕΡΓΑΣΙΑ:

— Νά γράψετε στά τετράδιά σας τὰ διδάγματα πού βγαίνουν ἀπό τὴ διήγηση γιά τὸ Ζακχαῖο.

5. Ο Χριστός εύλογεῖ τά παιδιά

Τίς όμιλίες τοῦ Κυρίου τίς παρακολουθοῦσαν καὶ πολλές μητέρες, ἔχοντας στήν ἀγκαλιά τά παιδιά τους ἐπί ὄλόκληρες ᾁρες. Πόσο λαχταροῦσαν νά τά εύλογήσει ὁ Θεῖος Διδάσκαλος!

“Η εύλογία ἦταν γιά τούς Ἰουδαίους πράγμα σημαντικό. Γι’ αὐτό πλησίασαν τὸν Ἰησοῦν καὶ περίμεναν νά τά εύλογήσει. “Ομως οἱ μαθητές του, πού στήν ἀρχῇ πίστευαν σάν τούς ἄλλους Ἰουδαίους πώς τά παιδιά δέν ἔχουν θέση στή Συναγωγή γιατί δέν γνωρίζουν τήν Ἀγία Γραφή, ἔτρεξαν νά τ’ ἀπομακρύνουν.

– Φύγετε! Ο Κύριος δέν ἔχει καιρό γιά μικρά παιδιά!
Μά μιά γλυκιά φωνή ἀκούστηκε τότε:

– Αφῆστε τά παιδιά καὶ μήν τά ἐμποδίζετε νά ἔρθουν σέ μένα, γιατί σέ κείνους, πού θά γίνουν σάν αὐτά, ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Κι ὁ Ἰησοῦς τούς χαμογέλασε καὶ τ’ ἀγκάλιασε. Τά σήκωσε ψηλά καὶ τούς μίλησε μέ καλοσύνη. “Ἐπειτα ἔβαλε τά χέρια του πάνω στά κεφαλάκια τους καὶ τά εύλογησε ὅλα.

Τά παιδάκια ἦταν τόσο εύτυχισμένα!

Ο Κύριος εύλογησε τά παιδιά νά γίνουν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Κι εύλογησε ὅχι μονάχα τή σωματική, ἀλλά καὶ τήν πνευματική τους ἀνάπτυξη...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιά ἔννοια ἔχει ἡ εύλογία τῶν παιδιῶν ἀπό τό Χριστό;
- Σήμερα πῶς δίνεται αὐτή ἡ εύλογία; Τί κάνετε ὅταν βλέπετε ἔνα κληρικό;

Ο Ιησοῦς μιλώντας μέ τη Σαμαρείτισσα στο πηγάδι τοῦ Ἱακώβ. Μι-
κρογραφία τοῦ 11ου αἰ. σέ Εὐαγγελιστάριο τῆς Μονῆς Διονυσίου
τοῦ Ἅγιου Ὄρους.

6. Ο διάλογος τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Σαμαρείτιδας

Οι Ἰουδαῖοι δέν περνοῦσαν ἀπό τή Σαμάρεια, πού βρίσκε-
ται ἀνάμεσα στή Γαλιλαία καὶ τήν Ἰουδαία. Κι αύτό τό ἔκαναν
ἐπειδή θεωροῦσαν τούς Σαμαρεῖτες ως ἀμαρτωλούς, μιά καὶ
λάτρευαν τό Θεό στό "Ορος Γαριζίν κι ὅχι στό Ναό τοῦ Σολο-
μώντα ὥπως αύτοι. Μάλιστα φοροῦσαν καὶ ροῦχα διαφορετικά
ἀπό τούς Σαμαρεῖτες. Παλιές θρησκευτικές καὶ φυλετικές δια-

φορές ἔκαναν τούς Ἰουδαίους καὶ τούς Σαμαρείτες νά μισοῦνται μεταξύ τους.

Ο Ἰησοῦς δέν μποροῦσε νά τηρήσει αύτή τήν ἔχθρα καὶ πέρασε μέσα ἀπό τή Σαμάρεια. Κουρασμένος, ὅπως ἦταν, σταμάτησε νά ξεκουρασθεῖ κοντά στήν πόλη Συχέμι. Ἐκεī ἦταν ἔνα παλιό πηγάδι τοῦ Ἱακώβ. Σ' αύτό ἐμεινε ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ οἱ μαθήτες του πήγαν στήν πόλη ν' ἀγοράσουν τρόφιμα.

Σέ λίγο ἔφτασε μιά Σαμαρείτιδα μέ τή στάμνα στόν ώμο. Χωρίς νά δώσει σημασία στό Χριστό, πού ἀπό τά ροῦχα τόν γνώρισε πώς ἦταν Ἰουδαῖος, ἄρχισε νά βγάζει νερό ἀπό τό πηγάδι.

Ο Ἰησοῦς, διψασμένος ἀπό τήν ὄδοιπορία, τήν παρακάλεσε νά τοῦ δώσει λίγο νερό. Ἐκείνη ἀπόρησε καὶ τόν ρώτησε:

— Πῶς ἐσύ, ἔνας Ἰουδαῖος, ζῆτας νερό ἀπό μιά Σαμαρείτιδα;

Κι ὁ Χριστός τῆς ἐξήγησε πώς αύτός δέν εἶναι ἔνας ὁποιοσδήποτε Ἰουδαῖος, ἀλλά ἔνας πού δίνει ἄλλου εἰδους νερό. Ζητᾶ λίγο γήινο νερό γιά νά δώσει «ζωντανό νερό», ίκανό νά ξεδιψάσει τόν ἄνθρωπο μιά γιά πάντα.

Η Σαμαρείτιδα δέν κατάλαβε τή σημασία πού είχαν τά λόγια αύτά τοῦ Κυρίου. Σκέφτηκε ἄνθρωπινα καὶ τοῦ εἶπε:

— Τό πηγάδι εἶναι βαθύ καὶ σύ, Κύριε, δέν ἔχεις κουβά νά τραβήξεις τό νερό. Πῶς, λοιπόν ἔχεις τ' ἀστείρευτο νερό; Μήπως είσαι μεγαλύτερος ἀπό τόν πατέρα μας τόν Ἱακώβ, πού μᾶς χάρισε αύτό τό πηγάδι; Οι πατέρες μας προσκύνησαν τό Θεό σέ τοῦτο τό βουνό. Σεῖς πάλι λέτε πώς στήν Ἱερουσαλήμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νά τόν προσκυνοῦμε...

Ο Ἰησοῦς βρήκε τήν εύκαιρια νά τῆς διδάξει πώς ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα καὶ δέν ἔχει καμιά σημασία ἂν τόν λατρεύουμε στό ὄρος Γαριζίν, ἡ στό Ναό τοῦ Σολομώντα ἢ ὅπουδήποτε ἄλλοῦ. Ο Θεός δέν περιορίζεται σέ τόπους. Αφοῦ εἶναι πνεῦμα, θέλει νά τόν λατρεύουν οἱ ἄνθρωποι μέ τίς πνευματικές τους δυνάμεις, μέ τήν ἀληθινή ἀφοσίωση τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς τους πρός Αὐτόν. Τελικά τῆς φανέρωσε πώς εἶναι ὁ Μεσσίας.

· Η Σαμαρείτιδα συγκινήθηκε πολύ. "Αφησε τή στάμνα κι ἔτρεξε στήν πόλη νά πεī σέ öλους πώς ἦρθε ὁ Μεσσίας και βρίσκεται στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Τότε πολλοί ἔτρεξαν νά τόν δοῦν.

Στό μεταξύ γύρισαν κι οι μαθητές του μέ τά τρόφιμα. "Ο-μως ὁ Κύριος δέν είχε ὥρεξη γιά φαγητό. Και τούς είπε:

– Τροφή δική μου είναι νά κάνω το θέλημα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μου και νά ὀλοκληρώσω τό ἔργο Του.

Τότε ἔφτασαν κι οι Σαμαρείτες κι ἄρχισε τή διδασκαλία του. Τόσο πολύ ἔμειναν εύχαριστημένοι, πού ὁ Κύριος ἔμεινε μαζί τους ἐπί δυό ὡμέρες νά τούς διδάσκει.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Ποιές μεγάλες ἀλήθειες φανέρωσε ὁ Χριστός στή Σαμαρείτιδα και σ' ὅλο τόν κόσμο;
- Μπορείτε νά μάθετε τί ἀπέγινε ἡ Σαμαρείτιδα μετά τό διάλογό της μέ τό Χριστό;

7. Η παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου

"Ἐνας πλούσιος είχε πολλά χωράφια. Τά καλλιεργοῦσε μέ μεγάλη φροντίδα κι είχε πάντα καλή σοδειά. Μιά χρονιά ὅμως ἡ καρποφορία ἦταν ἀνέλπιστη! Κι αὐτή ἡ ἀφθονία, ἀντί νά γεννήσει στήν ψυχή του τή χαρά, τόν ἔριξε σέ μεγάλες σκέψεις. Κι ἔλεγε:

– Τί νά κάμω, πού οι ἀποθῆκες μου δέ χωροῦν ἄλλο καρπό; Ποῦ νά βάλω τήν τόση σοδειά μου;

"Ἐμεινε ἄγρυπνος και βασάνιζε τό μυαλό του νά βρεῖ κάποια λύση, γιατί νοιαζόταν μονάχα γιά τήν καλοπέρασή του.

δέν ἐβλεπε γύρω του φτωχούς νά τούς μοιράσει τά περισσευ-
ούμενα, οὕτε πεινασμένους νά τούς χορτάσει.

Γι' αὐτό πήρε τήν κακή ἀπόφαση:

— Νά, τί θά κάμω είπε: Θά γκρμίσω τίς ἀποθῆκες μου και θά
χτίσω ἄλλες μεγαλύτερες. Μέσα σ' αὐτές θά μαζέψω τήν
πλούσια σοδειά μου και τότε θά πῶ: «Ψυχή μου, ἔχεις τόσα
πολλά ἀγαθά, πού σοῦ φτάνουν νά περάσεις μ' αὐτά χρόνια
πολλά. Ξεκουράσου, λοιπόν, φάγε, πιές, γλέντα...»

Μέ όλα αὐτά τά σχέδια ἔπεσε νά κοιμηθεῖ ξένοιαστος! Μά ό
Θεός, πού δρίζει τή ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ είπε:

— "Αμυαλε κι ἀνόητε ἄνθρωπε, αὐτή τή νύχτα πεθαίνεις. Κι
αὐτά, πού ἐτοίμασες, τί θ' ἀπογίνουν;

Στό τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Χριστός είπε στά πλήθη:

— Τά ἕδια θά πάθει, κι αὐτό τό τέλος θά ἔχει, κι ό καθένας
πού θησαυρίζει γιά τόν ἔαυτό του ἀπό τά ἀγαθά τῆς γῆς κι ὅχι
ἀπό καλά ἔργα, πού ἀρέοσουν στό Θεό...

8. Η παραβολή τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου

Μιά μέρα ἀνέβηκαν στό Ναό δυό ἀνθρωποι γιά νά προσευ-
χηθοῦν. Ο ἔνας ἦταν Φαρισαῖος κι ό ἄλλος τελώνης.

Ο Φαρισαῖος ως νομοδιδάσκαλος τοῦ ιουδαϊκοῦ λαοῦ, ἀλ-
λά ύποκριτής και βουτηγμένος στήν ἀμαρτία, στάθηκε στή μέ-
ση τοῦ Ναοῦ, γιά νά τόν βλέπουν ὅλοι. Μέ περηφάνεια σήκωσε
τά χέρια πρός τόν ούρανό και είπε:

— Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, πού δέν είμαι σάν τούς ἄλλους
ἀνθρώπους. Γιατί αύτοί είναι κλέφτες, ἄδικοι και αἰσχροί. Οὕτε
φορτωμένος στήν ἀμαρτία είμαι σάν αὐτόν ἐδῶ τόν τελώνη. Νη-
στευω δυό φορές τή βδομάδα κι ἀπ' ὅσα κερδίζω, δίνω τό ἔνα
δέκατο στούς φτωχούς.

‘Ο ύψων έαυτόν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν έαυτόν ύψωθήσεται. (Λουκ. κη' 14). (Τοιχογραφία, Καισαριανή. 17ος αι.).

Κι ἀφοῦ πρόσθεσε στίς ἄλλες ἀμαρτίες του τή μεγαλύτερη, τήν ἀλαζονεία, ἔφυγε εὐχαριστημένος.

‘Ο Τελώνης στάθηκε μακριά ἀπό τό θυσιαστήριο. “Ἐχοντας συνείδηση τῶν ἀμαρτιῶν του, δέν τολμᾶ νά σηκώσει τό βλέμμα του πρός τά ὑψη, ὅπου δεσπόζει ὁ Κύριος. Κοιτάζει κάτω τή γῆ, μέ τήν ὁποία εἶναι δεμένες ὅλες οἱ πράξεις του. Ξέρει πώς οι εὐχαριστίες πρός τό Θεό δέ γίνονται μέ λόγια ἀλλά μέ ἔργα. Γι' αὐτό, χτυπώντας τό στῆθος του, κάνει τήν προσευχή του μιά παράκληση:

— Θεέ μου, λυπήσου με τόν ἀμαρτωλό καί συχώρα με!

Καί μέ τήν εἰλικρινή του αὐτή μετάνοια, ἔνιωσε τήν ψυχή του ξαλαφρωμένη.

Κι ὁ Χριστός ἐξήγησε:

— Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ἀπό τούς δυό αὐτούς συχωρέθηκε ἀπό τό Θεό ὁ Τελώνης κι ὅχι ὁ Φαρισαῖος. Διότι ὅποιος ύψωνει τόν ἔαυτό του, θά ταπεινωθεῖ. Κι ὅποιος τόν ταπεινώνει, θά ύψωθεῖ καί θά τιμηθεῖ ἀπό τόν Θεό...

Ο Καλός Σαμαρείτης. Τοιχογραφία του Μ. Πανσέληνου στό Πρωτάτο του Αγίου Όρους, 14ος αι.

9. Η παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη

Ο Μωσαϊκός Νόμος ὅριζε, κοντά στά ἄλλα, πώς ἐπρεπε οἱ Ἰουδαῖοι ν' ἀγαπᾶνε καὶ τὸν «πλησίον» σάν τὸν ἔαυτό τους. Δέν ξεκαθάριζε ὅμως ποιός εἶναι ὁ «πλησίον». Γι' αὐτό οἱ Ἰουδαῖοι ἀγαποῦσαν τούς συμπατριῶτες τους καὶ μερικούς ξένους, πού ζοῦσαν μεταξύ τους.

Ἐνας νομοδιδάσκαλος, λοιπόν, ρώτησε τό Χριστό νά τοῦ πεῖ ποιός εἶναι ὁ «πλησίον» Κι ὁ Χριστός, ἀντί γιά ἀπάντηση, εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολή:

Μιά φορά ἔνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τὴν Ἱερουσαλήμ πρός τὴν Ἱεριχώ. Σέ ἔνα σημεῖο ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπό βουνά καὶ χαράδρες. Ἐκεῖ τὸν περίμεναν ληστές. Τοῦ πῆραν τὰ χρήματα, τὸν ἔγδυσαν, τὸν πλήγωσαν κι ἐπειτα τὸν παράτησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο. Ἐκεῖνοι ἔφυγαν κι αὐτός εἶχε ἀνάγκη ἀπό ἄμεση βοήθεια.

Σέ λιγο πέρασε ἔνας ἱερέας τῶν Ἑβραίων. Εἶχε τελειώσει

τά ιερατικά του καθήκοντα στό Ναό και ἐπέστρεψε στήν Ἱερι-
χώ, πού εἶχε τό σπίτι του. Φαινόταν εὐχαριστημένος, πού ὁ
Θεός τόν ἀξίωσε νά τόν ύπηρετεῖ μέ θυσίες και νά τόν ύμνεῖ
μέ φαλμούς.

Ξαφνικά εἶδε τόν πληγωμένο και τόν γνώρισε πώς ἦταν
συμπατριώτης του. Σύμφωνα μέ τό Νόμο ἐπρεπε νά τοῦ δείξει
τήν ἀγάπη του. Κινδύνευε ὅμως ἀπό τούς ληστές νά πάθει κι
αύτός τά ἵδια και χειρότερα. Σκέφτηκε τότε πώς ὁ Νόμος ἀπα-
γορεύει νά πλησιάζουμε πεθαμένους. Κι αύτός ἐκεῖ ὁ αἰμό-
φυρτος ἄνθρωπος Ἰωάς νά εἶχε πεθάνει. Τάχυνε τότε τό βῆμα
του και τόν προσπέρασε ψυχρός κι ἀδιάφορος.

"Ἐπειτα πέρασε κι ἔνας Λευΐτης. Σάν βρέθηκε μπροστά
στό δρόμο τοῦ πληγωμένου, σκέφτηκε μονάχα τόν ἐαυτούλη
του και βιάστηκε νά προχωρήσει, γιά νά βρεθεῖ μακριά ἀπό
κάθε κίνδυνο.

Τέλος φάνηκε και τρίτος ὀδοιπόρος. Ἡταν ἔνας Σαμαρεί-
της. Εἶδε κι αύτός τόν πληγωμένο και τόν γνώρισε ὅτι ἦταν
Ἰουδαϊος, δηλ. ὁ χειρότερος ἐχθρός του. "Ἐπρεπε νά χαρεῖ
γιά τό πάθημά του. "Ομως νίκησε μέσα του τό καθῆκον τῆς
ἀγάπης. Πλησίασε τόν ἐχθρό κι ἔσκυψε ἐπάνω του. Τοῦ ἐπλυ-
νε τίς πληγές μέ λάδι και κρασί, τά φάρμακα τῆς ἐποχῆς. Τοῦ
ἔδεσε τά τραύματα μέ πρόχειρους ἐπιδέσμους. Τόν ἀνέβασε
στό ζῶο του και τόν μετέφερε στό μοναδικό πανδοχεῖο τῆς
περιοχῆς. "Εδωσε δυό δηνάρια στόν ξενοδόχο και τόν παρακά-
λεσε νά περιποιηθεῖ τόν τραυματία. Τοῦ ύποσχέθηκε μάλιστα,
στό γυρισμό του, νά τοῦ ἔδινε κι ὅσα ἄλλα θά ξόδευε ἐπι-
πλέον.

Τελειώνοντας τήν παραβολή ὁ Χριστός ρώτησε τό νομικό
ποιός ἀπό τούς τρεῖς, κατά τή γνώμη του, ἔκαμε τό καθῆκον
του πρός τόν «πλησίον»;

Κι ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Μά αύτός, πού τόν συμπόνεσε.

"Ἐτοι ὁ Χριστός δίδαξε πώς χρειάζεται, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἡ
ἀγάπη πρός τό Θεό, γιά ν' ἀνθίσει ἐπειτα κι ἡ ἀγάπη πρός τόν
«πλησίον». Ν' ἀγκαλιάσει ὁ ἄνθρωπος τόν ὁποιονδήποτε δι-

πλανό του. Τόν ἄγνωστο λαβωμένο και ληστεμένο.

Δέ σημαίνει τίποτα τό νά τήν ἔχει κανείς τήν ἀγάπη αύτή γραμμένη στό νοῦ του ἢ νά τήν μνημονεύει προί και βράδυ στήν προσευχή του. Είναι ἀνάγκη νά τήν ἔξασκει στή ζωή του.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ:

Τραυματίας: είναι τό ἀνθρώπινο γένος, πού ἔφυγε ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ και βασανίζεται ἀπό τήν ἀμαρτία. **Ιερέας** και **Λευīτης** είναι οι Γραμματεῖς κι οι Φαρισαῖοι. **Σαμαρείτης** είναι ὁ Χριστός, πού θυσιάστηκε νά οώσει τό ἀνθρώπινο γένος και φεύγοντας ἀφῆσε τόν ἀνθρωπο σέ σίγουρο καταφύγιο, τήν **Ἐκκλησία**. Δύο δηνάρια είναι ἡ Παλαιά και ἡ Καινή Διαθήκη.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

- Εξήγησε τήν παραβολή μέ τή συμβολική της ἐρμηνεία. Πῶς κι ἐσύ θά γίνεις ἑνας καλός Σαμαρείτης μέσα στό σπίτι σου κι ἔξω στήν κοινωνία;

10. Η παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα

Σέ μιά ἄλλη εύκαιρια ὁ Χριστός εἶπε τήν παρακάτω παραβολή:

“Ἐνας κτηματίας φύτεψε ἑνα μεγάλο ἀμπέλι. Τό ἔφραξε ὄλογυρα μέ φράχτη κι ἔφτιαξε μέσα πατητήρι γιά νά πατοῦν τά σταφύλια. Ἔχτισε κι ἑνα πύργο γιά νά μένουν οι φύλακες κι οι ἐργάτες. Ἐπειτα τό νοίκιασε σέ γεωργούς κι ἔφυγε γιά ξένη χώρα.

“Οταν ἥρθε ἡ ἐποχή τοῦ τρύγου, ἐστειλε τούς ἀνθρώπους του νά εισπράξουν ὅτι τοῦ ἀνῆκε ἀπό τή σοδειά. Οι γεωργοί

έπιασαν αύτούς τούς ἀνθρώπους κι ἄλλους ἔδειραν, ἄλλους λιθοβόλησαν κι ἄλλους σκότωσαν.

Ο κτηματίας ἔστειλε ψήτερα περισσότερους ἀνθρώπους του, μά κι αύτοί ἐπαθαν τά ἵδια. Τέλος ἔστειλε καὶ τό γιό του. «Αὐτόν τουλάχιστον θά τόν ντραποῦν», εἶπε.

Οι κακοί γεωργοί ὅμως εἶπαν μεταξύ τους: «Νά, κι ὁ κληρονόμος!. Ας τόν σκοτώσουμε, γιά νά κληρονομήσουμε ἐμεῖς τά κτήματα». Τό εἶπαν καὶ τό ἐκαμαν!

Κι ὁ Χριστός ρώτησε τούς ἀκροατές του:

— Οταν γυρίσει ὁ κτηματίας, τί πρέπει νά κάμει τούς κακούς γεωργούς;

Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν:

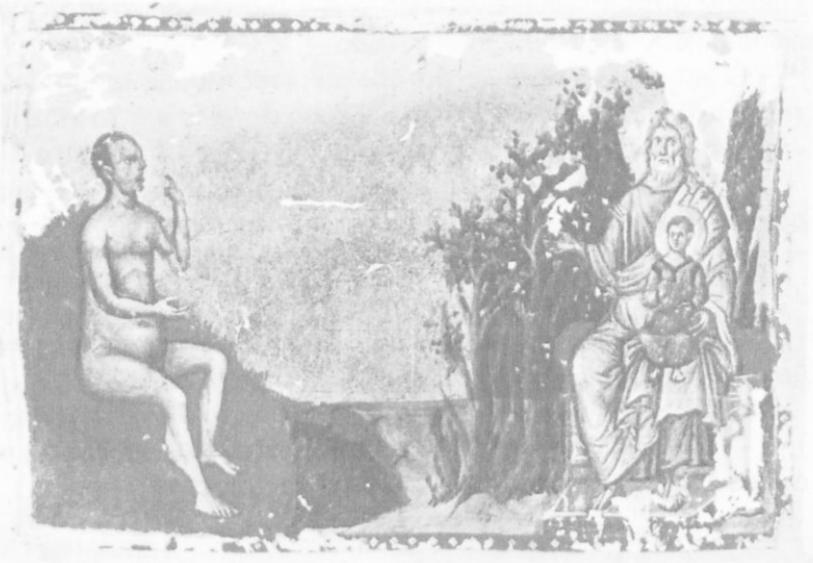
— Μά θά τιμωρήσει αύστηρά τούς κακούς γεωργούς καὶ τ' ἀμπέλι θά τό νοικιάσει σέ ἄλλους, καλούς.

ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ:

Κτηματίας εἶναι ὁ Θεός καὶ ἀμπέλι ὁ ιουδαϊκός λαός. Γεωργοί εἶναι οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. Ανθρωποι τοῦ κτηματία εἶναι οἱ προφῆτες. Γιός εἶναι ὁ Χριστός, τόν ὃποιο ἐσταύρωσαν. Γι' αὐτό ὁ Θεός τιμώρησε τούς Ἰουδαίους, ἐπιτρέποντας στούς Ρωμαίους νά τούς σκλαβώσουν. Παρέδωσε δέ τό «ἀμπέλι» στούς Αποστόλους καὶ τούς διαδόχους τους γιά μιά καρποφόρα καλλιέργεια.

11. Η παραβολή τοῦ πλούσιου καὶ τοῦ Λαζάρου

Οι Φαρισαῖοι δίδασκαν καὶ πίστευαν πώς ὁ Θεός ἀνταμείβει τούς δικαίους μέ πλούτη στήν τωρινή ζωή καὶ μέ τόν παράδεισο στή μέλλουσα. Τό ἀντίθετο κάνει γιά τούς ἀμαρτωλούς: δυστυχία τώρα, κόλαση κατόπιν. Οὔτε ν' ἀκούσουν ἥθελαν

«Ο πλούσιος καὶ ὁ πτωχός Λάζαρος» στὸν Παράδεισο.

πώς είναι δυνατό νά σωθεῖ ἔνας ἀμαρτωλός. Ὁ Χριστός, γιά νά τους βγάλει ἀπό τήν πλάνη αὐτή, εἶπε τήν ἐξῆς· παραβολή:

Ζοῦσε κάποτε ἔνας πολύ πλούσιος ἄνθρωπος. Εἶχε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε ἡ καρδιά του. Ντυνόταν τά πιό πολυτελέστερα ροῦχα. Ἦταν καμωμένα ἀπό τά καλύτερα λινά ύφασματα, βαμμένα ἀπό χρώματα πού ἔβγαιναν ἀπό τά ἀκριβότερα καὶ σπανιότερα κογχύλια.

Ζοῦσε κι ἔνας φτωχός, ὁ Λάζαρος, πού μέ τό σῶμα γεμάτο πληγές εἶχε συρθεῖ στήν αὐλόπορτα τοῦ πλούσιου καὶ προσπαθοῦσε νά γελάσει τήν πείνα του μέ τά ψίχουλα, πού ἔπεφταν ἀπό τό τραπέζι τοῦ πλούσιου. Κανένας δέν τόν συμπονοῦσε. Κι οι σκύλοι ἔγλειφαν τίς πληγές του κι ἔτσι μεγάλωναν τό μαρτύριό του.

Τό μόνο, πού ἀπόμενε στό φτωχό, ἦταν ἡ ἑλπίδα του πρός τό Θεό κι αὐτή ἔτρεφε τήν ύπομονή του.

Και δέ γελάστηκε.

Ο θάνατος, πού τόν βρῆκε, ήταν γι' αύτόν μιά πραγματική λύτρωση από τά βάσανα τῆς ζωῆς. Η ψυχή του πήγε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ, στό βασίλειο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ τήν ἀρνήθηκαν οἱ ἄνθρωποι.

Πέθανε κι ὁ πλούσιος σέ ὥρα πού οὔτε τήν περίμενε. "Αφησε τά πλούτη καὶ τήν εύτυχισμένη ζωή γιά νά πάει σέ μιά ἄλλη, πολύ βασανισμένη.

Ἀπό κεī πού βασανίζοταν, εἶδε τό Λάζαρο νά είναι τρισευτυχισμένος στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Καὶ φώναξε:

— Πατέρα Ἀβραάμ, λυπήσου με καὶ στεῖλε τό Λάζαρο νά βρέξει τό δακτυλάκι του στό νερό καὶ νά δροσίσει λιγάκι τή γλώσσα μου, γιατί ύποφέρω πολύ μέσα σ' αύτό τό καμίνι, πού βρίσκομαι.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Παιδί μου, σύ χάρηκες ὅλα τά καλά στή ζωή σου κι ὁ Λάζαρος δοκίμασε ὅλες τίς στερήσεις. Τώρα αύτός ἀπολαμβάνει κι ἐσύ ύποφέρεις... Εξάλλου, τό βλέπεις, μεταξύ μας ὑπάρχει τόσο μεγάλο χάσμα, ὡστε οὔτε μεῖς νά μποροῦμε νά ἔρθουμε αύτοῦ, οὔτε σεῖς νά ἔρθετε ἔδω...

Ο πλούσιος παρακάλεσε τότε:

— Πατέρα Ἀβραάμ, ἔχω στή ζωή ἄλλους πέντε ἀδελφούς. Στεῖλε τουλάχιστο τό Λάζαρο σ' αύτούς, γιά νά τούς πεῖ τί πρέπει νά κάμουν γιά νά μήν πάθουν κι αύτοί τά ἴδια μέ μένα.

Κι ὁ Ἀβραάμ τοῦ ἀπάντησε:

— Μά ἔχουν τά βιβλία τοῦ Μωυσῆ καὶ τῶν προφητῶν. "Ἄς κάνουν αύτά, πού γράφουν ἐκεῖνα.

Ο πλούσιος πάλι εἶπε:

— Οχι, πατέρα Ἀβραάμ. Δέν είναι τό ἴδιο. Μονάχα ἄν πάει σ' αύτούς κάποιος ἀπό τούς νεκρούς καὶ τούς τό πεῖ, τότε θά μετανοήσουν καὶ θά πιστέψουν.

Αλλά ὁ Ἀβραάμ τοῦ εἶπε γιά τελευταία φορά:

— Αν δέν ἀκοῦνε τό Μωυσῆ καὶ τούς προφῆτες, οὔτε κι ἄν αναστηθεῖ κάποιος πεθαμένος θά τόν ἀκούσουν.

12. Η παραβολή τῶν δέκα παρθένων

“Αλλοτε ὁ Κύριος εἶπε αὐτῇ τήν παραβολήν:

Κάποτε γινόταν ἔνας γάμος καὶ – κατά τήν παλιά συνήθεια – δέκα παρθένες πῆραν τά λυχνάρια τους γιὰ νά ύποδεχτοῦν τὸ γαμπρό. Θά ἐρχόταν τή νύχτα νά πάρει τή νύφη.

Από τίς δέκα παρθένες, οἱ πέντε ἦταν προνοητικές καὶ πῆραν λάδι καὶ σέ iδιαίτερο δοχεῖο. Οἱ ἄλλες ἦταν ἀσυλλόγιστες καὶ δέν τὸ σκέφτηκαν αὐτό. Ὁ γαμπρός ὅμως ἀργοῦσε νά ἔρθει κι οἱ παρθένες νύσταξαν κι ἀποκοιμήθηκαν.

Κατά τά μεσάνυχτα ἤκουσαν μιά φωνή: «Νά, ὁ γαμπρός ἔρχεται. Ἐλāτε νά τόν ύποδεχτεῖτε». Ξύπνησαν οἱ παρθένες κι εἶδαν τά λυχνάρια τους νά τρεμοσβήνουν. Οἱ φρόνιμες χρησιμοποίησαν τό λάδι, πού εἶχαν στά δοχεῖα. Οἱ ἄλλες ζητοῦσαν ἀπ’ αὐτές λάδι. Ἀλλά πῆραν τήν ἀπάντηση, πώς τό ἔχουν λιγοστό καὶ ἵσως δέ φτάσει γιά τίς ἴδιες. Τίς ἔστειλαν λοιπόν στήν ἀγορά γιά λάδι.

Ο γαμπρός ὅμως ἥρθε, μπῆκε στήν αἴθουσα τοῦ γάμου μαζί μέ τίς φρόνιμες παρθένες κι ἔκλεισαν οἱ πόρτες. Τότε ἔφτασαν κι οἱ μωρές παρθένες, ἀλλά ἄδικα χτυποῦσαν τήν πόρτα. Κανένας δέν τους ἄνοιξε. “Εμειναν ἔξω ἀπό τή διασκέδαση τοῦ γάμου.

Κι ὁ Χριστός εἶπε πρός ὅλους:

– Νά εἶστε πάντα ἔτοιμοι, σάν τίς φρόνιμες παρθένες, γιατί δέν ξέρετε τή μέρα, οὔτε τήν ώρα, πού θά ἔρθει ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου (Χριστός) νά σᾶς κρίνει...

ΕΡΓΑΣΙΑ:

– Νά βρεῖτε τί συμβολίζουν τά πρόσωπα καὶ τά περιστατικά τής παραβολῆς.

13. Η παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου

Ο Χριστός εἶπε κι αὐτή τήν παραβολή:

Ἐνας ἄνθρωπος ἐτοίμασε πλούσιο τραπέζι καὶ κάλεσε πολλούς. Ὁταν ὅλα ἦταν ἔτοιμα, ἔστειλε τὸν ύπηρέτη του νά εἰδοποιήσει τούς καλεσμένους. Καὶ τότε, σάν νά ἦταν συνεννοημένοι, ἀρχισαν νά βρίσκουν διάφορες δικαιολογίες γιά νά μήν πᾶν.

Ο πρῶτος καλεσμένος εἶπε: «Ξέρεις, ἀγόρασα ἓνα χωράφι καὶ πρέπει νά πάω νά τό ιδῶ. Γι' αὐτό, παρακαλῶ, μή μέ λογαριάζεις ἀνάμεσα στούς καλεσμένους».

Ο ἄλλος εἶπε: «Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πάω νά τά δοκιμάσω. Γι' αὐτό πρέπει νά θεωρήσεις δικαιολογημένη τήν ἀπουσία μου».

Ο τρίτος εἶπε: «Ξέρεις, παντρεύτηκα... Κι ὅπως καταλαβαίνεις δέν μπορῶ νά ἔρθω».

Πῆγε ὁ ύπηρέτης καὶ τά εἶπε αὐτά στὸν κύριό του. Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὄργισμένος: «Ἐβγα πάλι στίς πλατείες καὶ στούς δρόμους τῆς πόλεως καὶ φέρε ἐδῶ ὅλους τούς φτωχούς, τούς ἀνάπτηρους, τούς τυφλούς καὶ κουτσούς, πού θά βρεῖς».

Ἐτσι ἔγινε, μά τό τραπέζι εἶχε ἀκόμα χῶρο καὶ γιά ἄλλους. Γι' αὐτό ὁ κύριος εἶπε στὸν ύπηρέτη του: «Ἐβγα πάλι στοὺς δρόμους καὶ στοὺς φράχτες τῶν κτημάτων κι ὥσους βρεῖς, φέρε τους ἐδῶ γιά νά γεμίσει τό τραπέζι». Γιατί, σᾶς βεβαιώνω, πώς κανένας ἀπό τοὺς καλεσμένους μου δέ θά γευθεῖ πιά τέτοιο δεῖπνο...»

Κι ὅλα αὐτά τά εἶπε ὁ Χριστός, ἐννοώντας τούς «καλεσμένους» ἄρχοντες καὶ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, πού ἀπορροφημένοι ἀπό τά ύλικά τους συμφέροντα, ἀρνήθηκαν τήν πρόσκληση τοῦ Κυρίου. Ἐτσι ἀπέκλεισαν τὸν ἑαυτό τους ἀπό τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἔνω οι περιφρονημένοι ἀπό αὐτούς ἀμαρτωλοί καὶ εἰδωλολάτρες, δέχτηκαν μέ εύγνωμοσύνη καὶ ταπείνωση τήν τιμητική πρόσκληση. Κι ἔγιναν αὐτοί πιά τά δοξασμένα μέλη τῆς οὐράνιας Βασιλείας.

ΣΤ'
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

1. Η Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου

Κάποτε ὁ Κύριος βρέθηκε μέτοις μαθητές του στό ὄρος Θαβώρ, κοντά στή Ναζαρέτ. Ἐκεῖ ἔπλήρωσε μιά ὑπόσχεση, πού τούς εἶχε δώσει, ὅτι μερικοί ἀπό αὐτούς, πρίν πεθάνουν, θά τόν ίδοῦν «ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Πήρε, λοιπόν τούς τρεῖς ἀγαπημένους του μαθητές, τόν Πέτρο, τόν Ἰωάννη και τόν Ἰάκωβο κι ἀνέβηκε στήν κορυφή. Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρύνθηκε λίγο νά προσευχηθεῖ.

Οι μαθητές είδαν ξαφνικά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ νά λάμπει σάν τόν ἥλιο. Τά ροῦχα του ἔγιναν κάτασπρα κι ἀστραφτερά, σάν νά μήν ἦταν ὑφασμένα ἀπό βαμπάκι ἢ μαλλί, ἀλλά ἀπό κάποια ἄλλη ἄγνωστη ούσια, ἀπαλή και φωτεινή.

Ο Κύριος τούς ἔδειχνε λίγη μόνο λάμψη, ὅση μποροῦσαν νά δοῦν ώς ἄνθρωποι, ἀπό τήν αἰώνια θείκή του δόξα. Και τά λευκά σάν φῶς ροῦχα του φανέρωναν πώς και ἡ ὕλη ἀκόμα μεταμορφώνεται κοντά του και παίρνει τήν παλιά της ὄμορφιά, πού εἶχε προτοῦ τή χάσει ἀπό τήν ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου.

Πρίν συνέρθουν ἀπό τή μεγάλη ἔκπληξη, ξεχώρισαν οι μαθητές κοντά στόν Κύριο, δυό γνωστές μορφές τῆς Παλαιᾶς

Διαθήκης: τό Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἡλία. Ἐτσι ὁ Χριστός φανερώθηκε ὡς Κύριος ζωντανῶν καὶ νεκρῶν.

Οι μαθητές τά εἶχαν ὄλότελα χαμένα καὶ μοναχά ὁ Πέτρος βρῆκε τό θάρρος νά πεῖ:

— Κύριε, καλά εἶναι νά μείνουμε ἐδῶ. Νά κάνουμε καὶ τρεῖς σκηνές: Μιά γιά σένα, μιά γιά τό Μωϋσῆ καὶ μιά γιά τόν Ἡλία.

· Άλλα τήν ἵδια στιγμή τούς σκέπασε ὅλους μιά νεφέλη. Καὶ μέσα ἀπό αὐτή ἀκούστηκε μιά φωνή, πού ἔλεγε:

— «Οὔτός ἐστιν ὁ οἰός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε»...

Δηλαδή: «Αὔτός εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου γιός. Σ' αὐτόν νά ὑπακούετε...»

Τότε ἤταν πού οι μαθητές τρόμαξαν ἀκόμα περισσότερο κι ἐπεσαν κάτω μέ τό πρόσωπο πρός τή γῆ.

· Άλλα ὁ Ἰησοῦς τούς πλησίασε. Τούς ἔδωσε τό χέρι του καὶ τούς εἶπε νά μή φοβοῦνται.

Σηκώθηκαν, ἀλλά δέν εἶδαν τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπό τή γνωστή μορφή τοῦ Διδασκάλου τους.

Κατεβαίνοντας ἀπό τό βουνό ὁ Κύριος τούς σύστησε νά μήν εἰποῦν τίποτε σέ κανένα προτοῦ ἀναστηθεῖ. · Υπῆρχε φόβος, ἃν τά μάθαιναν οι ἄλλοι μαθητές, νά ξαναγυρίσουν στίς γήινες ἀντιλήψεις τους, πού εἶχαν γιά τό Μεσσία.

· Η Ἔκκλησία μας γιορτάζει μέ λαμπρότητα τή Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου στίς 6 Αύγούστου.

2. Η θριαμβευτική εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ιεροσόλυμα

· Η ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἔγινε γνωστή στά μεγάλα πλήθη πού εἶχαν κιόλας μαζευτεῖ στά Ιεροσόλυμα γιά τήν πασχαλινή γιορτή. · Εξάλλου εἶχαν φτάσει ἐκεῖ καὶ ἄλλοι ἀπό τή Βηθανία, πού εἶχαν δεῖ τό θαῦμα. · Η πίστη τοῦ λαοῦ πρός τό νικητή τοῦ θανάτου ἐκδηλωνόταν μέ κάθε τρόπο. Κι ὅταν ἔμαθαν

‘Η εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ιερουσόλυμα.

πώς ὁ Ἰησοῦς θά ἐρχόταν στά Ιερουσόλυμα, σκέφτηκαν νά τοῦ ἑτοιμάσουν μιά θεαματική ύποδοχή.

Πραγματικά δέ ὁ Ἰησοῦς, τήν ἄλλη μέρα, ξεκίνησε μέ τά πόδια ἀπό τή Βηθανία γιά τήν κοντινή Ιερουσαλήμ. Εἶχε μαζί και τούς μαθητές του. Περνώντας ἀπό τό χωριό Βηθσαφαγή ὁ Κύριος εἶπε σέ δυό μαθητές του:

— Νά πᾶτε στό ἀπέναντι χωριό. Στήν εἴσοδό του θά βρεῖτε ἔνα γαϊδουράκι δεμένο, πού στή ράχη του δέν κάθισε ἀκόμα κανένας. Νά τό λύσετε και νά τό φέρετε. Σ’ ὅποιον σᾶς ζητήσει τό λόγο, νά τοῦ πείτε πώς ὁ Κύριος τό χρειάζεται.

Οι μαθητές ἔφεραν τό ζῶο κι ἔριξαν στή ράχη του τά ἔξωτερικά τους ἐνδύματα. Ὁ Ἰησοῦς κάθισε πάνω σ’ αὐτό και ξεκίνησαν.

Μόλις ὁ Κύριος ἀντίκρυσε τήν ἀγία πόλη, ἔκλαψε πικρά γιά τίς συμφορές πού τήν περίμεναν: «Θά ἔρθουν ἡμέρες πού οἱ ἔχθροι σου θά σέ περικυκλώσουν, ἀμοιρη πόλη... Θά τά ισοπεδώσουν ὅλα και δέ θ’ ἀφήσουν λιθάρι πάνω σέ λιθάρι. Κι

ολα αύτά θά γίνουν γιατί δέν κατάλαβες τίποτα τόν καιρό πού σέ έπισκεφθηκε ό Θεός...»

‘Αλλά τώρα ό λαός βγήκε σύσσωμος νά τόν ύποδεχθεί. ‘Ανάμεσα στούς μεγάλους και τά παιδιά, τά όποια μέ πολλή χαρά και ένθουσιασμό ἔψελναν υμνους ἀπό τήν Π. Διαθήκη και ζητωκραύγαζαν τό Χριστό, τό βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Πολλοί ἔστρωναν τά ἔξωτερικά τους ἐνδύματα γιά νά περάσει. “Αλλοι ἔκοβαν κλαδιά ἀπό τίς φοινικιές, τά ἔσειαν και φώναζαν θριαμβευτικά:

— ‘Ωσαννά τῷ υἱῷ Δαυίδ· εὐλογημένος ό ἐρχόμενος ἐν ὄνόματι Κυρίου· ωσαννά ἐν τοῖς ύψιστοις!

Δηλαδή: «Δόξα σέ σένα, πού κατάγεσαι ἀπό τό Δαβίδ· εὐλογημένος σύ, πού ἔρχεσαι ἀπό τό Θεό· σῶσε μας, σῶσε μας».

‘Ο λαός τόν ζητωκραύγαζε ώς βασιλέα, γιατί πίστευε πώς θά ἀναστηλωθεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Δαβίδ, τοῦ δοξασμένου βασιλιᾶ.

“Ολοι πανηγύριζαν και μοναχά οι Γραμματεῖς και οι Φαρισαῖοι πίσω ἀπό τά μισόκλειστα παράθυρά τους, παρακολουθοῦσαν μέ μίσος ὅλα ὅσα συνέβαιναν. Τώρα πιά δέν ἔπαιρνε ἄλλη ἀναβολή τό πράγμα. “Επρεπε ὁπωσδήποτε νά τόν πιάσουν και νά τόν θανατώσουν. “Αφησαν μονάχα νά ξεθυμάνει ό ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ. “Επειτα στό χέρι τους ἤταν νά μεταλλάξουν αύτή τήν παραφορά μέ τό «‘Ωσαννά» μέ μιά ἄλλη ἀντίθετη, μέ τό «σταύρωσον αύτόν!»

‘Η Ἔκκλησία μας γιορτάζει τή θριαμβευτική εἰσοδο τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα τήν Κυριακή τῶν Βαΐων. Τότε στίς Ἔκκλησιές μοιράζουν βάγια σέ ἀνάμνηση τῶν κλαδιῶν, μέ τά όποια ό λαός ύποδέχτηκε τόν Κύριο στά Ἱεροσόλυμα

‘Απολυτίκιο:

Τήν κοινήν ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἥγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ό Θεός. “Οθεν και ἡμεῖς ώς οι παιδες τά πῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. ‘Ωσαννά ἐν τοῖς ύψιστοις, εὐλογημένος ό ἐρχόμενος ἐν ὄνόματι Κυρίου.

3. Ο Ἰησοῦς συγχωρεῖ τήν ἀμαρτωλή γυναικά

Ἐνας Φαρισαῖος, ὁ Σίμωνας, πού εἶχε ἀκούσει πολλά γιά τό Χριστό, θέλησε νά τόν γνωρίσει και τόν προσκάλεσε σέ τραπέζι. Ὁ Κύριος δέχτηκε τήν πρόσκληση.

Οταν πήγε στό σπίτι τοῦ Σίμωνα, ἐκείνος τόν ύποδέχτηκε χωρίς νά τηρήσει τίς συνήθειες γιά τούς καλεσμένους. Δηλ. δέν ἀγκάλιασε και δέ φίλησε τόν καλεσμένο, οὔτε ἔβαλε τούς ὑπηρέτες νά τοῦ πλύνουν τά πόδια και νά τόν ἀρωματίσουν.

Ἐκεῖ, πού κάθισαν στό τραπέζι, μπῆκε ξαφνικά μιά γυναικά. Κρατοῦσε ἔνα ἀλαβάστρινο δοχεῖο, γεμάτο μύρο. Ἐπεσε στά πόδια τοῦ Ἰησοῦ και, καθώς σκεπτόταν τίς πολλές ἀμαρτίες της, ξέσπασε σέ κλάματα. Μέ τά ἄφθονα δάκρυά της ἔβρεχε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ και τά σκούπιζε μέ τά μαλλιά της. Ἐπειτα τά φίλησε μ' εὐλάβεια και τά ἄλειψε μέ τό μύρο.

Ο Σίμωνας, πού τά ἔβλεπε ὅλα αύτά, σκεφτόταν: «Τάχα δέν γνωρίζει ὁ Ἰησοῦς πόσσο ἀμαρτωλή εἶναι αύτή ἡ γυναικά; Τί προφήτης τότε εἶναι; Και πῶς ἀφήνει νά τόν ἐγγίζει μιά ἀμαρτωλή πού εἶναι χειρότερη κι ἀπό λεπρή;»

Ο Χριστός ἀπάντησε στίς σκέψεις του αύτές μέ τήν ἐξῆς ίστορία:

«Δυό ὄφειλέτες χρωστοῦσαν σέ κάποιον χρήματα. Ὁ ἐνας τοῦ χρωστοῦσε πεντακόσια δηνάρια κι ὁ ἄλλος πενήντα. Οὔτε ὁ ἐνας ὅμως, οὔτε ὁ ἄλλος εἶχαν νά τοῦ ἐπιστρέψουν τά χρήματα. Και κείνος τούς τά χάρισε. Ποιός ἀπό τούς δυό ὄφειλέτες πρέπει νά τόν ἀγαπήσει περισσότερο;»

Ο Σίμωνας ἀπάντησε:

– Θά τόν ἀγαπήσει περισσότερο ἐκείνος, πού τοῦ χάρισε τά πιό πολλά δανεικά...

Κι ὁ Κύριος τοῦ εἶπε:

Σωστά ἀπάντησες. Πρόσεξε τώρα τή γυναικά αύτή. Μπῆκα στό σπίτι σου και δέν μοῦ ἔριξες νερό νά πλύνω τά πόδια μου, ἐνῶ αύτή τά ἔβρεξε μέ τά δάκρυά της και τά σκούπισε μέ τά μαλλιά της. Εσύ δέν μέ φίλησες οὔτε στό πρόσωπο, ἐνῶ αύτή μοῦ καταφίλησε τά πόδια. Εσύ δέν μοῦ ἄλειψες τό κεφάλι

‘Ο Κύριος συχώρει τήν ἄμαρτωλή γυναικά.
Μωσαϊκό στό Μονεμάθη τῆς Σικελίας (12ος αι.)

οὔτε μέ τό τόσο φτηνό λάδι, ἐνῶ αὐτή ἄλειψε τά πόδια μου μέ τό πιό ἀκριβό μύρο. Ἐσύ μοιάζεις μέ τόν ὄφειλέτη, πού τοῦ χάρισαν τά λίγα δηνάρια καὶ δείχνεις μικρότερη ἀγάπη γιά μένα. Αὐτή μοιάζει μέ τόν ἄλλο ὄφειλέτη, πού τοῦ χάρισαν τά πολλά δηνάρια. Γι’ αὐτό δείχνει σέ μένα καὶ μεγαλύτερη ἀγάπη, ἐπειδή κι οι ἄμαρτίες της, πού θά τῆς συγχωρήσω, εἶναι τόσο·πολλές...

“Επειτα γύρισε πρός τή γυναικά καὶ τῆς εἶπε:

– Εἶναι συχωρεμένες οἱ ἄμαρτίες σου. Ἡ πίστη σου σέ ἔσωσε...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

– Θυμᾶσθε ἄλλες περιπτώσεις, πού ὁ Χριστός συχώρεσε ἄμαρτίες; Τοῦ τό ζήτησε κανένας ἄλλος αὐτό; “Οχι, γιατί ὅλοι πῆγαν νά τοῦ ζητήσουν ύλικά καὶ γήινα ὄφέλη, ἐνῶ αὐτή ἡ ἄμαρτωλή γυναικά – καὶ μονάχα αὐτή – σήκωσε πρώτη τό βλέμμα της πρός τόν οὐρανό καὶ ζήτησε τή σωτηρία τῆς ψυχῆς της.

– Πῶς κι ἐμεῖς θά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας ἀπό τήν ἄμαρτία γιά νά δεχθοῦμε τόν Κύριο;

4. Ο Ἰησοῦς ἐλέγχει τήν κακία τῶν Φαρισαίων

Οι Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἐνοχλήθηκαν πολύ μὲ τὴ θριαμβευτικὴ εἰσόδῳ τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα. Ἐξάλλου δέν ἔπαψε ποτέ νά τούς ἐλέγχει. Γι' αὐτό θέλησαν νά τόν κάμουν ὥστε νά μιλήσει ἕτσι πού νά ἀπογοητεύσει τό λαό ἢ νά ἐρεθίσει τούς Ρωμαίους. Ὁ Χριστός ὅμως ἔδινε πάντα ἀποστομωτικές ἀπαντήσεις.

Τέλος ὅμως ἄφησε τόν ἐλεγχο μέ τίς παραβολές καὶ τούς τά εἶπε «κατά πρόσωπον», ἐνῶ τά πλήθη τόν θαύμαζαν κι ἐκεῖνοι σιωποῦσαν:

— Στό θρόνο τοῦ Μωϋσῆ κάθισαν οἱ Γραμματεῖς κι οἱ Φαρισαῖοι, εἶπε. Εἶναι λοιπόν συνεχιστές τοῦ ἔργοσ·του καὶ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ. "Οσα διδάσκουν πώς πρέπει νά κάνετε, νά τά κάνετε. Νά μήν τούς μιμηθεῖτε ὅμως στά ἔργα τους, γιατί ἄλλα λένε κι ἄλλα κάνουν. Κι ἂν κάποτε κάμουν καμιά καλή πράξη, θά τήν κάμουν γιά ἐπίδειξη. Γι' αὐτό τούς βλέπετε νά πιάνουν τίς πρῶτες θέσεις στά δεῖπνα καὶ τά πρώτα καθίσματα στίς Συναγωγές..."

"Ἐπειτα στράφηκε πρός τούς κατάπληκτους Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ τούς εἶπε:

— Αλίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ύποκριτές, πού κατατρώγετε τά σπίτια καὶ τίς περιουσίες ἀπό τίς χῆρες καὶ τά ὄρφανά κι ἔπειτα κάνετε προσευχές μεγάλες...

— Αλίμονο σέ σᾶς, πού προσφέρετε τό δέκατο ἀπό τό δυάδισμο καὶ τό ἄνηθο, ἄλλα παραλείπετε τά σπουδαιότερα: τή δικαιοσύνη, τό ἐλεος καὶ τήν πίστη... Πού στραγγίζετε ἀπό τό κρασί τό κουνούπι, ώς ἀκάθαρτο κατά τό Νόμο, ἄλλα καταπίνετε τήν καμήλα κι ἄς εἶναι κι αὐτή ἀκάθαρτη... Πού καθαρίζετε ἀπ' ἔξω τό ποτήρι καὶ τό πιάτο, πού ὅμως εἶναι μέσα γεμάτο ἀπό τροφές, οι ὁποῖες προέρχονται ἀπό τήν ἀδικία καὶ τήν ἀρπαγή...

— Αλίμονο σέ σᾶς, πού μοιάζετε μέ τάφους ἀσπρισμένους ἀπ' ἔξω, γιά νά φαίνονται ὡραῖοι, ἐνῶ μέσα εἶναι γεμάτοι ἀπό κόκκαλα νεκρῶν καὶ κάθε λογῆς ἀκαθαρσία...

Φίδια έσεις, γεμάτα κακία και δηλητήριο, πῶς θ' ἀποφύγετε τήν κόλαση, πού σᾶς περιμένει;

Κι ὁ Χριστός πῆρε τούς μαθητές του κι ἔψυγε ἀπό τό Νάο, και ἐκεῖνοι πῆραν τήν ἀπόφαση νά τόν θανατώσουν.

5. Τό Ἀνώτατο Συμβούλιο και ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Τό κατηγορητήριο τοῦ Ἰησοῦ κατά τῶν Φαρισαίων τρομοκράτησε ὅλους τούς ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. Φοβήθηκαν μήπως ὁ λαός στραφεῖ ἐναντίον τους. Γι' αὐτό ὁ μέγας ἀρχιερέας κάλεσε σέ σύσκεψη τό Ἀνώτατο Συμβούλιο. Αὐτό τό ἀποτελοῦσαν ὅσοι εἶχαν χρηματίσει ἀρχιερέας τά προηγούμενα χρόνια, οἱ γραμματεῖς, οἱ πρεσβύτεροι κι ἄλλοι ἐπίσημοι Ἰουδαῖοι, κάπου 71 ἄτομα.

Ο Καϊάφας, πού ἦταν ὁ ἀρχιερέας αὐτῆς τῆς χρονιᾶς, μέδραματικό υφος τόνισε στούς συνέδρους πῶς «συμφέρει νά θυσιασθεῖ ἔνας γιά χάρη τῶν πολλῶν».

Χωρίς πολλές συζητήσεις τό Συμβούλιο ἀποφάσισε νά συλληφθεῖ ὁ Ἰησοῦς τό ταχύτερο και νά θανατωθεῖ. Ἡ σύλληψή του ὅμως ἐπρεπε νά γίνει κρυφά κι ἡ θανάτωσή του γρήγορα, προτοῦ ἀντιληφθεῖ καλά-καλά ὁ λαός γιά ποιό πράγμα πρόκειται. Ἡ μόνη δυσκολία τώρα ἦταν τό ποῦ θά τόν εὕρισκαν, διότι ὁ Ἰησοῦς ἔφευγε κάθε βράδυ ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ.

Από τήν ἀμηχανία αὐτή τούς ἔβγαλε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσαριώτης, ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Ἁρθε ἀκάλεστος στό Συμβούλιο κι εἶπε:

—Γνωρίζω γιατί συνεδριάζετε. Τί θά μοῦ δώσετε γιά νά σᾶς τόν παραδώσω; Είμαι πάντα μαζί του και θά σᾶς ὀδηγήσω σ' αὐτόν χωρίς νά γίνει θόρυβος.

— Θά ἔχεις τριάντα ἀργύρια! τοῦ εἶπε ὁ ἀρχιερέας κι ἔβγαλε ἔνα πουγγί μέ τά χρήματα.

— Δέχομαι!.. εἶπε ὁ φιλάργυρος μαθητής.

“Αρπαξε τά χρήματα, τά ἔκρυψε στόν κόρφο του κι ἔψυγε.

‘Από τότε ζητοῦσε τήν εὐκαιρία γιά νά προδώσει τό Δάσκαλό του. Νά ποῦ ὀδηγοῦν τόν ἄνθρωπο τό μίσος, ὁ φθόνος κι ἡ φιλαργυρία!..

6. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος καὶ ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας

Οι γιορτές τοῦ Πάσχα ἅρχιζαν ἀπό τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς. Σημαντικό μέρος τῆς γιορτῆς ἦταν τό πασχαλινό τραπέζι, ὅπου ἔτρωγαν ψητό ἀρνί, πικρά χόρτα, ἄζυμο ψωμί κι ἐπιναν κρασί.

«Ἐι οὖν ἐγώ ἔνιψα ὑμῶν τούς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τούς πόδας» (Μονή Διονυσίου).

Οι μαθητές ρώτησαν τόν Ἰησοῦ, πού βρισκόταν στή Βηθανία:

– Κύριε, ποῦ θέλεις νά έτοιμάσουμε τό πασχαλινό τραπέζι;

Ο Χριστός ἔστειλε τόν Πέτρο και τόν Ἰωάννη στήν Ἱερουσαλήμ και τούς ἔδωσε ὀδηγίες πῶς θά γιορτάσουν τό Πάσχα. Τό βράδυ πήγε κι ὁ ἴδιος αὐτός μέ τούς ἄλλους μαθητές του και κάθισαν στό Μυστικό αὐτό Δεῖπνο.

Πρίν ἀπό τό φαγητό συνήθιζαν τότε νά τούς πλύνουν τά πόδια οι ύπηρέτες. Ἐδώ ύπηρέτης δέν ύπηρχε κι οὕτε κανένας ἀπό τούς μαθητές σκέφτηκε νά κάμει τήν ἐργασία αὐτή. Τό σκέφτηκε ὅμως ὁ Κύριος και θέλησε νά τούς δώσει ἔνα παράδειγμα ταπεινοφροσύνης.

Πήρε λοιπόν μιά λεκάνη μέ νερό, ἔζωσε στή μέση μιά πετσέτα κι ἄρχισε νά πλύνει τά πόδια τῶν μαθητῶν και νά τά σκουπίζει.

“Οταν ὁ Χριστός τέλειωσε τήν ἐργασία αὐτή, τούς εἶπε:

– Σᾶς ἔπλυνα τά πόδια γιά νά σᾶς δείξω ὅτι και σεῖς ὀφείλετε νά ύπηρετεῖτε τούς ἄλλους, στήν ἀνάγκη δέ νά θυσιάζετε και τή ζωή σας γι’ αὐτούς, ὥπως θά κάμα ἐγώ γιά ὅλους.

“Επειτα πήγε στή θέση του και μέ ταραγμένη φωνή εἶπε:

– Αλήθεια σᾶς λέω, ὅτι ἔνας ἀπό σᾶς θά μέ προδώσει. Ὁλοι ταράχτηκαν κι ἤθελαν νά μάθουν τόν προδότη. Ὁ Χριστός εἶπε στόν Ἰωάννη: «Είναι αὐτός, πού θά τοῦ δώσω τό ψωμί, βουτηγμένο στό κοινό πιάτο μας».

Η προσφορά αὐτή ἦταν τότε τιμή τοῦ οἰκοδεσπότη πρός τόν πιό ἀγαπητό του καλεσμένο. Μέ τήν προσφορά αὐτή ὁ Ἰησοῦς ἔδειχνε τήν ἀγάπη του και πρός τό χειρότερο μαθητή του. Ὁ Ἰούδας ὅμως διώχνει τήν ἀγάπη αὐτή. Δέ μετανοεῖ. Κι εἶναι ἀποφασισμένος νά προδώσει, φεύγει.

Το πασχαλινό τραπέζι τώρα πήρε τό χαρακτήρα μιᾶς λατοευτικῆς γιορτῆς. Ὁ Χριστός πήρε τό ψωμί, τό εύλογησε, τό ἔκοψε σέ κομμάτια κι ἔδωσε ἀπό αὐτά στούς μαθητές του λέγοντας:

– Λάβετε, φάγετε... Τοῦτο εἶναι τό σῶμα μου...

‘Ο Μυστικός Δεῖπνος. Τοιχογραφία του 11ου αι. στή Μονή Διονυσίου του Αγίου Όρους.

”Επειτα πῆρε καὶ τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί, τὸ εὐλόγησε κι αὐτό κι ἀφοῦ εύχαριστησε τὸ Θεό, ἔδωσε στούς μαθητές νά πιοῦν, λέγοντας:

- Πιέτε ἀπό αὐτό ὅλοι. Τοῦτο εἶναι τὸ αἷμα μου.
- Ο Ἰησοῦς τους εἶπε πώς λιγὸν καιρὸν θά ειναι ἀκόμα μαζί τους. Τότε ὁ Πέτρος τὸν διέκοψε γιά νά τοῦ πει:
- Κύριε, ὅπου καὶ νά πᾶς, θά ἔρθω κι ἐγώ μαζί σου. Κι ἄν χρειασθεῖ, θά θυσιάσω καὶ τή ζωή μου ἀκόμα...

‘Αλλά ὁ Χριστός τοῦ εἶπε:

- Πέτρο, ἀλήθεια σοῦ λέω πώς ἀπόψε, πρίν λαλήσει ὁ πετεινός, θά μέ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές...

Ἐπειδή κι οἱ ἄλλοι μαθητές εἶχαν στενοχωρηθεῖ, τούς εἶπε νά μή λυποῦνται, πού θά μείνουν μόνοι. Αὐτός θά ειναι πάντα κοντά τους. Θά τούς προστατεύει καὶ θά τούς στείλει τό ”Αγιο

Πνεῦμα γιά νά τούς φωτίζει και νά τούς δυναμώνει...

Ἐτσι ὁ Κύριος παρέδωσε τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας (Θείας Κοινωνίας) στήν Ἑκκλησία μας. Εἶπε δέ στούς μαθητές του νά ἐπαναλαμβάνουν συχνά τήν ιερή αὐτή μυσταγωγία γιά νά ἐνώνονται μέ Αὐτόν. Τήν ἵδια σημασία ἔχει και γιά μᾶς ἡ Μετάληψη ἡ θεία Κοινωνία.

Τό πασχαλινό δεῖπνο τελείωσε μέ ύμνους, πού ἔψαλαν ὅλοι μαζί γύρω ἀπό τό τραπέζι γιά τελευταία φορά μέ τόν Κύριο.

Ἐπειτα ἔφυγαν γιά τόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς, ὅπου ὁ Ἰησοῦς συνήθιζε νά προσεύχεται.

7. Η ἀγωνία τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανῆ και ἡ σύλληψή του

Ο Ἰησοῦς ἔφτασε στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς. Ἀφησε τούς ἄλλους κοντά στήν εἰσοδο νά τόν περιμένουν και μέ τόν Πέτρο τόν Ἰωάννη και τόν Ἰάκωβο προχώρησε μέσα στά καταπράσινα δέντρα.

– Η ψυχή μου είναι περίλυπη. Μείνετε ἐδῶ και ἀγρυπνεῖτε.

Ἐπειτα προχώρησε πιό πέρα. Σάν Υίός τοῦ Θεοῦ, γνώριζε καλά τήν ἀποστολή του κι ἦταν ἔτοιμος νά θυσιασθεῖ. Σάν ἄνθρωπος ὅμως, πῶς νά ὑποφέρει τό φρικτό μαρτύριο; Γι' αὐτό, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, τώρα είχε ἀνάγκη νά προσευχεῖ. Γονάτισε, λοιπόν, ἔπεισε μέ τό πρόσωπο στή γῆ και εἶπε..

– Πατέρα μου, ἀν γίνεται, ἃς μήν πιῶ αὐτό τό πικρό ποτήρι. Ὁμως, ἃς γίνει μονάχα τό θέλημά Σου...

Δυό φορές ἤρθε στούς τρεῖς μαθητές του και τίς δύο προτούς βρῆκε κοιμισμένους. Ἐφευγε γιά νά συνεχίσει τήν προσευχή:

– Πατέρα μου, παρέδωσα τό λόγο Σου και τό εὐαγγέλιό

«Πάτερ μου... παρελθέτω ἀπό ἐμοῦ τό ποτήριον τοῦτο...» (Ματθ. κατ' Ἡβρ. 39)
Μονή Διονυσίου

Σου σ' αύτούς, πού μοῦ ἔδωσες γιά μαθητές μου, πού ὅμως δέν παύουν νά εἶναι καί δικοί σου. Γιατί ὅλα ὅσα εἶναι δικά μου εἶναι καί δικά Σου. Κι ὅλα ὅσα εἶναι δικά Σου, εἶναι καί δικά μου, ἀφοῦ ἔχουμε οἱ δυό μας τὴν ἴδια οὐσία. "Οσο ἡμουνα στὸν κόσμο, τούς φύλαξα καί δέ χάθηκε ἄλλος ἀπό τὸν προδότη Ἰούδα. Τώρα, πού ἔρχομαι σὲ Σένα, ἀγίασέ τους καί φωτισέ τους. Διότι, ὅπως Σύ ἔστειλες ἐμένα στὸν κόσμο, ἔται κι ἐγώ στέλνω αύτούς γιά νά συνεχίσουν τό ἔργο μου..."

Ἡ προσευχή τοῦ Κυρίου γινόταν ὅλο καί πιό θερμή. Ἀπό τὴν ἀγωνία του δέ ὁ ἰδρώτας ἔσταζε ἀπό τὸ πρόσωπό του στὴ γῆ σά σταγόνες ἀπό αἷμα..

Τότε ὁ Οὐράνιος Πατέρας τοῦ ἔστειλε ἔναν ἄγγελο γιά νά τὸν ἐνθαρρύνει. Μέ γαληνεμένη ψυχή πιά ἐπέστρεψε στούς μαθητές του. Τούς βρήκε κοιμισμένους καί τούς ξύπνησε:

— Κοιμᾶσθε κι ἀναπαύεσθε... Σηκωθεῖτε... Νά, ἔρχεται ἐκεῖνος πού θά μέ προδώσει...

Οι μαθητές ξύπνησαν ἐντρομοί. Κοιτάζοντας μέσα ἀπό τά φυλλώματα τῶν δέντρων, εἶδαν ἀνθρώπους νά πλησιάζουν μέ δαυλούς, φανάρια καὶ ὅπλα. Ἡταν οἱ ύπηρέτες τοῦ Συμβουλίου, πού τούς συνόδευαν Ρωμαῖοι στρατιῶτες. Μπροστά ἀπ' ὅλους ὁ Ἰούδας τούς ὀδηγοῦσε. Κι ὅταν πλησίασαν, ὁ Ἰούδας ἔδωσε τό σύνθημα: Φίλησε τόν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε: «Χαῖρε Διδάσκαλε...»

Οι δῆμοι ἔπιασαν τόν Ἰησοῦ, τόν ἔδεσαν καὶ τόν ὀδήγησαν στό Συνέδριο.

Οι ἄλλοι μαθητές σκορπίστηκαν ἐδῶ κι ἐκεῖ καταφοβισμένοι. Καὶ μοναχά ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά ποῦ τόν πήγαιναν...

8. Η δίκη τοῦ Κυρίου

Ἡ συνοδεία, μέ δεμένο τόν Ἰησοῦ, ἔφτασε στήν Ἱερουσαλήμ. Πέρασε κρυφά ἀπό τούς ἔρημους δρόμους καὶ σταμάτησε στό Ναό, ὅπου ἔμεναν οἱ ἀρχιερεῖς.

Πρῶτα ἔφεραν τόν Κύριο στόν "Avva. Αὐτός ἦταν ἀρχιερέας τήν προηγούμενη χρονιά καὶ πεθερός τοῦ τωρινοῦ ἀρχιερέα Καιάφα. Ἡταν τώρα ὁ ἀρχηγός τῆς σπείρας γιά τήν ἐξόντωση τοῦ Ἰησοῦ.

Ο "Avvaς ἔκαμε πρόχειρη ἀνάκριση, θέλοντας νά μάθει τί καὶ ποῦ δίδασκε ὁ Χριστός. Ο Κύριος τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγώ ποτέ δέ δίδαξα κρυφά. Μιλοῦσα στό Ναό καὶ στίς Συναγωγές, ὅπου ἦταν τόσοι Ἰουδαῖοι. Αύτούς ρώτησε νά μάθεις...

Ο "Avvaς, μιά καὶ δέν ἦταν πιά ἀρχιερέας, τόν ἔστειλε στόν Καιάφα. Ἐκεῖνος ἄλλωστε δέν ἔμεινε ἀργός κατά τή θλιβερή ἐκείνη νύχτα. Ἡ καταδίκη τοῦ Ἰησοῦ ἦταν βέβαια θαύμασιμή.

"Επρεπε ὅμως νά τηρηθεῖ τό γράμμα τοῦ Μωάποφασιμένη.

σαϊκοῦ Νόμου, πού ὅριζε νά μή γίνονται δίκες τή νύχτα καὶ ὅτι, γιά· όποιαδήποτε καταδίκη, ἔπρεπε νά βρεθοῦν δυό μάρτυρες, πού νά ποῦν τήν ἴδια ἀκριβῶς κατηγορία.

Ο Καιάφας, λοιπόν, κάλεσε τό Ανώτατο Συμβούλιο γιά τό πρωί καὶ στό μεταξύ αὐτό ἔψαξε γιά ψευδομάρτυρες.

Πρωί-πρωί ὅλα τά μέλη τοῦ Συνεδρίου εἶχαν πιάσει τίς θέσεις τους, ἔχοντας στή μέση τόν Καιάφα. Εξέτασαν τούς ψευδομάρτυρες καὶ εἰπαν αὐτά πού τούς εἶχαν ὄρμηνέψει. Ρώτησαν καὶ τό Χριστό χωρίς νά πάρουν καμιά ἀπάντηση.

Στό τέλος ὁ Καιάφας τοῦ λέει:

– Σέ ἐξορκίζω στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ νά μᾶς πεῖς ἂν ἐσύ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Κι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, πού νόμισε ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα νά ἀποκαλύψει καθαρά τή μεγάλη ἀλήθεια ὅτι εἶναι Θεός, τοῦ ἀπάντησε:

– Τήν ἀλήθεια εἶπες. Εἶμαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Καιάφας ξέσχισε – κατά τήν ιουδαϊκή συνήθεια – τά ροῦχα του, γιά νά δείξει τήν ιερή του τάχα ἀγανάκτηση, καὶ εἶπε:

– Ακούσατε, τί εἶπε; Βλαστήμησε τό Θεό, γιατί κάνει τόν ἑαυτό του Υἱό τοῦ Θεοῦ. Τί μᾶς χρειάζονται πιά οι μάρτυρες μιά κι ὄμολόγησε; Ποιά τιμωρία, νομίζετε, ὅτι τοῦ ἀξίζει;

– Εἶναι ἔνοχος θανάτου! ἀπάντησαν.

Κι ἡ πιό ἄδικη δίκη ὅλων τῶν αἰώνων τελείωσε, μέσα σέ λιγη ὥρα, τό πρωί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ο Ιησοῦς δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε. Σάν κατάδικος πιά παραδόθηκε στούς «άνόμους», γιά νά ύποστεῖ ὅλα τά μαρτύρια, πρίν ἀπό τό φρικτό του πάθος.

Τόν βρίζανε καὶ τόν ἔφτυναν στό πρόσωπο. Τόν χτυποῦσαν καὶ τοῦ ἔλεγαν:

– Προφήτεψε, λοιπόν, Χριστέ, ποιός σέ χτύπησε;

Κι ὁ Κύριος ὑπέφερε ὅλα αὐτά μέ ύπομονή κι ἀνεξικακία.

Τέλος τόν ἔκλεισαν στή φυλακή, μέχρις ὅτου νά ξημερώσει γιά καλά..

9. Η ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καὶ τό τέλος τοῦ Ἰούδα

‘Ο Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος, πού παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά τὸν Ἰησοῦν, ἔφτασαν καὶ αὐτοὶ ὡς τὴν κατοικία τοῦ ἀρχιερέα. ‘Ο Ἰωάννης ἤταν γνωστός στὸν Καιάφα, γι’ αὐτό κανένας δέν τὸν ἐμπόδιον νὰ μπεῖ στὴν ἑσωτερική αὔλῃ τῆς κατοικίας του. Ο Πέτρος ὅμως ἤταν ἄγνωστος καὶ μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ Ἰωάννη μπόρεσε νὰ περάσει μέσα.

‘Η θυρωρός τὸν εἶδε καταφοβισμένο καὶ τὸν ρώτησε:

– Μήπως καὶ σύ εἰσαι μαθητής τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

‘Ο Πέτρος ἀρνήθηκε κατηγορηματικά: «”Οχι, ὥχι, δέν εἰμαι!». Κι ἔμεινε στὴν αὔλῃ μαζί μὲ τοὺς ύπηρέτες, πού εἶχαν ἀνάψει φωτιά γιά νὰ ζεσταθοῦν.

Τὴ στιγμή, πού πήγαιναν τὸν Ἰησοῦν ἀπό τὸν “Αννα στὸν Καιάφα, ἄλλος ύπηρέτης τοῦ ἔκαμε τὴν ἴδια ἐρώτηση. ‘Ο Πέτρος πάλι τὸ ἀρνήθηκε καὶ – καλοῦ-κακοῦ – ἀπομακρύνθηκε ἀπό ἐκεῖ.

Μετά τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦν ὁ Πέτρος ἔβλεπε τὰ ὄσα ὑπέφερε ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοὺς φρουρούς. Τότε κάποιος ύπηρέτης τὸν ρώτησε κι αὐτός μήπως εἶναι ὄπαδός τοῦ Ἰησοῦν. ‘Ο Πέτρος πάλι τὸ ἀρνήθηκε γιά τρίτη φορά.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀκούστηκε τὸ λάλημα κάποιου πετεινοῦ. Τὸ μυαλό τοῦ Πέτρου ξεκαθάρισε. Θυμήθηκε αὐτό, πού τοῦ εἶπε ὁ Χριστός τὴν προηγούμενη ἡμέρα, ὅταν ὁ Πέτρος τὸν βεβαίωνε πώς θά τὸν ἀκολουθήσει κι ὡς τὸ θάνατο: «Προτοῦ λαλήσει ὁ πετεινός, κατά τὰ ξημερώματα σήμερα, θά μέ ἀρνηθεῖς τρεῖς φορές». “Ενιωσε ἀνέκφραστη λύπη καὶ ταραχή. Πήγε σέ ἔνα ἀπόμερο μέρος κι ἔχυσε πικρά δάκρυα ἀληθινῆς μετανοίας.

‘Ο Ἰούδας δέν πίστευε νὰ φτάσει τὸ Συνέδριο ὡς τὴν καταδίκη τοῦ Ἰησοῦν σέ θάνατο. Κι ὅταν τὸ ἔμαθε, ἔτρεξε στοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς πέταξε τὰ τριάντα ἀργύρια καὶ τοὺς εἶπε:

– Αμάρτησα, γιατί σᾶς παρέδωσα ἔναν ἀθῶ!

— Τί μᾶς νοιάζει ἐμᾶς; τοῦ εἶπαν. Σύ θά δώσεις λόγο..

“Ολοι θέλουν τήν προδοσία, ἀλλά περιφρονοῦν τόν προδότη. Κι ὁ Ἰούδας, κατρακυλώντας στό γκρεμό τῆς ἀμαρτίας, οὔτε πού σκέφτηκε νά ζητήσει συχώρηση ἀπό τό Θεό. Ἀπελπισμένος, ὅπως ἦταν, πῆγε καὶ κρεμάστηκε.

Οἱ ἀρχιερεῖς πάλι μέ τά τριάντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἀγόρασαν ἔνα χωράφι γιά νά θάβουν ἐκεῖ τούς ξένους.

10. Ὁ Κύριος μπροστά στόν Πιλάτο

Γιά νά ἑκτελεστεῖ ἡ ποινή τοῦ Ἰησοῦ, ἔπρεπε νά ἐγκριθεῖ ἀπό τό Ρωμαϊκό ἐπίτροπο, τόν Πόντιο Πιλάτο. Γι' αὐτό οἱ ἀρχιερεῖς ἔφεραν τόν Ἰησοῦ στό Πραιτώριο (Διοικητήριο).

Ο Πιλάτος, ὅταν ἔμαθε τί θέλουν, τούς εἶπε νά δικάσουν οἱ Ἱδιοι τόν Χριστό, σύμφωνα μέ τό Νόμο τους.

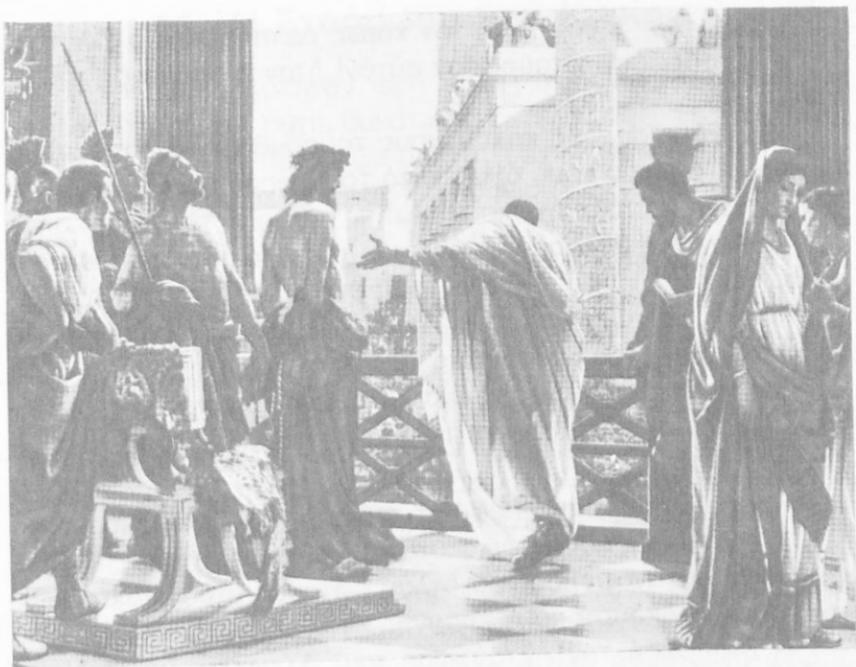
— Εμεῖς δέν ἔχομε δικαιώμα νά τόν θανατώσουμε, ὅπως τοῦ ἀξίζει! τοῦ εἶπαν. Είναι ψευδοπροφήτης καὶ λαοπλάνος. Ξεσηκώνει τό λαό νά ἐπαναστατήσει κατά τῶν Ρωμαίων. Καὶ πάνω ἀπό ὅλα αὐτά, λέει πώς εἶναι καὶ βασιλιάς..

Ο Πιλάτος ρώτησε τόν Ἰησοῦ, ἄν πραγματικά λέει πώς εἶναι βασιλιάς τῶν. Ἰουδαίων. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἐξήγησε:

— Η βασιλεία ἡ δική μου δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τή γήινη. “Αν ἦταν αὐτό θά ἔβαζα τούς ὑπηρέτες μου νά πολεμήσουν, ώστε νά μήν παραδοθῶ στούς Ἰουδαίους.

Ο Πιλάτος εἶπε στούς ἀρχιερεῖς πώς δέ βρίσκει καμιά αἰτία γιά νά τόν καταδικάσει. Ἐκεῖνοι ύποστήριξαν τότε πώς ξεσήκωσε τό λαό σέ ἐπανάσταση κατά τῶν Ρωμαίων ἀπό τή Γαλιλαία ὡς ἐδῶ. Ἀκούοντας ὁ Πιλάτος πώς ὁ Ἰησοῦς εἶναι Γαλιλαῖος, βρήκε ἀφορμή καὶ τόν ἔστειλε στόν ἄρχοντα τῆς Γαλιλαίας τόν Ἡρώδη Ἀντύπα, πού ἦταν στά Ἱερόσολυμα γιά τίς γιορτές τοῦ Πάσχα.

Ο Ἡρώδης ρώτησε τό Χριστό, ἄν ἀληθεύουν οἱ κατηγορίες τῶν ἀρχιερέων, ἀλλά δέν πῆρε καμιά ἀπάντηση. Ἀρχισε νά

«...ιδε ὁ ἄνθρωπος...» (Ιω. ιβ 5). Εἰκόνα Ἀναγεννήσεως.

τὸν ἐμπαίζει κι αὐτός κι ἀφοῦ τοῦ φόρεσε ἔνα κόκκινο ἔνδυμα ψευτομεσσία τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.

Στό μεταξύ τό Πραιτώριο γέμισε ἀπό κόσμο. Ὁ Πιλάτος κατά τή συνήθεια πού εἶχε, νά δίνει χάρη σέ ἔνα κατάδικο γιά τό Πάσχα πίστεψε πώς βρῆκε τόν τρόπο νά σώσει τόν Ἰησοῦ, γιατί ἦταν βέβαιος γιά τήν ἀθωότητά του. Παρουσίασε λοιπόν στό πλῆθος τόν Ἰησοῦ, γαλήνιο καί πράο, καί τό ληστή Βαραβᾶ, πού εἶχε τρομοκρατήσει τό τόπο μέ τίς ληστεῖες καί τούς φόνους του. Ἔπειτα ρώτησε τόν ὄχλο ποιόν προτιμᾶ νά ἀπολύσει: τόν Ἰησοῦ ἢ τό Βαραβᾶ;

Οἱ ἀρχιερεῖς ὅμως κι οἱ ἄλλοι ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων εἶχαν ἔξαγριώσει τό λαό κι ὅλοι μ' ἔνα στόμα ἀπάντησαν στόν Πιλάτο: «Τό Βαραβᾶ!»

- Καί τόν Ἰησοῦ τί νά τόν κάμω; ρώτησε πάλι ό Πιλάτος.
- Σταύρωσον, σταύρωσον αύτόν! ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ ὄχλου.

Οι Ἐβραῖοι τούς κακούργους τούς λιθοβολοῦσαν ἡ τούς ἔπνιγαν. Τό μίσος τους ὅμως κατά τοῦ Ἰησοῦ ἦταν τέτοιο πού ζήτησαν γι' αὐτόν τήν πιό ἀτιμωτική τιμωρία, τή σταύρωση.

Ο Πιλάτος θέλησε νά κάνει μιά τελευταία προσπάθεια γιά νά σώσει τόν Ἰησοῦ. Ἐβαλε τούς στρατιῶτες του νά τόν μαστιγώσουν, νά τοῦ φορέσουν μιά κόκκινη χλαμύδα σάν βασιλικό ἐνδυμα, καί νά τοῦ βάλουν στό κεφάλι στεφάνι ἀπό ἀγκάθια ὡς στέμμα. Τέλος τοῦ ἔδωσαν ἔνα καλάμι νά τό κρατάει σάν σκῆπτρο. Ἔτσι, σ' αὐτή τήν κατάσταση, τόν ἔδειξε στούς Ἰουδαίους καί εἶπε:

- Νά, ό ἄνθρωπος πού παριστάνετε γιά κακοῦργο...

Στό ἀντίκρυσμα τοῦ γλυκύτατου Ἰησοῦ τό μίσος τῶν ἀρχόντων κι ό φανατισμός τοῦ ὄχλου ἔφτασαν στό κατακόρυφο. Μυριόστομη ἀκούστηκε ἡ κραυγή:

– Σταύρωσέ τον!. Σταύρωσέ τον!. Σύμφωνα μέ τό Νόμο μας ὀφείλει νά πεθάνει, ἐπειδή λέει πώς εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ἀν τόν ἀπολύσεις, δέ θάσαι φίλος τοῦ Καίσαρα, ἀφοῦ αὐτός κάνει τόν ἔαυτό του βασιλιά.. Ἔμεῖς δέν ἔχουμε ἄλλο βασιλιά, ἐκτός ἀπό τόν Καίσαρα...

Ο Πιλάτος φοβήθηκε τώρα γιά τή θέση του. Ἐξάλλου πείστηκε πώς ἄδικα βασάνιζε τόν Ἰησοῦ. Ζήτησε τότε μιά λεκάνη μέ νερό, ἐπλυνε σ' αὐτή τά χέρια του καί εἶπε:

– Εγώ είμαι ἀθῶος ἀπό τό αἷμα τοῦ δικαίου ἀνθρώπου. Σεῖς εἶστε οἱ ύπευθυνοί..

Kai ὁ ὄχλος φώναξε:

– Τό αἷμα του ἄς πέσει ἐπάνω μας κι ἐπάνω στά παιδιά μας! Ο Πιλάτος τότε ἀπόλυσε τό Βαραββᾶ καί παρέδωσε τό Χριστό νά τόν σταυρώσουν! Η ὥρα ἦταν ἐννέα τό πρωί τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς...

11. Η Σταύρωση τοῦ Κυρίου

Ἡ Ἱερουσαλήμ ἦταν ιερή πόλη καὶ δέν ἐπιτρεπόταν νά γίνονται μέσα σ' αὐτή θανατικές ἐκτελέσεις. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου θά γινόταν ἔξω ἀπό τά τείχη, πάνω σ' ἕνα λόφο. Ὁ λόφος αὐτός εἶχε τό σχῆμα κρανίου καὶ γι' αὐτό λεγόταν «Κρανίου τόπος» ἢ ἑβραϊκά «Γολγοθάς».

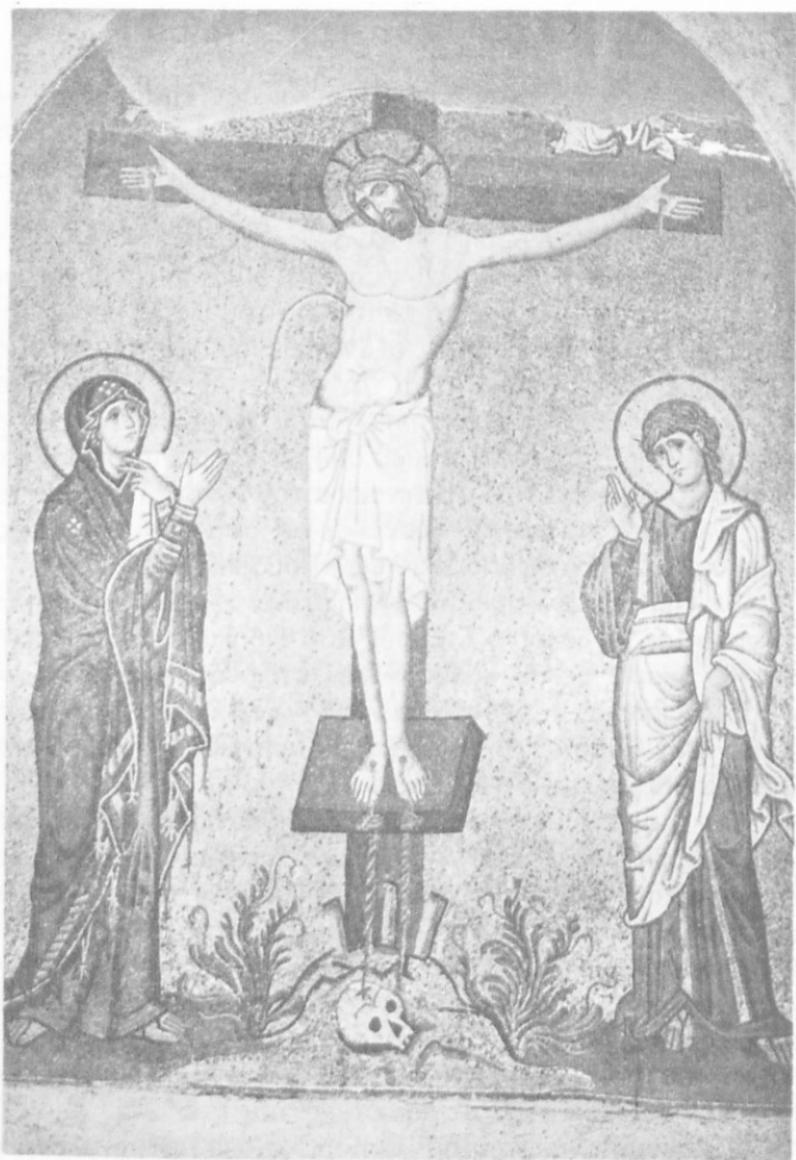
Σύμφωνα μὲ τό Νόμο πάλι ἔπρεπε ὁ καταδικασμένος σέ θάνατο νά μεταφέρει ὁ ἴδιος τό σταυρό του ὡς τό μέρος τοῦ μαρτυρίου του. Κι ὁ Χριστός, ἐξαντλημένος ἀπό τό μαρτύριο, φορτώθηκε τό σταυρό του καὶ τόν ἔσυρε πρός τό Γολγοθά. Τόν ἀκολουθοῦσαν δυό φοβεροί ληστές, φορτωμένοι κι αύτοὶ τό σταυρό τους. Σέ κάθε σταυρό ὑπῆρχε καὶ μιά πινακίδα, πού ἔγραφε τό ἔγκλημά του. Ἡ πινακίδα τοῦ Χριστοῦ ἔγραφε σέ τρεῖς γλώσσες (έλληνική, ἀραμαϊκή καὶ ρωμαϊκή) τίς λέξεις: «Ἴησοῦς Ναζωραῖος, βασιλεὺς τῶν Ιουδαίων».

Ο σταυρός τοῦ Κυρίου ἦταν πολύ βαρύς κι ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικός. Ἐξάλλου ὁ Σταυρός αὐτός σήκωνε ἐπάνω του ὅλες τίς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου. Μέ τέτοιο ἀβάστακτο φορτίο λύγισε ὁ Ἰησοῦς κι ἔπεσε κάτω. Οι Ρωμαῖοι στρατιώτες τότε ἔβαλαν ἔνα διαβάτη, τό Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, νά ἀνακουφίσει τό σωματικό μαρτύριο τοῦ Κυρίου.

Ἐτσι ἡ φρικτή συνοδεία βάδιζε πρός τό Γολγοθά. Τήν ἀκολουθοῦσε πλῆθος περιέργων. Πολλές γυναικες τῆς Ἱερουσαλήμ ἔκλαιγαν, μοιρολογοῦσαν καὶ χτυποῦσαν τά στήθη τους ἀπό λύπη.

Φτάνοντας στό Γολγοθά οι στρατιώτες ξέντυσαν τόν Ἰησοῦ κι ἄπλωσαν τό ἄχραντο σῶμα του πάνω στό σταυρό. Κάρφωσαν χέρια καὶ πόδια μέ σιδερένια καρφιά στό σταυρό κι ἔπειτα τόν ὑψώσαν. Κοντά του κάρφωσαν καὶ τούς ληστές, ἐναντί στά δεξιά κι ἔναν στ' ἀριστερά του.

Οι πόνοι ἦταν ἀφόρητοι. Ὁ Κύριος τούς ὑπέμενε, ἐνῷ τά ἄγια χείλη του ψιθύρισαν πρός τόν Οὐράνιο Πατέρα του τήν παράκληση νά συγχωρήσει τούς σταυρωτές του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἴδασι τί ποιοῦσι...»

‘Η Σταύρωση. Μονή Δαφνιοῦ 1100 μ.Χ.

Οι ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων βλέπουν ὑψωμένο στό σταυρό τό θύμα τους καὶ τό περιπαίζουν: «"Αν εἶσαι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἐαυτό σου..."» Κι οἱ ἀρχιερεῖς ἔλεγαν μὲν σατανικό χαμόγελο: «"Ἄλλους ἔσωσε, ἀλλὰ τὸν ἐαυτό του δέν μπορεῖ νά σώσει!"».

Ο ἔνας ληστῆς τόν βλαστημᾶ: «"Αν εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἐαυτό σου, σῶσε καὶ μᾶς"». Ο ἄλλος τοῦ λέει: «Δέ φοβᾶσαι τό Θεό; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε, αὐτός ὅμως δέν ἔκαμε τίποτα τό κακό κι ἄδικα πάσχει"». Επειτα ἔστρεψε τό βλέμμα του πρός τόν Ἰησοῦν καὶ τόν παρακάλεσε: «Κύριε, θυμήσου με, ὅταν ἔλθεις στή βασιλεία σου"». Κι ὁ Κύριος τόν βεβαίωσε: – Ἀλήθεια σοῦ λέω, σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παράδεισο.

Πλάι στό σταυρό παρακολουθοῦσε ἡ Θεοτόκος, μαζί μὲν ἄλλες γυναῖκες τό μαρτύριο τοῦ γιοῦ της. Ἡ θλίψη ἔσφιγγε τήν ψυχή της. Τήν εἶδε κι ὁ Ἰησοῦς καὶ ταράχτηκε. Μέ τό βλέμμα τῆς ἔδειξε τόν Ἰωάννην καὶ τῆς εἶπε: «Μητέρα, νά ὁ Ἰωάννης εἶπε τόν Ἰωάννην καὶ τῆς εἶπε: «Μητέρα, νά ὁ μητέριός σου»». Επειτα εἶπε καὶ στόν Ἰωάννην: «Ἰωάννη, νά ἡ μητέρα σου». Κι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ὁ Ἰωάννης πῆρε τήν ἄγια μητέρα τοῦ Ἰησοῦν καὶ τή φρόντιζε σάν δική του μητέρα.

Ήταν μεσημέρι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός. Από τήν ὥρα κείνη ἔνα σκοτάδι σκέπασε τή γῆ καὶ κράτησε σέ ὅλη τή διάρκεια τοῦ μαρτυρίου του.

Κάποια στιγμή ἀπό τά χείλη τοῦ Κυρίου βγῆκε τό παράπονο:

– Ἡλί, Ἡλί λαμᾶ σαβαχθανί;

Δηλαδή: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μέ ἐγκατέλειψες;...»

Σέ λίγο ψιθύρισε: «Διψῶ», κι ἔνας στρατιώτης βούτηξε ἔνα σφουγγάρι μέσα σέ χολή καὶ ξίδι, τό ἔβαλε σέ καλάμι καὶ τό πλησίασε στά χείλη του. Ήταν κάτι, σάν ἀναισθητικό. Μά ὁ Χριστός δέν ἦπιε, ἀποφασισμένος νά ύποφέρει τό μαρτύριό του. Μόνο ἔγειρε τό κεφάλι καὶ εἶπε: «Τετέλεσται!» Δηλαδή: «Τέλειωσαν ὅλα ὅσα εἶχα νά κάμω γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων». Κι ἔπειτα φώναξε: «Πατέρα μου, στά χέρια σου παραδίδω τό πνεῦμά μου», καὶ ξεψύχησε...

Τή στιγμή έκεινη ἡ γῆ ταράχτηκε ἀπό φοβερό σεισμό. Τό καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ σχίστηκε στή μέση. Οἱ βράχοι ξεκόλλησαν. Τά μνήματα τῶν νεκρῶν ἄνοιξαν καὶ πολλά σώματα ἀγίων ἀνθρώπων ἀναστήθηκαν.

Ο ἐκατόνταρχος, πού ἦταν ἐπικεφαλῆς τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν, τρόμαξε καὶ εἶπε: «Πραγματικά ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν γιός τοῦ Θεοῦ».

Οι Ιουδαῖοι, πού ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, χτυποῦσαν τά στήθη τους γιά τὴν ἀμαρτία πού ἔκαμαν καὶ γύρισαν γρήγορα-γρήγορα στὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἀντίφων τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ἅγιων Παθῶν

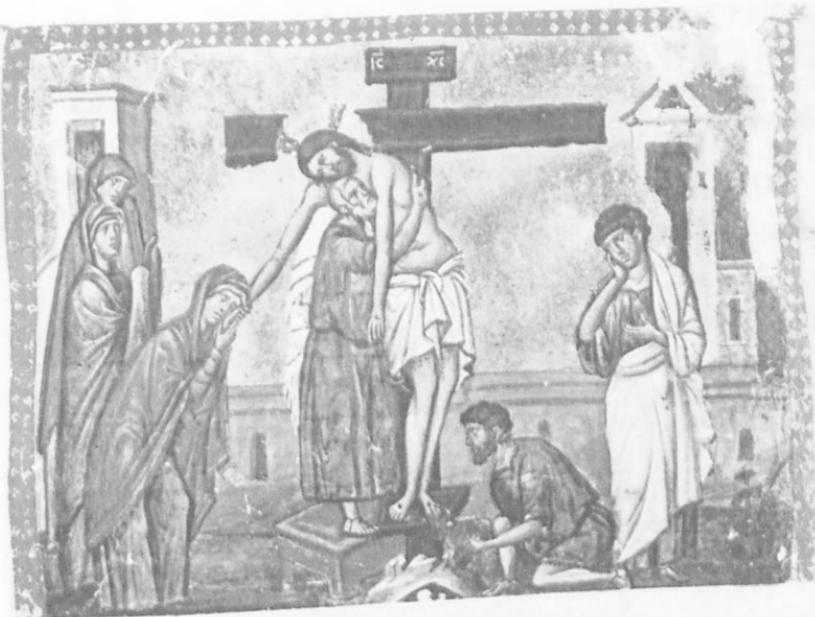
Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου,	Κρεμιέται σήμερα στό ξύλο,
οὖν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας	Κείνος πού κοέμασε τὴν γῆ
	στά νεφη τῶν ὑδάτων.

Στέφανον εξ ἀκανθῶν περι-	Στεφάνι ἀγκάθινο φορεῖ
τίθεται	τριγύρω στό κεφάλι Του
οὖν ἀγγέλων Βασιλεύς.	ὁ Βασιλιάς τῶν Ασωμάτων.
Ψευδῆ πορφύραν περιβάλ λεται,	Πορφύρα ψεύτικη τυλίγεται

οὐεριβάλλων τὸν οὐρανὸν	Κείνος πού ντύνει μὲν νε-
ἐν νεφέλαις.	φέλες τά ούρανια.
Ράπισμα κατεδέξατο,	Χτύπημα καταδέχτηκε στό
	πρόσωπο,

οὖν Ἰορδάνη ἐλευθερώσας	Ἐκεῖνος πού ἐλευθέρωσε
τὸν Ἀδάμ.	τὸν ἄνθρωπο
Ηλοις προσηλώθη	στά ρείθρα τά Ἰορδάνια.
οὖν Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας.	Μέ τά καρφιά καρφώθηκε

Λόγχη ἐκεντήθη	τῆς Ἐκκλησίας ο Νυμφίος.
οὖν Υἱός τῆς Παρθένου.	Μέ τή λόγχη κεντήθηκε
Προσκυνοῦμέν σου τά πάθη,	τῆς Παρθένου ο Υἱός.
Χριστέ.	Χριστέ, τή ἄγια Σου Πάθη
Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξόν	προσκυνοῦμε.
σου ἀνάστασιν.	Δῶσε μας καὶ τὴν ἐνδοξήν
	Σου Ἀνάσταση νά δοῦμε.

Η Αποκαθήλωση (Μονή Ιβήρων)

12. Η ταφή τοῦ Κυρίου

Η ἐπόμενη ἡμέρα ἦταν Σάββατο καὶ Πάσχα, δηλαδὴ διπλή γιορτή γιά τούς Ιουδαίους. Δέν ἐπρεπε, λοιπόν, νά μείνουν τά σώματα τῶν σταυρωμένων πάνω στούς σταυρούς. Γι' αὐτό οι Ιουδαῖοι παρακάλεσαν τὸν Πιλάτο νά διατάξει τή θανάτωσή τους καὶ τήν ταφή τους. Ο Πιλάτος ἔδωσε τή σχετική ἐντολή κι οι στρατιώτες του σύντριψαν τά σκέλη τῶν δύο ληστῶν, γιά νά πεθάνουν.

Ο Χριστός ὅμως εἶχε πιά πεθάνει. Μά ἔνας στρατιώτης, ἦθελε νά βεβαιωθεῖ. Κέντησε τότε μέ τή λόγχη του τά πλευρά τοῦ Κυρίου, όποτε ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό ἀπό τήν πληγή. Αὐτό ἦταν ἀπόδειξη ὅτι ὁ Χριστός εἶχε πεθάνει.

Τά σώματα ὄσων σταυρωνόταν τά ἔβαζαν σέ ιδιαίτερα

Η ταφή τοῦ Κυρίου (Μονή Διονυσίου)

μνημεῖα ἡ τά ἔριχναν στή χαράδρα τοῦ Ἐννώμ (δυτικά τῆς Ἱερουσαλήμ) νά τά φᾶνε τά ὅρνεα. Γιά τό Χριστό ὅμως βρέθηκε ἄνθρωπος νά τόν ἐνταφιάσει. Ἡταν ὁ Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία, πού ἦταν μέλος τοῦ Συνεδρίου καί κρυφός μαθητής τοῦ Χριστοῦ.

Ο Ἰωσήφ πήγε στόν Πιλάτο καί τοῦ ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖνος τοῦ τό ἑδώρησε. Κατόπιν πήγε κι ἀγόρασε καθαρό σιντόνι κι ἀνέβηκε στό Γολγοθά. Ἐκεῖ βρῆκε τό Νικόδημο, ἄλλον ἐπίσημο Ἰουδαϊο, πού εἶχε φέρει ἀρώματα.

Οι δυό τους τότε ξεκάρφωσαν καί κατέβασαν ἀπό τό Σταυρό τό ἄχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου. Τό ἄλειψαν μέ ἀρώματα, τό τύλιξαν μέ τό σιντόνι καί τό ἔβαλαν στόν τάφο τοῦ Ἰωσήφ, πού

είχε σκαλίσει μέσα σέ βράχο σ' ἔνα γειτονικό του κτήμα. Στό στόμιο τοῦ τάφου κύλισαν ἔνα μεγάλο λιθάρι κι ἔφυγαν.

Οι ἀρχιερεῖς, πάντα κακύποπτοι, ζήτησαν ἀπό τὸν Πιλάτο νά σφραγιστεῖ ὁ τάφος καὶ νά μπεῖ φρουρά ἀπ' ἔξω. Εἶχαν τὸ φόβο μήπως οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ κλέψουν τὸ σῶμα τοῦ δασκάλου τους καὶ διαδώσουν ύστερα πώς ἀναστήθηκε.

Δέν ἡσύχασαν δέ παρά μονάχα ὅταν ἔγιναν ὅλα αὐτά μέ τὴν ἀδιάκοπη ἐπίβλεψή τους.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

ΣΤΑΣΙΣ Α'

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης,
Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρα-
τιαι ἐξεπλήττοντο, συγκα-
τάβασιν διξάζουσαι τὴν
σήν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς
καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανά-
του τὸ βασιλειὸν λύεις δέ,
καὶ ἄδου τούς νεκρούς ἐ-
ξανιστᾶς.

ΣΤΑΣΙΣ Β'

Ἄξιὸν ἔστι μεγαλύνειν σε
τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ
Σταυρῷ τάς χείρας ἐκτεί-
ναντα καὶ συντρίψαντα τὸ
κράτος τοῦ ἔχθροῦ.

Ἄξιὸν ἔστι μεγαλύνειν σε
τὸν πάντων Κτίστην. Τοῖς
γάρ οοῖς, Χριστέ, παθήμα-
σιν ἔσχομεν τὴν ἀπάθειαν,
ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Σένα, Χριστέ, πού είσαι ἡ
ζωὴ, σ' ἀποθέσανε στὸν
τάφο κι οἱ στρατιές τῶν
ἀγγέλων παραξενεύονταν
καὶ δόξανταν τὴν μεγάλη
σου ταπείνωση.

Σύ, πού είσαι ἡ ζωὴ, πῶς
πεθαίνεις; Πῶς μένεις σε
τάφῳ; Τὸ βασιλειὸν τοῦ θα-
νάτου τὸ κατέλυσες ὅμως,
ἀναστάνοντας τοῦ ἄδη
τούς νεκρούς.

Ἄξιζει νά διξάζουμε Ἐ-
σένα τὸ Ζωοδότη, πού ἀ-
πλώνοντας τά χέρια στὸ
Σταυρό σύντριψες τὴ δύ-
ναμη τοῦ διαβόλου.

Ἄξιζει νά διξάζουμε Ἐσέ-
να πού ἔκπισες τά πάντα.
Γιατὶ μὲ τὰ δικά Σου πάθη
Χριστέ ἀποκτήσαμε ἐμεῖς
τὴν ἀπάθεια καὶ σωθήκαμε
ἀπό τὴ φθορά.

ΣΤΑΣΙΣ Γ'

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὑμνον τῇ
ταφῇ σου προσφέρουσι,
Χριστέ μου.

Καθελών τοῦ ξύλου, ὁ Ἀ-
ριμαθείας ἐν τάφῳ σέ κη-
δεύει.

Χριστέ μου, ὅλες οι γενι-
ές ὑμνοῦν τὴν ταφή Σου.

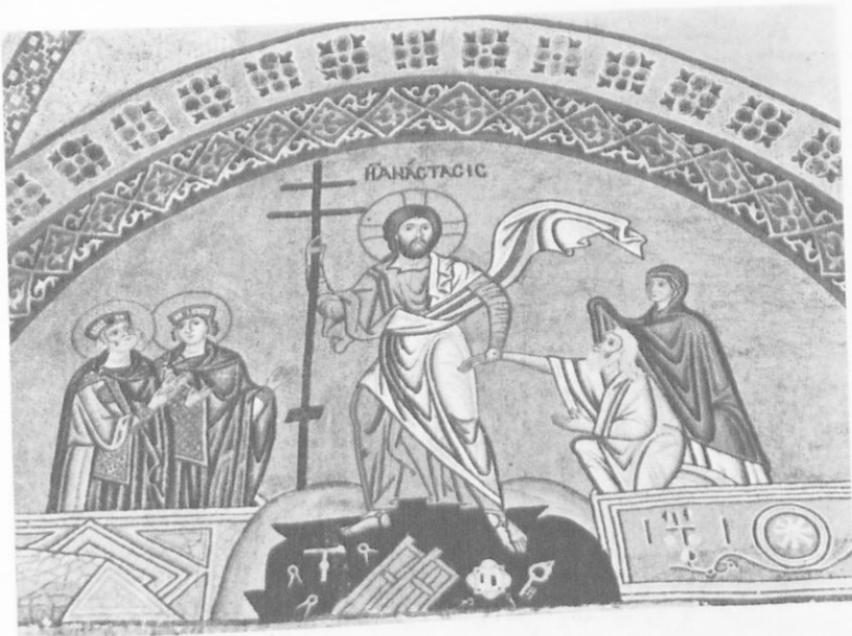
Ο Ἰωσήφ ἀπό τὴν Ἀριμα-
θαία σέ ξεκρέμασε ἀπό τό
ξύλο τοῦ Σταυροῦ καὶ σέ
κήδεψε στόν τάφο.

13. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου

Τὴν Ταφή τοῦ Κυρίου παρακολουθοῦσαν ἀπό μακριά ἡ Μα-
ρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Σαλώμη. Κι ἀφοῦ
ἔτσι ἔμαθαν τὸν Τάφο τοῦ Κυρίου, πῆγαν στήν ἀγορά κι ἀγόρα-
σαν ἀρώματα. Περίμεναν ὥμως νά περάσει τὸ Σάββατο, πού
δέν ἐπιτρεπόταν καμιά ἐργασία, καὶ τήν Κυριακή πρωί-πρωί ἐ-
τρεξαν πρός τὸν τάφο τοῦ Κυρίου, γιά νά ἀρωματίσουν τό
σῶμα του.

Καθώς πλησίαζαν, ἔλεγαν μεταξύ τους: «Ποιός θά μᾶς
κυλίσει τή βαριά πέτρα ἀπό τή θύρα τοῦ μνημείου;». Μά ὅταν
ἔφτασαν στόν τάφο, εἶδαν πώς ἡ πέτρα είχε κυλίσει ἀπό τό
στόμιό του. Ἡ ἐκπληξή τους ἔγινε μεγάλος φόβος, ὅταν μπή-
καν μέσα στόν τάφο. Ἀντί νά βροῦν τό ἄχραντο σῶμα τοῦ
Κυρίου, εἶδαν ἔναν ἄγγελο νά κάθεται στά δεξιά τοῦ τάφου. Τό
πρόσωπό του ἔλαμπε σάν τὸν ἥλιο καὶ τά ροῦχα του ἦταν κάτα-
σπρα σάν τὸ χιόνι.

Ο λευκοφορεμένος ἄγγελος τίς καθησύχασε, λέγοντας:

Η Ἀνάσταση (Μονή Διονυσίου)

— Γιατί ζητάτε τό ζωντανό άνάμεσα στούς νεκρούς; Δέν είναι έδω, άλλα άναστήθηκε. Νά κι ό τόπος, πού τόν είχαν βάλει. Πηγαίνετε νά πείτε στούς μαθητές του, ότι θά τούς περιμένει στή Γαλιλαία.

Τί είχε συμβεῖ;

Τά μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου πρός τά ξημερώματα τῆς Κυριακῆς ὁ Κύριος, ζωντανός κι όλόσωμος, άναστήθηκε. "Επειτα κατέβηκε ἄγγελος ἀπό τόν οὐρανό και κύλισε τό λίθο ἀπό τήν εἰσοδο τοῦ τάφου. Τό ἔκαμε γιά τίς Μυροφόρες γυναικες, πού ἐπρεπε νά ιδοῦν τόν τάφο ἄδειο.

Κατά τό σεισμό και τήν Ἀνάσταση οι φρουροί στρατιώτες ἔπεσαν κάτω μέ τό πρόσωπο πρός τό χῶμα ἀπό τό φόβο τους. "Οταν συνήλθαν οι στρατιώτες, ἔτρεξαν πρός τούς ἀρχιε-

Oι Μυροφόρες στό μνημείο (Μονή Διονυσίου)

ρεῖς καὶ τούς διηγήθηκαν τά συμβάντα. Ἐκεῖνοι οὐτε καὶ τότε πίστεψαν. Μόνο τούς ἔδωσαν χρήματα γιά νά μήν ποῦν σέ κανένα πώς ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Νά ποῦν πώς πῆγαν οἱ μαθητές του κι ἔκλεψαν τό σῶμα του τήν ὥρα πού ἀθέλητα κοιμήθηκαν. Ἀνέλαβαν μάλιστα νά μεσολαβήσουν αύτοί στόν Πιλάτο, ὥστε νά μήν τούς τιμωρήσει, ἐπειδή κοιμήθηκαν.

Στό μεταξύ οι Μυροφόρες γυναῖκες ἔτρεξαν γιά νά ἀναγγείλουν στούς μαθητές τοῦ Κυρίου τό χαρμόσυνο ἄγγελμα. Ἐνῶ ὅμως προχωροῦσαν, εἶδαν μπροστά τους τόν ἀναστημένο Χριστό...

Τόν πλησίασαν μέ χαρά καὶ φόβο. Γονάτισαν καὶ τόν προσκύνησαν.

Έκεīνος τούς ἔδωσε θάρρος, λέγοντας:

— Μή φοβᾶσθε! Πηγαίνετε νά πείτε στούς μαθητές μου νά πάνε στή Γαλιλαία. Έκεī θά συναντηθοῦμε!

Πραγματικά, οι ἔντεκα πιά μαθητές πήγαν στή Γαλιλαία.

Τόν βρῆκαν, τόν προσκύνησαν και τόν ἀκουσαν νά τούς λέει:

— «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αύτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἅγιου Πνεύματος.»

Δηλαδή: «Πηγαίνετε νά κηρύξετε τό Εὐαγγέλιο σέ όλους τούς ειδωλολάτρες. Θά τούς βαπτίζετε στό ὄνομα τοῦ Πατρός και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἅγιου Πνεύματος».

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ:

«Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας
και τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωήν
χαρισάμενος».

Δηλαδή: «Ο Χριστός ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, ἀφοῦ μέ τό θάνατό του νίκησε τό θάνατο και χάρισε τή ζωή στούς νεκρούς πού ἦταν στά μνήματα».

«Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριαι, και τήν προγονικήν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις, καυχώμεναι ἔλεγον: Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἡγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος».

Δηλαδή: «Τή χαρούμενη εἰδηση γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔμαθαν οἱ μαθήτριές του ἀπό τόν ἀγγελο κι ἀπαλλαγμένες πιά ἀπό τό προγονικό ἀμάρτημα, ἔλεγαν στούς Ἀποστόλους καυχώμενες ὅτι ὁ θάνατος κατατροπώθηκε, γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστός ὁ Θεός και χάρισε στόν κόσμο τό μεγάλο ἔλεός του...».

ΜΕΡΟΣ Β'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ:

— "Αν ἡμουν φτερωτό πουλί
μέ τή λαλιά τήν πιό καλή
τό Σύμπαν θά ξυπνοῦσα.
"Αν ἡμουνα μιά λουλουδιά
τήν πιό γλυκιά μου μυρωδιά
στό Σύμπαν θά σκορποῦσα.

Είμαι παιδάκι γνωστικό
κι ἔχω ψυχή και λογικό
κι ἔχω καρδιά μέ πίστη.

Γι αύτό πλαγιάζω ή ξυπνῶ,
προσεύχομαι και ἀνυμνῶ
τοῦ Σύμπαντος τόν Κτίστη.

(Γ. Βιζυηνός)

"Οταν μέ εύλαβεια τό παιδί
λέει τήν προσευχή του,
τ' ἀηδόνι κόβει τή φωνή
κι ὁ ἀγέρας τήν ὄρμή του

Και τ' ἀγγελούδια τ' ούρανοῦ
βάζουν αύτι κι ἀκοῦνε
τά λόγια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ
πρίν στό Θεό ἀνεβοῦνε.

(Τ. Μωραΐτίνης)

ΣΤΟ ΘΕΟ:

Εἶμαστε, Θεέ, παιδιά Σου.
"Ανοιξε τήν ἀγκαλιά Σου

Πατέρα, στεῖλε μας Ἐσύ,
τό "Άγιο τό φῶς Σου.

σάν ζεστή άγκαλιά γονιοῦ,
σάν φωλιά χελιδονιοῦ.

Θεέ, τήν προσευχή μας
τώρα τήν πρωΐνή,
πού μέσ' ἀπ' τήν ψυχή μας
μ' εὐλαβική φωνή,

Σοῦ στέλνουμε ἐπάνω
στόν οὐρανό·ψηλά,
ἄκου, παρακαλοῦμε,
καὶ ἔχε μας καλά.

νά μᾶς φωτίζει τήν ψυχή
στό δρόμο τό δικό Σου.

Καὶ ὅλη τήν ἡμέρα
μήν πάψεις, Ἀγαθέ,
νά μᾶς βοηθᾶς, Πατέρα,
τοῦ κόσμου βοηθέ.

Γιατί χωρίς ἐσένα
κανένας δέν μπορεῖ
νά ζει ἀναπαυμένα,
τόν κόσμο νά χαρεῖ.

(Αλ. Αργυρόπουλος)

Σύ, πού κόσμους κυβερνᾶς
και ζωή παντοῦ σκορπᾶς,
ἄκου τούτη τή στιγμή
τῶν παιδιῶν Σου τή φωνή.

Φώτιζέ μας τήν ψυχή,
στό καλό στήν ἀρετή,
δίνε μας ἀπό ψηλά
θάρρος, δύναμη, χαρά,

Γιά νά ζοῦμε ἐδῶ στή γῆ
μέ γαλήνη, μέ τιμή.
και νά ύμνοῦμ' αιώνια Σέ,
Πάνσοφε Δημιουργέ.

(Α. Αργυρόπουλος)

ΣΤΗ ΘΕΟΤΟΚΟ:

Ἐσύ, ταπεινή κόρη τῆς Βηθλεέμ, "Αγια Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
Κυρία τῶν ἀγγέλων, κάμε τήν ψυχή μας νά πλημμυρίσει μέ τό
θεϊκό Σου ἄρωμα και ν' ἀσκεῖ τίς ἀρετές.
Κάμε με ἄξιο παιδί νά γευτῶ τόν παράδεισο, πού μοῦ στέ-
ρησε ἡ παρακοή.

ΣΤΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟ:

Ἐσύ, πού προφήτεψες κι ἐτοίμασες τό δρόμο νά ἔρθει ὁ Σωτήρας, ἐτοίμασε και τήν ψυχή μου γιά τό βάπτισμα τοῦ Ἰορδάνη τῶν ἀρετῶν.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ:

Ἄγια Νύχτα, σέ προσμένουν
μέ χαρά οι Χριστιανοί¹
και μέ πίστη ἀνυμνοῦνε,
τό Θεό δοξολογοῦνε
μ' ἑνα στόμα μιά φωνή.

Ἡ ψυχή μας φτερουγίζει
πέρα στ' ἄγια τά βουνά,
ὅπου ψέλνουν οι ἀγγέλοι
ἀπ' τά οὐράνια θεῖα μέλη
στό Σωτῆρα «Ωσαννά».

Στῆς Βηθλεέμ ἐλāτε ὅλοι
τά βουνά τά ιερά
και μ' εύλαβεια μεγάλη
κεῖ, πού τ' ἄγιο φῶς προβάλλει,
προσκυνῆστε μέ χαρά
ναι, μέ χαρά.

(Γκροῦμπερ-Παπαδημητρίου)

Οι ποιμένες γονατίζουν
ταπεινά και προσκυνοῦν
κι οι ἀγγέλοι φτερουγίζουν
μέ χαρά και τραγουδοῦν:

Ωσαννά ἐν τοῖς ύψιστοις!
Τ' οὐρανοῦ και γῆς ὁ κτίστης
ἐγεννήθηκε στή γῆ,
μέσ' στῆς νύχτας τή σιγή...
Ἄς χαρεῖ κάθε πιστός,
ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

(Μέντελσον)

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ:

Σύ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού θεμέλιωσες τή γῆ και τή σκεπάζεις μέ νέφη ἀντί γιά σπάργανα, κάμε νά γίνει κι ἡ ψυχή μου

φάτνη ταπεινή καί νά δεχτεῖ τή Χάρη Σου...

Σύ, πού ταπεινώθηκες, σάν νά ήσουν πλάσμα, γιά νά μᾶς σώσεις οσους σοῦ τό ζητοῦν, σῶσε κι ἐμένα, πού τό θέλω και Σοῦ τό ζητῶ...

Κάμε ν' ἀποκτήσω ὅλους τούς θησαυρούς, πού ὁδηγοῦν στή Βασιλεία Σου και ὅχι ἐκείνους τοῦ ἄφρονα πλούσιου, πού μένουν στή γῆ.

Δυνάμωσε τήν ἀγάπη μου γιά Σένα, γιά ν' ἀνθίσει στήν ψυχή μου κι ἡ ἀγάπη πρός τόν «πλησίον».

Κάμε νά ζοῦμε ὅλοι ἀδελφωμένοι ἐδῶ στή γῆ και νά θεμελιώσουμε τήν ἅγια Σου Κοινότητα, τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά γίνεται τό θέλημά Σου πάνω στή γῆ, ὅπως γίνεται στόν οὐρανό...

Κάμε νά μπορέσω νά ύψωσω τό βλέμμα μου στά ὑψη, πού κατοικεῖς, πιό ταπεινό ἐγώ κι ἀπ' τόν Τελώνη. Νά διαπεράσει ἡ ματιά Σου σάν ἡλιαχτίδα τό «εἶναι» μου, ὅπως διαπέρασε και τοῦ Ζακχαίου.

Σέ δοξάζω, Σωτήρα, μαζί μέ τούς Μάγους. Αξίωσέ με νά φέρω σάν βάγια τίς ἀρετές τῆς ψυχῆς μου και νά τ' ἀπλώσω μπροστά Σου, ὥστε νά πάρω μιά θέση δεξιά Σου κάποτε...

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Αφῆστε τά παιδιά νά ρθοῦν σέ μένα,
φτωχῶν ἀθῶα και ταπεινῶν.

Αφῆστε τα νά παιξουνε σιμά μου.

Γι' αύτά είναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τά χέρια μου ἃς ἀπλώσω νά εύλογήσω,
τά ὄλόσγουρα ἃς χαιδέψω τά μαλλιά...

Τί ξέρετε ὅμως τάχα, ἔναν καιρό
γιά μέ, γιά τήν ἀλήθεια, ἃν δέν φορέσουν
στεφάνι μαρτυρίου ἀγκαθερό...

(Στ. Σπεράντσας)

προστασία της ανθρωπότητας στην περιοχή της Ασίας και της Ευρώπης. Η παραγωγή της είναι σημαντική για την ανάπτυξη της οικονομίας σε όλη την περιοχή, καθώς δημιουργεί νέες αποδοτικές βιομηχανίες σε πολλές χώρες. Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή. Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή. Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή. Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή.

Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή. Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή. Το πρόγραμμα προβλέπει την ανάπτυξη της παραγωγής σε όλη την περιοχή, με στόχο την αύξηση της αποδοτικότητας και την αύξηση της ανάπτυξης σε όλη την περιοχή.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Α' Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΜΑΡΙΑ

		Σελ
1. 'Η Γέννηση τῆς Θεοτόκου.....		5
2. 'Ο Εύαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.....	"	9
3. 'Η Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.....	"	12

Β' ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

		16
1. 'Η γέννηση τοῦ Προδρόμου.....	"	»
2. 'Η ζωή καὶ τό κήρυγμα τοῦ Προδρόμου στόν Ἰορ-	"	19
δάνη	"	21
3. 'Αποκεφάλιση τοῦ Προδρόμου.....	"	

Γ' ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

		24
1. 'Η Γέννηση τοῦ Χριστοῦ.....	"	»
2. 'Η προσκύνηση τῶν Μάγων.....	"	28
3. 'Η φυγὴ στήν Αἴγυπτο καὶ ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων..	"	30
4. 'Ο Ἰησοῦς 12 χρονῶν στό Ναό.....	"	32
5. 'Η Βάπτιση τοῦ Κυρίου.....	"	35
6. 'Η ἐκλογὴ καὶ τό ἔργο τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.	"	37

Δ' ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

		40
1. 'Ο γάμος στήν Κανᾶ.....	"	42
2. 'Η θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν.....	"	44
3. 'Η θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Βηθεσδᾶ.....	"	47
4. 'Η θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ...	"	49
5. 'Η θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχῶς	"	50
6. 'Η θεραπεία τοῦ «ἐκ γνεντῆς» τυφλοῦ.....	"	54
7. 'Ο χορτασμός τῶν «πεντακισχιλίων».....	"	56
8. 'Ο Ἰησοῦς βαδίζει ἐπάνω στή θάλασσα.....	"	57
9. 'Η θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἐκατοντάρχου.....	"	

10. Ἡ θεραπεία τῆς Χαναναίας	Σελ.	58
11. Ἡ ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας στή Ναΐν	"	59
12. Ἡ ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου	"	60
13. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου	"	63

Ε' ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

1. Ἡ παραβολή τοῦ σπορέα	"	66
2. Ἡ παραβολή τοῦ προβάτου πού χάθηκε	"	69
3. Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου	"	70
4. Ἡ κλήση τοῦ Ζακχαίου	"	73
5. Ὁ Χριστός εὐλογεῖ τά παιδιά	"	74
6. Ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Σαμαρείτιδας	"	75
7. Ἡ παραβολή τοῦ ἄφρονα πλουσίου	"	77
8. Ἡ παραβολή τοῦ Τελώνη καὶ τοῦ Φαρισαίου	"	78
9. Ἡ παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη	"	80
10. Ἡ παραβολή τῶν κακῶν γεωργῶν τοῦ ἀμπελώνα	"	82
11. Ἡ παραβολή τοῦ πλούσιου καὶ τοῦ Λάζαρου	"	83
12. Ἡ παραβολή τῶν δέκα παρθένων	"	86
13. Ἡ παραβολή τοῦ μεγάλου δείπνου	"	87

ΣΤ' ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

1. Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου	"	88
2. Ἡ θριαμβευτική εἰσοδος τοῦ Ἰησοῦ στά Ἱεροσόλυμα	"	89
3. Ὁ Ἰησοῦς συχωρεῖ τήν ἀμαρτωλή γυναίκα	"	92
4. Ὁ Ἰησοῦς ἐλέγχει τήν κακία τῶν Φαρισαίων	"	94
5. Τό Ἀνώτατο Συμβούλιο καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα	"	95
6. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος καὶ ἡ παράδοση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας	"	98
7. Ἡ ἀγωνία τοῦ Κυρίου στή Γεθσημανῆ καὶ ἡ σύλληψή του	"	99
8. Ἡ δίκη τοῦ Κυρίου	"	101
9. Ἡ ἄρνηση τοῦ Πέτρου, ἡ μετάνοιά του καὶ τό τέλος τοῦ Ἰούδα	"	103
10. Ὁ Κύριος μπροστά στόν Πιλάτο	"	104
11. Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου	"	107
12. Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου	"	111
13. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου	"	115

ΜΕΡΟΣ Β'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ. ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ. ΠΟΙΗΜΑΤΑ

— Γιατί προσεύχομαι (Γ. Βιζυηνοῦ – Τ. Μωραϊτίνη)	118
— Στό Θεό (Α. Ἀργυροπούλου)	119
— Στή Θεοτόκο	119
— Στόν Πρόδρομο	120
— Χριστούγεννα (Γκρούμπερ – Παπαδημητρίου)	120
— Χριστέ μου	121
— Ο Χριστός καί τά παιδιά (Στ. Σπεράντα)	121

Εἰκόνα ἑξαφύλλου

‘Η Παναγία γύρω στό 1500. Ναός Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια).
‘Η Παναγία γύρω στό 1500. Ναός Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια).
‘Η Παναγία γύρω στό 1500. Ναός Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια).
‘Η Παναγία γύρω στό 1500. Ναός Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια).
‘Η Παναγία γύρω στό 1500. Ναός Χριστοῦ Δημαρχίας (λεπτομέρεια).

«Τά ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τό κάτωθι βιβλιόσημο γιά ἀπόδειξη τῆς γνησιότητας αὐτῶν.

Αντίτυπο στεφούμενο τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρείται κλεψίτυπο.
Ο διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιῶν αὐτό διώχεται κατά τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

0020555806
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ Δ' 1982 — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 210.000 — ΣΥΜΒΑΣΗ: 3688/9/12/81
ΕΚΤΥΠΩΣΗ — ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ ΑΦΟΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ Α.Ε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής